

DEVRİMCİ emek

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK

AYLIK SOSYALİST DERGİ TEMMUZ-AĞUSTOS 1991 YIL: 1 SAYI :5 FİYATI: 3000 TL (KDV DAHİL)

FAŞİST KATLIAMLAR
DEVİRİMİ ENGELLEYEMEZ!...

Diyarbakır'da kan
Diyarbakır'da kan
Sınak'ta jandarma
koyutillerde çatıştı
\$
Güneydoğu'da durum
Diyarbakır'da kanlı gün

14 kişi kayıp
Diyarbakır'da ateş açıldı: 3 ölü, 60 yaralı, 260 gözaltı
Büyük
Güneydoğu'da durum
Diyarbakır'da kanlı gün

Sahibi:

Emek Yayıncılık Adına
Hüseyin DURMAZ

Genel Yayın Yönetmeni:

Mehmet R. GÜVENİLİR

Yazı İşleri Müdürü:

Hüseyin DURMAZ

Abone Koşulları :

Yurtiçi Abone : 1 Yıllık 35.000 TL.

Yurtdışı Abone : 1 Yıllık 120 DM.

Hesap No:

İş Bankası Aksaray Şubesi / İST.
Yılmaz EKŞİ 963695 Hesap

Adres:

Graba Hüseyinağa Mah. Nalinci
Fevzi Sokak Emek İş Hanı No: 39
Kat: 2 Fatih / İSTANBUL

Baskı:

Aydınlar Matbaası

İ Ç İ N D E K İ L E R

Sunu	1
Emperyalizm Özgürlük Değil Egemenlik İster	2
Güney Kürdistan ve Irak'taki Halk Ayaklanması Üzerine	11
İşçi Hareketinin Bugünkü Görevleri	18
İşçi - Sendika	21
Ve Diyarbakır ... ve İstanbul	26
Cezaevleri	28
Kamu Çalışanları	30
Söyleşi	34
Haber - Mektup	36

Sunu

Türkiye ve K.Kürdistan tarihinde çok önemli günlerin yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Böyle bir dönemde, sizlere ulaşmanın sevincini yaşıyoruz.

Sevinç ve acıyı birlikte yaşıyoruz...

K.Kürdistan dağlarında, İstanbul sokaklarında katledilen yurtsever-devrimciler, devrim yolundaki kayıplarımız oluyor.

Devrim güçlendikçe, karşı-devrim saldırganlığını artırıyor. K.Kürdistan'daki halk hareketi görülmemiş boyutlara ulaşıyor. Türkiye'de, faşizmin her zulüm ve baskısı, her haksızlığı kitlelerde patlama-sokağa dökülme nedeni oluyor. Burjuvazinin egemenliğini sürdürmek için yaptığı baskı ve katliamlar, daha büyük öfke ve kine neden oluyor.

Devrim güçlendikçe, karşı-devrim saldırıyor... Karşı devrimi önlemenin tek yolu var; kitleleri sokağa dökmek, devrimin ilerleyişini hızlandırmak... Böylesi tarihi dönemelerde propaganda ve ajitasyonun önemi on kat daha artıyor. Sizlere zamanında ulaşmak çok önemli oluyor.

Dönem, her devrimciye önemli görevler yüklüyor. Devrimci Emek taraftar ve okurları, dergilerini daha geniş çevreye dağıtmak, yaymak, propaganda ve ajitasyon görevlerini yerine getirmek zorunluluğuyla karşı karşıyadırlar.

On kat enerjiyle çalışmanın zamanıdır. Faşist teröre, karşı-devrime devrimci kitle eylemleriyle yanıt vermenin zamanıdır. İşçi ve memur eylemlerine bilinçli bir içerik kazandırmanın, Kürt halkı ile devrimci proletaryanın mücadele birliğini sağlamanın zamanıdır.

Botan-Zonguldak, İstanbul-Diyarbakır köprüsü, mücadele ve örgütsel birliği sağlanmadıkça, devrim hareketi en önemli zaafını yaşamaya devam edecektir. Bu birlik, bu köprü, şimdi yaşamsal önem taşıyor. Bu nedenle, şovenizmin, milliyetçiliğin, Kürt-Türk halkının mücadele birliğini bozmanın en ufak belirtisine karşı mücadele etmek kaçınılmaz oluyor.

Bütün devrimci güçler içinden geçtiğimiz dönemin önemini ve bize yüklediği görevleri kavramalı, kendilerini buna göre hazırlamalıdır.

4. sayımızda "Kürdistan Sorunu ve İşçi Sınıfı" başlıklı yazıda (sf. 6, Sütun 2'de) "İktidara geçmiş bir proletarya Engels'inde belirttiği gibi kendi zaferini yıkmadan başka uluslara zorla mutluluk götüremez" pasajı, "kendi zaferini kurmadan başka uluslara zorla mutluluk götüremez" olarak çıkmıştır. Engels'e ait böylesine önemli bir belirlemede yapılan hatayı düzeltiyor, bütün okurlarımızdan özür diliyoruz.

İlk çıkışımızdan bu yana, dergimizin, özel sayılarımızın tümüne yönelik toplatmalar, soruşturmalar, gözaltuları, yz. işl. müdürümüz ve yazarlarımız hakkında açılan onlarca yıllık davalar sürüp gidiyor. Sosyalist basına yönelik bu saldırılar, sizlere ulaşmanın, bütünleşmenin önüne set çekemeyecek.

Böyle bir dönemde, daha geniş bir dağıtımın önemi açık. Bunun için ilk defa, dergimizi dağıtım şirketi eliyle sizlere ulaştırıyoruz. Bu aynı zamanda bir deneme olacak. Tekelleşmiş dağıtım şirketlerine güven olmayacağını unutmadan bu denemeye giriştik. Olumlu sonuç alırsak, bundan böyle tüm bayilerde dergimizi bulmak mümkün olacak.

Bir sonraki sayıda buluşmak dileğiyle...

EMPERYALİZM ÖZGÜRLÜK DEĞİL EGEMENLİK İSTER

Bizi, emperyalizm üzerine bir yazı yazmaya iten, ülkemizde ve uluslararası komünist hareket içinde emperyalizm konusunda keskinleşen görüş farklılıklarıdır. Türkiye'de TBKP ve diğer hemcinsleri; uluslararası proletarya hareketi içinde reformizmin modern teorisyenleri, proletarya karşısına Lenin'in değil, Kautskski'nin Emperyalizm teorisi ile çıkıyorlar. Bu teorisyenler, Leninizm ve Leninist emperyalizm teorisinden tamamen uzaklaşmış durumdadır. Dünya proleter hareketi içinde Leninizmden tüm bağların koparılması, kaçınılmaz olarak beraberinde yeni bir bölünme getirdi. Sosyalizm yüzyıldan fazla bir süre içinde, bir kaç kez önemli bölünme geçirdi. Sosyalizmdeki bölünme kendini gelişim sırası ile "Marksiz mi, oportünizm mi", "sosyal-şovenizm mi, enterasyonalizm mi" biçiminde gösterdi. Sosyalizmdeki bölünme şimdi kendini şu biçimde gösteriyor: Reform yoluyla emperyalizmi düzeltmek mi; yoksa, devrim yoluyla emperyalist kapitalizmi yıkmak mı. Reformistlerle, proleter devrimciler arasındaki sorun kendini böyle ortaya koyuyor.

Kapitalist ve sosyalist ülkelerde reformizm eğiliminde olanlar hep birlikte, koro halinde, emperyalizmle uzun süre (sürekli olarak) barış içinde birarada yaşanabileceğini ve barışçı gelişim sürecinin emperyalizmin saldırgan doğasını değiştirebileceğini haykırıyorlar. Oysaki, bağımlı ülke halklarını sömürerek soyupsoğana çevirme, aşırı kar elde etme, küçük ulusların baskı altında tutulması, saldırganlık ve egemenlik emperyalizmin doğasıdır ve emperyalizmin doğasını devrim dışında değiştirmeyi önerenler, uluslararası proleter harekete ve ezilen bağımlı halklara karşı, emperyalizmin yanında saf tutanlardır.

Tüm kapitalist ve sosyalist ülkelerdeki reformistlerin Türkiye'deki temsilcileri ve savunucuları TBKP ve diğerleridir. TBKP lideri Haydar Kutlu bir süre önce haftalık dergiye yaptığı açıklamayla "emperyalizmin bittiğini(!)" ilan etti! Artık sermaye babalarının uşakları emperyalizmin "bittiğini" ilan edecek kadar ileri gidebilmiş işçi sınıfı hainleridir. Pek çok emperyalist teorisyenin söylemeye cesaret edemedikleri şeyi, proletarya hainleri söyleyebiliyor. TBKP ve O'nun izinde gidenler, işçi sınıfı içindeki burjuva ajanlardır ve sermayenin işçi sınıfı içindeki esas toplumsal dayanaklarıdır. Emperyalizm konusunda reformist hayallere kapılma Türkiye ve Kürdistan'da yaygın durumdadır. Kendini artık "Türk solu" olarak gören Emek Çevresi, bağımlı ülke halklarının "ellerinde adaletli yeni gelir dağılımı yöntemi" ile emperyalizmin üstesinden gelebileceğini söyleyebilecek kadar sosyalizmden uzaklaşmıştır. Kürdistan'da da, emperyalist ülkelerin ezilen Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını emperyalizmin çözmesine bırakacak kadar, emperyalizme güven duyan politik akımlar, bu reformist koroya katılmış durumdadır.

Tüm bu gelişmeler, bizi, emperyalizmin kimi yönlerini ele alan bir kısa yazı yazmaya zorlamıştır. Böylesi, onurlu bir görevden kaçınmazdık. Bir kısa yazıda konu ne kadar ele alınabilirse, o kadarını yapmaya çalışacağız.

LENİNİN EMPERYALİZM TEORİSİ ÖNEMİNİ KORUYOR

Lenin'in emperyalizm teorisini ortaya koyduğu temel eseri EMPERYALİZM, KAPİTALİZMİN EN YÜKSEK AŞAMASI oldu. Lenin'in

emperyalizm teorisi daha sonra tüm görüşleri için temel oldu. Lenin, emperyalizmin ekonomik özünü, sözkonusu temel eserinde ele alırken; emperyalizmin politik özünü ise, gerek kitaba 1920 de yazdığı ÖNSÖZ'de ve gerekse DEVLET VE DEVRİM, PROLETARYA DEVRİMİ VE DÖNEK KAUTSKİ, NİSAN TEZLERİ ve diğer konuşma ve yazılarında ortaya koymuştur. Leninin emperyalizm teorisi üzerine görüş sahibi olmak isteyen herkes Lenin'in sözkonusu eserlerinin belli başlılarını incelemelidir.

Nasılki Karl Marks kapitalist toplumda servetin 'muazzam bir meta birikimi' olduğundan hareketle meta ve meta üretimi ile işe başlamışsa, Lenin de emperyalizmin ekonomik temeli olan tekellerin incelenmesi ile işe başlamıştır. Lenin, emperyalizm üzerine görüşlerini belirlerken, Marks'ın kapitalizm üzerine temel görüşlerinden ve bilimsel yönteminden yola çıkmıştır. Leninin emperyalizm üzerine görüşleri, Marksits ekonomi-politiğe önemli bir katkıdır. Leninin emperyalizm teorisi tüm önemini koruyor. Emperyalizmin özü, bugün de değişmemiştir. Ancak, bu, demek değildir ki, emperyalizm statik bir biçimde ilk ortaya çıktığı yıllarda ki biçimde duruyor. Emperyalizm, gelişmenin belli aşamalarında değişimler geçirmiştir. Emperyalizmin değişmeden kaldığını iddia etmek için, ekonominin gelişim diyalektiğini bilmemek gerekiyor. Kapitalizm en yüksek aşamada da ol-

"Sosyalizmin varlığı ve gelişmesi emperyalizmin yapısında ve biçiminde belli değişikliklere yol vermiştir. Buna rağmen, emperyalizmin temel yapısı ve hareket yasaları varlığını koruyor. Dünya da büyük bir güç olarak kaldığı sürece emperyalizmin özü değişmeyecektir. Emperyalizmin ekonomik temeli tekelliliktir. Tekeller ise Lenin'in söylediği gibi saf halde değil, kapitalist temelleri ile vardılar. Tekelleri, kapitalist temelleri ile birlikte ortadan kaldırmak proletaryanın toplumsal devrimi ile mümkündür."

sa, toplumsal alanda değişim yapmadan, varlığını sürdürmez. Emperyalizmin yapısındaki değişim, onun özünü ve doğasını değiştirmemiştir. Nasılki, emperyalizm, kapitalizmin temeli olan meta üretiminin temel hareket yasalarını değiştiremediyse, emperyalizmin kendi iç gelişimi de onun ekonomik ve politik özünü değiştirememiştir. Değişme, yapısaldır ancak, özde değildir. Özellikle Büyük Ekim Sosyalist Devrimiyle birlikte, sosyalizmin gelişimi ve giderek sosyalizmin daha sonraki süreci emperyalizmin yapısı üzerinde büyük bir etkide bulunmuştur. Sosyalizmin baskısı altında kalan emperyalizm, biçimde kimi değişikliklere gitmiştir. Bu konu da örnek, işçi ve emekçi kitleleri susturmak için bazı "sosyal tedbirlere" başvurmaktır. Emperyalist kapitalizmin dünya çapında egemen olduğu durumu ile, bu egemenliğin belli alanlarla sınırlandırıldığı durumun aynı olmayacağını ekonomipolitikten haberi olan herkes bilir. Sosyalizmin varlığı ve gelişmesi emperyalizmin yapısında ve biçiminde belli değişikliklere yol vermiştir. Buna rağmen, emperyalizmin temel yapısı ve hareket yasaları varlığını koruyor. Dünya da büyük bir güç olarak kaldığı sürece emperyalizmin özü değişmeyecektir. Emperyalizmin ekonomik temeli tekelliliktir. Tekeller ise Lenin'in söylediği gibi saf halde değil, kapitalist temelleri ile vardılar. Tekelleri, kapitalist temelleri ile birlikte ortadan kaldırmak proletaryanın toplumsal devrimi ile mümkündür.

Leninin emperyalizm tanımlaması:

"Emperyalizm, tekellerin ve mali-sermayenin egemenliğinin ortaya çıktığı, sermaye ihracının birinci planda önem kazandığı; dünyanın uluslararası tröstler tarafından paylaşılmasının başlamış olduğu ve dünyadaki bütün toprakların en büyük kapitalist ülkeler arasında bölüşülmesinin tamamlanmış olduğu bir gelişme aşamasına ulaşmış kapitalizmdir."1

Lenin emperyalizmi tarif ederken "emperyalizm kısacası tekelci kapitalizmdir" der ve bu tanımın emperyalizmi tüm yönleri ile kapsadığını belirtir. Lenin, emperyalizm üzerine eserinin başka yerlerinde başka yönlerden tanımlamalar yapar. Lenin, bu tanımlamalarda emperyalizmin "asalaklık" özelliğini ve o'nun geçiş aşamasındaki "can çekişen kapitalizm olduğunu" gene emperyalizmin politik özü üzerinde

dururken emperyalizmin "her alanda gericilik ve artan ulusal baskı" demek olduğunu belirtir.

Emperyalizmin gelişimi, Lenin'in emperyalizm teorisinin bilimselliğini ve doğruluğunu çürütülmez bir biçimde doğrulamıştır. Reformistler Kautski'nin emperyalizm teorisine (buna teori denirse) sarılırken, proleter sosyalistler olarak, Marksist-Leninistler olarak Lenin'in emperyalizm teorisinden hareket ederek günümüzdeki olayları açıklıyoruz.

EMPERYALİZMİN BUGÜNKÜ DURUMU

Emperyalizmin belirgin özelliği olan sermaye ihracı sonucu, kapitalizm dünyanın hemen hemen tüm alanlarında gelişim gösterdi. Bağımlılık ilişkisi denen emperyalizmin yeni sömürgecilik yöntemi ile, sosyalist ülkeleri saymazsak tüm ülkeler, kapitalist ilişkiler sistemi içine dahil edildi. Sermaye ihracının yapıldığı ilk dönemler, sermaye ihracı yapan ülkelerdeki toplumsal gelişmeyi geçici olarak bir süre durdurur gibi olduysa da, daha sonra bağımlı ülkelerde elde edilen büyük aşırı-kar sonucu sermaye birikimi, emperyalist ülkelerde üst düzeye tırmandı. Sermaye birikimi, gerek emperyalist ülkelerdeki işçilerin sömürülmesi ve gerekse bağımlı ülkelerdeki halkların soyulması sonucu dev boyutlara ulaştı. Sermayenin merkezleşmesi, üretim araçlarının toplulaşması beraberinde emeğin dünya çapında toplumsallaşmasını getirdi. Kapitalizm emperyalist aşamada ulaşabildiği en yüksek düzeye ulaştı. Emperyalizmin ulaşacağı başka bir aşama yoktur. Emperyalizmin çürüten, ölen kapitalizm olgusu kendini yüzyılımızın sonunda daha belirgin olarak gösteriyor. En büyük sömürgeci devlet olma nasıl İngiltere imparatorluğunun çökmesini getirdiyse, bugünkü gelişme düzeyindeki kapitalizmde dünyanın en asalak ülkesi olan ABD'nin ve O'nunla birlikte diğer emperyalist ülkelerin çöküşünü getirecektir. Kapitalizmin yerini alacak olan sosyalizmin maddi ön koşulları (üretim araçlarının ve üretimin toplumsal karakteri ve deneyimli proleter hareketin varlığı) her zamankinden çok daha olgunlaşmıştır.

Bu günkü düzeyde ki emperyalizmin çeşitli eğilimleri üzerinde duralım.

EMPERYALİZM VE KAPİTALİZMİN EŞİTSİZ GELİŞİM YASASI

Kapitalizmin gelişim yasaı, beraberinde, başka bir yasayı da getirdi: Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasaı. Bilindiği gibi, emperyalizm, kapitalizmin temel hareket yasalarını devam ettirir. Kapitalizmin tüm çelişkileri, tekelci kapitalizm döneminde daha da ağırlaşır ve keskinleşir. Kapitalizmin gelişiminin hızlanması ile birlikte, eşitsiz gelişim de hız kazandı ve eşitsizlik daha da büyüdü, Lenin'in sözleri ile söyleyebiliriz:

"İşletmelerin, sanayilerin ve farklı ülkelerin, eşit olmayan ve kesintili gelişmeler içinde oluşu, kapitalist rejimde kaçınılmazdır."2

Şimdiye kadar pek çok burjuva teorisyen ve sosyalizm saflarındaki sözüm ona "sosyalist" teorisyenler sık sık, tekellerin dünya çapında birleşmelere gitmesinin yani mali-sermayenin gelişimi ile birlikte kapitalizmin eşitsiz gelişiminin ve çelişkilerinin azalacağı yönünde görüş belirtmişlerdir. Lenin'in de belirttiği gibi "Oysaki, gerçekte, mali-sermaye bu eşitsizlikleri ve çelişkileri artırır." Sosyalizmin varlığının yanında, kapitalizmin bu eşitsiz gelişme yasaı, kapitalistlerin istikrarlı kalıcı ve sürekli dünya çapında birleşmelere gitmelerini engelliyor. Bunun sonucu kapitalist güçler arası sürtüşmeler ve çatışmalar kaçınılmaz hale geliyor. Emperyalist güçler arasında ekonomik alanda süren savaşın biçimi değişmiştir ancak, bu savaşın kendisi yeni biçimler altında devam ediyor.

Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasaı somutta kendini nasıl gösterdi. Uluslararası kapitalizmin liderliği bir zamanlar İngiltere'nin elindeyken, İngiliz kapitalizminin olgunlaşp, çürüyerek geriye düşerken, sterlin imparatorluğu yerini, doların dünya çapındaki imparatorluğuna bıraktı. Rantiyeciler devletlerin en rantiyecisi olan ve bu nedenle asalaklığı ve çürümüşlüğü en açığa çıkan ABD Tekelci-kapitalizmi uzun zamandır kapitalizmin dünya liderliğini elinde bulunduruyor. Kapitalizmin temel yasaıdır: Dünya çapındaki sömürüyü en yüksek düzeye ve kapitalist gelişimi en olgun düzeye çıkartan bir ülke kapitalizmin aynı zamanda çürümelerini ve çöküşünü de beraberinde taşır. Eşitsiz gelişim, çürümeyi de hızlandırıyor. Doğuda ise Ja-

pon emperyalizmi, büyük bir atak yaparak, geçmişte gerisinde olduğu Batı Avrupa ülkelerini geçmiştir. eşitsiz gelişim sonucu, emperyalist güçler arası ekonomik çelişkiler ve sürtüşmeler belli bir durgunluk evresinden sonra yeniden keskinleşiyor. Eşitsiz gelişim deyince bundan, yalnızca ülkelerarası eşitsiz gelişim anlaşılmalı. Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası ilk önce, aynı ülkenin kendi içinde ortaya çıkar. Kapitalist ülkelerdeki sanayi dalları, farklı tekeller arasındaki rekabet, eşitsiz büyüme ve gelişim herkes tarafından biliniyor. Olan olay şudur: kapitalizmin kendi meta üretiminden kaynaklanan kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası, kapitalizmin dünya çapında gelişimi ve uluslararası ticaretin gelişmesi sayesinde ulusal sınırları aşarak dünya çapında sürüyor. Tabiki çelişkileri ve sürtüşmeleri de uluslararası alana çekerek...

Burada Avrupa Topluluğu (AT) üzerinde duralım. AT, Batı Avrupada ekonomik toplumsal bir entegrasyon eğilimini ifade ediyor. Bu entegrasyon eğilimi kalıcı bir biçim almadan geçici bir durum olarak kalacaktır. Bugün birleşmiş ve dahada güçlenmiş olan bir Almanya, doğrudan AT içinde endişeler yaratmıştır. AT ülkeleri arasındaki tüm anlaşmalara rağmen, Almanya daha şimdiden AT'ın lideri durumuna gelmiştir ve AT'ın oluşumuna yolaçan diğer olgular, yanı-

başında da sosyalizmin güçlü varlığı ve ABD ile Japonya'nın sürekli güçlenmesi oldu. Gerçek yaşamda şöyle bir durum ortaya çıkar: Eğer bir ülkedeki ya da bugün olduğu gibi bir kıtadaki tekeller arasında rakabet yerini geçici birleşmelere bırakırsa, tam da bu dönemde bu sefer dünya çapında dev tekeller ve güçlü emperyalist ülkeler arası rekabet ve sürtüşmeler öne çıkar. Bu da, çelişkilerin dünya çapında keskinleşmesi ve bu keskinleşmiş ortamda eşitsiz gelişme yasasının kimi ülkelerde kesintiye uğraması ve başkalarında gelişmesi anlamına gelir. Sonuçta eşitsiz gelişim, sanayi dalları arasında, tekeller arasında, ülkeler ve devletler arasında devam eder.

Kapitalizmin eşitsiz gelişme yasasının bir diğer cephesi de bağımlı kapitalist ülkelerle, emperyalist ülkeler arasındaki ilişkide kendini gösterir. Emperyalizmin sermaye ihracı sonucu tüm bağımlı kapitalist ülkelerde, kapitalizmin gelişim gösterdiğini söyledik. Bağımlı ülkelerle, emperyalist ülkeler arasında daha önceleri sömürgecilik döneminde var olan, sömürgeci devletle, sömürge ülkeler arasında üretim biçimi farkı artık yoktur. Hemen hemen tüm bağımlı ülkelerde kapitalizm egemen üretim biçimidir. Böylece, emperyalist ülkelerle bağımlı ülkelerde aynı kapitalist üretim biçimi bulunuyor. Kapita-

lizmin tüm bağımlı ülkelerde gelişmesi sonucu. Eşitsiz gelişim de kendini tüm yönleri ile gösteriyor. Bugün en gelişmiş modern emperyalist ülkelerle, bağımlı ülkeler arasındaki ekonomik eşitsizlik kapitalist ilişkiler içinde giderilmeyecek düzeydedir. Böylece emperyalizm, meta üretiminden kaynaklanan çelişkileri ve eşitsizlikleri tüm dünya çapında geliştirdi.

Uluslararası dev tröstlerin birleşme eğiliminden yola çıkan Troçkist teorisyenler ve Ülkemizdeki Troçkizm takipçileri bir "toplular devrimini" daha fazla bekler oldular. Bu teorisyenler, toplular devrimini beklerken, ekonomik ve politik alandaki eşitsiz gelişmeyi gözardı ediyorlar. Sermayenin gelişimi tek tekele doğrudur ancak, sermayenin tek tekele doğru gelişimini engelleyen süreçler var. Diyalektik düşünmenin en yüksek biçimidir. Eğer sadece sürecin bir yönünü esas alırsanız, ve gerçek yaşamdaki süreci etkileyen pek çok gelişmeyi hesap etmezseniz, çok kötü diyalektikler durumuna düşersiniz. Gerçek yaşamın diyalektiğini esas alanlarla, doğmacılar arasında her zaman bir paradoks olmuştur. Kim, ABD ile Türkiye ya da her hangi bir bağımlı kapitalist ülkede devrimin aynı zamanda olacağını ileri sürebilir. Bir devrimin olması için bir devrimci durumun olması gerekir. Devrimci durum ise, farklı farklı ülkelerde aynı zamanda ortaya çıkmıyor. ABD ve Japonya da on yıllardır devrimci durum hiç doğmazken, pek çok bağımlı ülkede devrimci durum doğdu ve kimilerinde de devrim yapıldı. Evet, gelişim dünya devrimine doğrudur. Ancak, proleter devriminin tüm dünyada tamamlanmasına birbirinden farklı süreçlerle ulaşılacaktır. Proleterya devrimi, emperyalizmin en zayıf halkasından, kapitalizmin çelişkilerinin en keskin olduğu yerlerden başlayacaktır.

2 - EMPERYALİZM, MİLİTARİZM VE SAVAŞ

Uluslararası sosyalizm hareketi içinde reformizmin yaydığı en bayağı burjuva görüş emperyalizmin, silahlanma ve savaş olmadan yaşayabileceğidir. Bundan bir süre önce Gorbaçov ve teorisyenleri "silahlanma olmadan emperyalizm yaşayamaz mı?" sorusunu ortaya attılar. Gene aynı görüşte olanlar artık uluslararası

sı politikanın devamının savaşlar olmaması gerektiği yani savaşların politikanın zorunlu bir sonucu olmaması gerektiği yönünde görüş ortaya koydular. Emperyalizm üzerine yayılan bu boş hayaller, proleteryanın devrimci bilincinin körelmesine yolaçıyor. Proleterya, silahlanma yarışının son bulmasını ve tüm dünyanın silahlardan ve askerlerden arındırılmasını istiyor ve bunun için mücadele ediyor. Proleterya devrimlerinin bir amacı da zaten savaşların bir daha meydana gelmemek üzere son bulmasıdır. Ancak, Kapitalizm var olduğu sürece dünyada sürekli bir barış olanaklı değildir. Kapitalizm üzerine ve emperyalizm üzerine boş hayaller beslenmemeli. Leninin de belirttiği gibi:

"..üretim araçlarında özel mülkiyet düzeni var olduğu sürece, bu ekonomik temel üzerinde, emperyalist savaşlar, mutlak biçimde kaçınılmaz olacaktır"(3)

Birinci emperyalist paylaşım savaşı ve ikinci dünya savaşı, daha sonraki ve günümüzdeki bölgesel savaşlar ve kapitalizmin sürekli silahlanması hep Lenin'in belirttiği aynı kapitalist ekonomik temel üzerinde gerçekleşiyor.

Emperyalist ülkelerin, özellikle de ABD'nin İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ki silahlanması dev boyutlara tırmandı. Militarizm, emperyalist ekonominin temel işlevlerinden biri haline geldi. Emperyalist ülkelerin ekonomileri sürekli olarak militarize edildi. Militarizme yönelik bütçe payları, ulusal gelirin en büyük ve yükü bölümlerini götürür oldu. Sanayinin pek çok alanı, militarizmin emrine verildi. Bunlardan çelik sanayi, kimya sanayi büyük ölçüde militarizmin hizmetine girdi. Devlet kapitalizminin temel, militarizme oturtuldu. Kapitalist devlet, çelik ve kimya tröstlerinin en büyük alıcısı oldu. Nükleer silahlanma ile birlikte militarizme ayrılan ulusal gelir, geçmiş dönemle kıyaslanmayacak boyutlara ulaştı. Militarizm, silahlanma ve savaşla yönelik hazırlıklar sadece emperyalist ülkelerde değil, aynı zamanda bağımlı kapitalist ülkelerin tümünün temel yönelişi olarak gelişti. Silah ticareti uluslararası ilişkilerde çok önemli rol oynamaya başladı. Emperyalizm, tüm dünyayı bir silah deposuna çevirdi. Tüm kapitalist ülkelerin dış politikası silahlanma, militarizm ve savaş hazırlıkları temeline oturdu. Şahinler, kapitalist ülkelerin politikalarında belirleyici rol oy-

namaya başladılar. Ekonominin kumanda tepelerini silah tröstleri ele geçirdi.

İkinci Dünya Savaşından sonra, bölgesel ve ülkeler arasında savaşlar hiç bitmedi. En son Körfezde meydana gelen savaş bunun yeni bir örneği oldu. Körfez savaşı son bir örnek olmayacaktır, emperyalizm ekonomisinin dayandığı militarizmin yaşaması için savaşları kışkırtmaya ve doğrudan kendisi savaş çıkarmaya devam edecektir. Emperyalizm, militarizm, silahlanma ve savaş olmadan yaşayamaz. Kapitalizm var olduğu sürece, emperyalizm var olduğu sürece uluslararası politikanın devamı savaş olacaktır. İnsanlık tüm bunlardan, sosyalizme ulaşarak kurtulacaktır.

3 - EMPERYALİZM VE BİLİMSEL - TEKNOLOJİK DEVRİM

Mali sermayenin gelişim eğilimlerinden biri devlet-tekelleştirilmesidir. Tekelci -devlet kapitalizmi koşullarında bilimsel-teknik devrim süreci hızla kazandı. Bilimin, üretimin emrine girmesi ve doğrudan üretici güç olması ve teknikteki büyük ilerleme sonucu, üretimin yoğunlaşması ve toplumsallaşması süreci de hızlandı. Bilimsel-teknik devrim sonucu sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi de en üst düzeye çıktı. Tüm bunların sonucu olarak mali-sermayenin toplum üzerinde ve bağımlı ülkeler üzerindeki egemenliği de daha perçinledi. Başka bir yönüyle söylenecek olursa:

"Tekelci devlet koşullarında, bilimsel teknik ilerleme, tekellerin ekonomik mevzilerini ve politik gücünü artırmak, büyük şirketlerin karlarını yükseltmek ve hergün biraz daha büyük tahrip gücüne sahip bir savaş tekniği yaratmak için kullanılmaktadır."(4)

Kapitalist ülke teorisyenleri tarafından uzun zamandır, kapitalizmin bilimsel-teknik devrim sonucu üretimin yoğunlaşması ile birlikte, daha önce var olan toplumsal çelişkileri büyük ölçüde hafiflettiği ileri sürülüyor. Oysaki, gerçekte olan şey, kapitalizm koşullarında, bilimsel-teknik devrimin, kapitalizmin tüm çelişkilerini artırdığıdır. Kapitalizm koşullarında bilimsel teknik devrim şu noktalarda kapitalizmin var olan çelişkilerini artırmıştır. En başta, üretimin yoğunlaşması sonucu artı-değer sömürsü

"Emperyalizm, ekonomisinin dayandığı militarizmin yaşaması için savaşları kışkırtmaya ve doğrudan kendisi savaş çıkarmaya devam edecektir. Emperyalizm, militarizm, silahlanma ve savaş olmadan yaşayamaz. Kapitalizm var olduğu sürece, emperyalizm var olduğu sürece uluslararası politikanın devamı savaş olacaktır. İnsanlık tüm bunlardan, sosyalizme ulaşarak kurtulacaktır."

de yoğunlaşmıştır. Sermayenin merkezileşmesi sonucu, bir avuç mali-oligarşinin toplumun ezici çoğunluğunun üzerindeki egemenliğinin artması sonucu mali-sermayeye karşı mücadelenin geniş kitleleri kapsamamasını getirmiştir. Üretimde tam otomasyona geçiş sonucu pek çok işçi üretim sürecinin dışına itilmiştir. İşsizlik, bilimsel-teknik devrimin kapitalizmin emrinde kullanılması sonucu daha artmış, ve kapitalizmin bir işlevi haline gelmiştir. Bilimsel teknik-devrim, üretimin yoğunlaşması, üretim araçlarının daha az elde toplanması ve toplumsal karakter kazanması, emeğin toplulararak toplumsal niteliğinin daha da belirginleşmesi sonucunu vermiştir. Kısacası, kapitalizm koşullarında bilimsel-teknik devrim, kapitalizmin tüm iç çelişkilerini keskinleştirmiştir.

Diğer yandan, bilimsel-teknik gelişmeyi esas gerçekleştiren güçlü emperyalist ülkeler, bağımlı ülkeleri bu tekniğe bağımlı hale getirdiler. Bilimsel teknik gelişme ekonomik güç sorudur. Bağımlı ülkelerin çoğunluğunun bu kadar gücü bulunmamaktadır. Böylece, bilimsel-teknik devrim kapitalizmin eşitsiz gelişim yasasını daha hızlandırmış ve modern kapitalist ülkelerle, bağımlı ülkeler arasında kapanması mümkün olmayan bir uçurum açmıştır.

Bilimsel-teknik devrimin en geliştiği alan militarizm ve savaş sanayi oldu. Kapitalist ülkeler bilimi ve tekniği militarizmin emrine verdiler. Bilimsel teknik ilerleme sayesinde, savaş

sanayinde tüm insanlığı ve doğayı büyük ölçüde tahrip edecek gelişme elde edildi. Ekonomi ve bilimsel-teknik gelişmenin silahlanmanın emrine sokulması ile kapitalizmin asalaklığının ve çürümüşlüğüünün daha da açığa çıkmasına yolaçtı. Emperyalist kapitalizm, tüm dünyayı yutmak için, dev ölçülerde silahlandı; aynı zamanda kapitalizm yarattığı bu olgunun altında çürüyecek ve yıkılacaktır. Nasıki bir zamanlar Avrupa, Engelsin ta o zaman belirttiği gibi, büyük ölçüde silahlanarak, yarattığı savaş makinesi tarafından yıprandı, daha sonra da Kapitalizmin liderliğini yitirdi. Bugün de tüm emperyalist ülkeler yarattıkları savaş makinesinin altında kalacaklardır.

4- EMPERYALİZM, GERİCİLİK, ŞİDDET VE ULUSAL BASKI

Emperyalizm tekeli kapitalizmdir. Tekelcilik ekonomik planda rekabetin yerine, tüm alanlarda tekelleme, politik planda ise her tür demokrasinin inkarı ve her planda gericilik demektir. Lenin'in sözleri ile söylecek olursak:

"Emperyalizmin kendine özgü siyasal özellikleri şunlardır: mali-oligarşinin baskısı ve serbest rekabetin ortadan kaldırılması yüzünden her alanda gericilik ve artan ulusal baskı."(5)

Aynı eserden:

"Tekeller, oligarşi, özgürlük eğilimi yerine egemenlik eğilimi, sayıları gitgide artan küçük ya da zayıf ulusların zengin yada güçlü bir kaç ulus tarafından sömürülmesi-bütün bunlar, emperyalizme, onu asalak ve çürümüş bir kapitalizm haline getiren ayırmedici özellikler kazandırmıştır."(6)

Leninin emperyalizmin politik özü üzerine belirttiği görüşler, günümüzde tam anlamıyla doğrulanmıştır. Tekellerin egemen olduğu tüm ülkelerde, politik alanda gericilik tekellerin temel politikası olmuştur. 1920'li yıllarda İtalya'da ve 1930'lu yıllarda Almanya'da tekellerin her planda gericilik eğilimi, faşist diktatörlükler biçimini aldı. Aynı dönemlerde ABD tekellerin politik olarak gericiliği kendini, anti-komünist yasalarda ve anti bolşevik uygulamalarda gösterdi. Günümüzde, tekellerin politik planda her alanda gericilik eğilimi, bir eğilim olmaktan çıkıp,

mali sermayenin tüm iç ve dış politikasının temel ilkesi olmuştur. Avrupada faşizmin yıkılması ile mali-sermayenin gericiliği son bulmadı, başka biçimlerde devam etti. Gericiilik, şiddete dayanarak sürdürülüyor. Ezilen sınıfları baskı altında tutmaya yarayan egemen sınıfların baskı aygıtı devlet olmaksızın, mali-sermaye gericiliği her planda uygulayamaz. Şiddet, tekelleğin temel politik uygulamasıdır. En demokratik gözükten ülkelere bile, proletarya sermaye iktidarını biraz tehdit etse, mali-sermaye hemen şiddetini gösterir. İç politikada, her planda gericilik ve şiddet mali-oligarşinin temel politikasıdır.

Emperyalizm, içerde toplum üzerinde egemenlik kurduğu gibi, dışarda da aynı şeyi yapar. Bir sınıfın (egemen sınıfın) iç politikası ile dış politikası özde aynıdır. Mali-oligarşinin iç politikası, her türden demokrasinin yerine her planda gericilik ve şiddet iken; dış politikada özgürlük olamaz. Mali-sermaye dış politikada şiddet ve ulusal baskı demektir. Büyük emperyalist güçler, Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın yüz milyonlarca bağımlı ulusu üzerinde egemenlik kurmuşlardır. Emperyalist güçler bu egemenliklerini aynı zamanda bu bağımlı ve zayıf uluslar üzerinde tam bir ulusal baskı politikasıyla yürütüyorlar. Şurası artık kesin bir olgudur, emperyalist devletler ulusal bağımsızlığını kazanmış ülkelere bile mali yönden boyun eğdiriyorlar. Mali yönden boyun eğdirilme, bağımlı ülkeler üzerindeki emperyalistlerin ulusal baskısını kaldırmamıştır. Ekonomik boyun eğdirme, küçük ve zayıf bağımlı ulusların halkları üzerindeki ulusal baskıyı daha kalıcı hale getirmiştir.

Dünyanın bir kaç emperyalist devleti, yüz milyonlarca insanı aşırı karlar elde ederek soyup-soğana çeviriyor. Emperyalistler, bağımlı ülkelere elde ettikleri aşırkarlarla kendi ülkelerindeki sınıfsal çelişkileri belkide belli bir süre hafifletmiş gibi gösterebilirler, aslında bu çelişkileri tüm kapitalist dünyaya yayarak, kapitalizmin yıkılmasını hızlandırmış oluyorlar.

Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının emperyalizme karşı devrim mücadelesi önü alınmaz bir biçimde yükseliyor. Emperyalizme karşı verilen ve kapitalizme karşı mücadele ile bütünleşen silahlı mücadele zafere ulaşacaktır.

Emperyalizm, kapitalizm yıkılmaktan kurtulamayacaktır.

5 - EMPERYALİZM VE İŞÇİ ARİSTORASİSİ

Dünyanın büyük bir bölümünü sömüren ve buralardan yüksek karlar sağlayan emperyalizm bununla tüm topluma asalaklık damgasını vurmuştur. Tekeller, bağımlı ülkelerde sağladıkları bu aşırı karların bir kısmını susmaları için rüşvet olarak kendi ülkelerinin yüksek işçi tabakasına veriyorlar. Geçtiğimiz yüzyılın ortalarından sonra İngilterede başlayan, işçilerin yukarı tabakasını aristokratlaştırma politikası giderek, tüm emperyalist ülkelere yaygınlaştı. Bugün de işçi aristokrasisi denilen bu burjuvalaşmış işçiler, işçi sınıfı içindeki burjuva ajanları rolünü oynamaya devam ediyorlar. Kapitalist ülkelerdeki komünist partilerinin pek çoğunun (özellikle emperyalist ülkelerde) çürümesi ve uluslararası politikada kendi emperyalist burjuvalarından nitelik olarak çok farklı bir politika izlememelerinin nedeni hep bu burjuvalaşmış işçi tabakaları. Geçmişte sosyal şovenleşen II. Enternasyonal partileri, bu toplumsal temele dayandılar. Böylece, oportünizmin, sosyal-şovenizmin ve günümüzde reformizmin toplumsal dayanağı bu

burjuvalaşmış işçi kesimidir. Lenin çok doğru olarak emperyalizmle burjuvalaşmış işçi tabakası arasında bağ kurmuş ve şu gerçeğin altını çizmiştir:

"Bu bakımdan, emperyalizme ve oportünizme karşı savaşım, sıkı sıkıya birbirine bağlı olarak yürütülmedikçe, birincisinin de boş ve yalan bir sözden ibaret olacağını bir türlü anlamak istemeyenler, en tehlikeli kimselerdir."(7)

Emperyalizmin asalaklığı, bugün en üst düzeye çıkmıştır. En asalak ülke, ABD'dir. Bu yüzden, on yıllardır hiç sesini çıkarmadan susan, asalaklıktan pay alan ABD işçileridir. Onlar, bu yüzden kendi emperyalistlerin dış politikalarına da pek ses çıkarmıyorlar. İşçi aristokrasinin, durumu en olgun düzeye çıktı ve artık çürüdü. Dünya proletaryası, zaten bu burjuvalaşmış proletaryadan hiçbir yararlı şey beklemiyor.

Türkiye, emperyalizme bağımlı bir ülkedir. Türk Tekelci sermayesi, Türk proletaryasını susturmak için bir rüşvet politikası gütmüyor. Ancak, çok uluslu devlet içinde Türk ulusu egemen bir ulustur. Türk ulusunun küçük burjuvaları da egemen ulus olma ayrıcalıklarına sahiptirler. Onlar, bu ayrıcalıklı durumlarının sona ermesini istemezler. Bu yüzden, kapitalist ülkelerde olan çürüme ve reformizm, kendini

Türkiye'de de gösteriyor. Özellikle toplumsal konumları ile burjuva olan bu kesim, işçi sınıfı üzerinde burjuvazinin ideolojik görüşlerinin egemen olmasının da taşıyıcılarıdır. Bu yüzden, Türkiye'de de sermaye egemenliğine verilen devrim mücadelesi, bu reformist akımlara karşı verilen mücadele ile sıkı sıkıya iç içe geçmiştir.

EMPERYALİZM VE PROLETARYA DEVRİMİ

Lenin, EMPERYALİZM KAPİTALİZMİN EN YÜKSEK ANLAŞMAŞI adlı eserinin Fransızca ve Almanca baskıları için yazdığı ön sözde (1920) emperyalizmle, proletaryanın toplumsal devrimi ilişkisini şu şekilde belirtir:

"Emperyalizm, proletaryanın toplumsal devriminin ön belirtisidir. Bu 1917'den beri dünya ölçüsünde doğrulanmıştır."(8)

Lenin'in sözleri ile güçlü bağlar kurarak 1991'de aynı şeyi söylüyoruz: Bu 1917'den beri böyle olmuştur! Emperyalizm, kapitalizmin son aşamasıdır. Emperyalizm aynı zamanda, çürüyen, ölen kapitalizmdir. Emperyalizm, sosyalizmin maddi ön koşullarını dünya çapında olgun hale getirdi. Ekim devriminden sonra gerçekleşen proletarya önderliğindeki devrimlerin tümü bunun sonucudur.

Kapitalist üretim biçiminin, sosyalizmin maddi ön koşullarını geliştirmede ve üretici güçlerin kapitalist üretim biçimine son verecek kadar olgunlaşmadığını kimse ileri süremez. Tam tersine, sosyalizmin maddi ön koşulları o derece olgunlaşmıştı ki, eğer olgun hale gelmiş olan üretici güçler, kendilerine ayak bağı olan kapitalist üretim biçimini ortadan kaldıracak bir toplumsal devrime yönelmezlerse, kapitalizmin çürümesi tüm toplumu yıkıma götürür. Nesnel olarak, kapitalizm sosyalizm için olgun hale gelmiştir.

Türkiye gibi emperyalizme bağımlı, orta derecede gelişmiş ve dünya kapitalist sisteminin bir parçası olan ülkelerde, emperyalizme karşı devrim mücadelesi, sömürgelerdeki gibi yalnızca emperyalizmden ulusal bağımsızlık kazanmak olarak konamaz. Bizim gibi ekonomisi, kapitalist sistemin bütünsel olan sisteminin bir organik parçası durumuna gelmiş ülkelerde, emperyalizmden ulusal bağımsızlaşma değil, esas olarak emperyalist-kapitalist sistemden kopuş ve sos-

"Çok uluslu devlet içinde Türk ulusu egemen bir uludur. Türk ulusunun küçük burjuvaları da egemen ulus olma ayrıcalıklarına sahipler. Onlar, bu ayrıcalıklı durumlarının sona ermesini istemezler. Bu yüzden, kapitalist ülkelerde olan çürüme ve reformizm, kendini Türkiye'de de gösteriyor. Özellikle toplumsal konumları ile burjuva olan bu kesim, işçi sınıfı üzerinde burjuvazinin ideolojik görüşlerinin egemen olmasının da taşıyıcılarıdır. Bu yüzden, Türkiye'de de sermaye egemenliğine karşı verilen devrim mücadelesi, bu reformist akımlara karşı verilen mücadele ile sıkı sıkıya, iç içe geçmiştir."

yalizme ulaşmadır. Devrimci proletarya ulusal bağımsızlıkçılığı küçük burjuvalara bıraktı. Küçük burjuvalar varsınlar, ulusal bağımsızlık yönünde uğraşın dursunlar, devrimci proletarya demokrasi ve sosyalizm mücadelesini sıkı sıkıya birbirine bağlayarak sürdürecektir.

Türkiye ve Kürdistan'da proletarya önderliğindeki devrimin nesnel koşulları olgunlaşmıştır. Devrimci durum, sürekli olarak olgunlaşıyor. faşizmin sermaye egemenliğini, emperyalist egemenliği yıkacak ve ulusal baskıya son verecek Demokratik Halk Devrimi kaçınılmaz hale gelmiştir. Devrim mücadelemiz zafere ulaşacaktır.

Uğur GÜNDÜZ

- 1- Emperyalizm, Kapitalizmin en yüksek aşaması Lenin/ sf. 108
- 2- A.g.e. sf. 74
- 3- A.g.e. sf. 11
- 4- Günümüzde tekeli kapitalizm sf. 130
- 5- Emperyalizm, Kapitalizmin en yüksek aşaması / Lenin / sf. 134
- 6- A.g.e. sf. 150
- 7- A.g.e. sf. 152
- 8- A.g.e. sf. 15

GÜNEY KÜRDİSTAN VE IRAK'DAKİ HALK AYAKLANMASI ÜZERİNE

Esas üzerinde durmak istediğimiz Güney Kürdistan'daki silahlı halk ayaklanmasıdır. Ancak, Kürdistan'daki ayaklanma Irak'taki ayaklanma ile birlikte geliştiği için, Irak'taki ayaklanma üzerinde de görüş belirteceğiz.

Irak- Amerikan savaşı çok boyutlu sonuçlara yol açtı. Sonuçlardan biri, Irak güçlerinin yenilmesi, Kuveyt'ten çekilmesi; Kuveyt'in de eskiden daha katmerli olarak ABD ve Batı Emperyalizminin egemenliği altına girmesi oldu. Kuveyt şimdi, Japonya'da dahil uluslararası emperyalist güçlerin ortak egemenliği altına girmiştir. Kuveyt halkı da, Irak güçlerini emperyalist güçlere dayanarak ülkesinde çıkarılmasının onursuzluğunu yaşıyor. Aslında, bu, konumuz dışındadır Irak, uluslararası

güçlerle olan savaşı kaybetti. Savaşın kuralıdır: yenilen, yenin tüm şartlarını kabul eder. Irak da o'nu yaptı. ABD ve müttefiklerinin tüm şartlarını kabul etti. Savaşın yenilgisi, barış masasında da onaylandı. Irak'ın savaşta yenilmesinin getirdiği en önemli sonuçlardan biri de, yenilgi ile birlikte başlayan silahlı halk ayaklanması oldu. Saddam yönetimini, Körfez savaşından çok içerdeki halk ayaklanması sarstı. Ayaklanma günlerce sürdü. Güney Kürdistan'da peşmergelerin önderliğinde ayaklanan Kürt halkı bir çok kenti ele geçirdi. Pek çok yerleşim alanında Kürt bayrağı dalgalandı. Ayaklanma günleri ve Kürt bayrağının Kürdistan'ın kentlerinde dalgalanması Kürt halkının unutmayacağı en mutlu anları olmuştur. Güney Kürdistan'daki

ve tüm Iraktaki ayaklanma yenilgi ile sonuçlandı. Ancak, egemen ulusa, baskıya, zulme karşı yapılan ayaklanma Kürt, Arap ve diğer halk kitleleri üzerinde derin izler bıraktı. Ayaklanma derslerle doludur. Ayaklanmanın askeri dersleri ayaklanma daha yakından incelenerek çıkarılabilir. Bizim şimdi yapacağımız, ayaklanmanın politik durumunu ve sonuçlarını irdelemektir.

AYAKLANMANIN POLİTİK İÇERİĞİ VE ULUSLARARASI GÜÇLERLE İLİŞKİSİ

Irak ve Kürdistan'daki ayaklanma, Irak'ın yenilgiyi resmen kabul etmesi ile birlikte başladı. Bu durum, ayaklanmanın kendiliğinden patlak vermediğini, ayaklanmanın bilinçlice başlatıldığını gösteriyor. İçerdeki ayak-

lanma, kendilerine kafa tuttuğu için, yerden yere vurmak ve tamamen yıpratmak isteyen ABD ve müttefiklerinin "ayaklanın Saddam'ı devirin" çağrısı ile başladı. Açık ki, ABD ve müttefikleri Irak'ı Kuveyt'ten çıkarmakla ve Saddam'ın savaş makinesini tahrip etmekle yetinmek istemiyordu. ABD ve müttefikleri daha fazlasını istiyordu: ya Saddam yönetimi emperyalizmin tam egemenliğine girecekti ya da emperyalizmin egemenliğinde yeni bir yönetim kurulacaktı. Ayaklanma pek çok kenti ele geçirme aşamasına ulaşmışken yani zirvedeyken, Saddam yönetimi, iktidarını kaybetme ile karşı karşıya gelmişken, tam bu sırada işler değişmeye başladı. politik hesaplar, silahlı ayaklanmaya üstün geldi. Saddam yönetimi, iktidarını kaybetmekten se ABD ve müttefiklerinin politik istemlerini de kabul etmeyi daha uygun buldu. Böylece, Irak, Müttefik devletlerinin askeri şartlarının yanında, politik şartlarını da kabul etti. Sonuçta Körfez Savaşının ve İç-savaşın esas galibi emperyalist müttefik devletler oldu. Irak'la ilgili tüm istemlerini kabul ettiren ABD ve diğerleri ayaklanan halka sırt çevirdiler. Bundan yararlanan Saddam güçleri, ayaklanmayı kanlı bir biçim de bastırdı. Ayaklanan Kürt, Arap ve diğer halk kitleleri büyük bir direniş göstermesine karşılık, ayaklanma askeri açıdan yenildi. Tabii, silahlı ayaklanma ile kabul ettirilmeye çalışılan politik sonuçlar da yenilgi ile birlikte ortadan kalkmış oldu.

Burada üzerinde durulması gereken önemli bir nokta, emperyalizme güvendir. Kürt olsun, arap olsun tüm ayaklanan güçler ayaklanırken emperyalizme tam bir güven içindey-

diler. Ayaklananlar, emperyalizmin Irak'a özgürlük gelmesine destek vereceğini sanıyorlardı. Oysaki, emperyalizm doğası gereği özgürlük değil, egemenlik ister. Ayaklananlar, emperyalizmin saldırgan, şiddet, yayılmacı ve ulusal baskı eğilimini (daha doğrusu politikasını) anlamadılar. Ayaklanan kitleler, emperyalizmin propagandalarına ve kendi uzlaşmacı burjuva önderliklerinin sözlerine aldandılar. Burada çıkarılması gereken şey, Kürt ve Irak halkı'nın ayaklanmaması değildir. Ayaklanma, yapılmıştır ve yaşanmış bir olgudur. Halk kitlelerinin demokrasi ve özgürlük için, faşist Saddam yönetimine karşı ayaklanmaları doğrudur ve haklı tarihsel temellere sahiptir. O halde, çıkarılması gereken sonuç, emperyalizme güvenmemek gerektiğidir. Ayaklananların en büyük politik hatası (ki bu hata ayaklananların yenilgisine sebep olmuştur.) emperyalizme güvenmeleri oldu.

Ayaklanmayı başlatan politik güçlerin durumuna bakalım. Irak'ta Saddam yönetimine karşı "muhalif" olan güçler başlatılacak ayaklanmayı ve ayaklanmanın zaferi ile birlikte doğacak durumu belirtmek için Beyrut'ta bir araya geldiler Bir araya gelenler: Kürdistan'ın ulusal güçleri (KDP, YEKİTİ ve diğerleri), Irak Komünist Partisi, İran yanlısı Şii örgütleri, Türkmenler. Bir araya gelenler farklı amaçlara sahiptiler. Tek ortak noktaları, Saddam rejimini devirmektir. Bundan sonrasında hiç bir ortak amaçları yoktu. Zaten Beyrut zirvesi de yalnızca ayaklanmayı başlatma ve zafere ulaştırma ile sonuçlandı. Anlaşma ortak olan tek noktada yapıldı. Anlaşan güçlerin "ortak düşmanları" olan Saddam'ın devrilmesinden son-

ra'ne yapacaklarını bilmemeleri ayaklanmanın zafere ulaşması önündeki en başlıca engel durumdaydı. Ayaklanmaya tam bir kaos egemendi. Merkezi politik otoriteye ve ortak askeri komutanlığa sahip olmayan ayaklanma, sıkı merkezi otoritesini koruyan bir gücü yenemezdi. Ayaklanmaya tam bir anarşi egemen oldu. Ve sonuçta ayaklanma yenildi.

Kürt önderliği üzerinde ilerde duracağımız için şimdi, diğer önderlikler üzerinde duralım. Ayaklanmayı başlatanlardan ve sonuna kadar götürenlerden Komünist Partisi, ayaklanma kararını almakla, kerdi tarihinin en akli-başında işini yapmış oldu. Tarihi boyunca büyük hatalar yapan Komünist Partisi, şimdiye kadar Saddam'ın konumunu korumasında rolü olmuştur. Saddama "Irakın Kastrosu" diyerek, göklere çıkartan Komünist Partisinden başkası değildi. Komünist Partisi, Saddam iktidarı karşısında yıllarca izlediği yanlış politikadan sonra, ilk defa çok yerinde bir kararla ayaklanmaya katıldı. Ayaklanmayı başlatanların ve uluslararası bağlantılarına bakılırsa, eğer ayaklanma zaferle sonuçlansaydı bile, Komünist Partisinin etkinlik kurmasına izin verilmezdi Komünist Partisi, ayaklanmada önder konumda değildi. Son derece zayıf olan Komünistler, ayaklanma içinde de önderliği ele geçiremediler. Ayaklanmada etkin rol oynayanlardan Şiiler, kesinlikle İrandan destek alıyorlardı. Ayaklanma ile birlikte Şiilerin yönetimi ya da onların ağırlığında bir yönetim kurulmuş olsaydı, bu ilerici değil, İran gibi gerici bir yönetim olurdu. Ayaklanmanın en büyük zaaflarından biri buydu. Şiiler devrimci değil, gericidirler. Gericiler devrimci

bir ayaklanmayı sonuna kadar götürmezler. Olsa olsa, İran gibi, devrimci ayaklanmanın kazanımlarını ordan kaldırmaya çalışırlardı.

Güney Kürdistan ve Irak'taki halk ayaklanması, önderliğin politik karakteri ve emperyalizme güven duymadan ötürü, yenilginin tohumlarını kendi içinde taşıdı. Ayaklanmadan başka hiç bir ortak amaçları olmayan politik güçlerin, başlatıkları ayaklanma zafer getiremezdi. Emperyalizme güvenmenin sonuçları ise çok açık bir biçimde ortadadır.

AYAKLANMA VE KÜRT ÖNDERLİĞİ

"Irak'a demokrasi, Kürdistan'a özerklik" istemi ile ayaklanmayı başlatanlardan Kürt ulusal önderliği, ayaklanmanın emperyalizmle ilişkisini esas sürdürülenlerdi. Talabani, Barzani temsilcileri ile birlikte ayaklanmadan önce Batı Avrupa ile ABD arasında mekik dokudular. Irak'ın ve Kürdistan'ın geleceği üzerine emperyalistlerle pazarlık yaptılar. Ayaklanma için açık destek istediler. Emperyalizm ile kurdukları ilişkiden ötürü, Kürt önderleri ayaklananların en işbirlikçileriydiler. Bu geri önderlik, emperyalizme sırtını dayamanın acı faturasını Kürt halkına çekti. Halbuki, Molla Mustafa Barzaninin 1970'li yıllarda ABD ile kurduğu ilişki, 1974'de gene kürt halkına acı getirmişti. Bu biliniyordu. Emperyalizmle ilişkinin sonuçları biline biline, yeniden ilişkiye girildi. Tabi bir kere daha emperyalizme güvenmenin sonu aldatılmışlık, acı ve yenilgi oldu. KDP ve KYB emperyalizmle ilişkiye girerken, bunu kendilerinden olan "hain" duyguların-

"İçerdeki ayaklanma, kendilerine kafa tuttuğu için, yerden yere vurmak ve tamamen yıpratmak isteyen ABD ve müttefiklerinin "ayaklanın Saddam'ı devirin" çağrısı ile başladı. Açık ki, ABD ve müttefikleri Irak'ı Kuveyt'ten çıkarmakla ve Saddam'ın savaş makinesini tahrip etmekle yetinmek istemiyordu."

dan ötürü yapmıyorlar. Bunun temel nedeni, önderliğin burjuva karakteridir. Çağımızda, burjuva önderlikler sonuçta, emperyalizmle ilişkiye girmek zorunda kalıyorlar. Bu, bir sınıfsal tercih sorunudur. Kürt halkı burjuva önderliği aşmadığı sürece, yenilgilerden ve aldatılmışlıktan kurtulamaz.

Kürt Ulusal önderliğinin emperyalizmle ilişkileri yeni değildir. Emperyalizmle ilişkiler son 20 yıldır çeşitli düzeylerde sürdürüldü. Özellikle batı Avrupa'daki sosyal-demokrat partiler ve iktidarlar uzun süredir. Kürt hareketi ile ilişki içindedir. Özellikle Fransa, İsveç ve Avusturya sosyal-demokrat partiler ve iktidarları bu ilişkilerde önemli rol oynadılar. Aynı çevreler yalnızca Irak Kürdistanı güçleri ile değil, hemen hemen tüm parçalardaki politik güçlerle ilişki içinde oldular. Türkiye'de 12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlük koşullarında bu ülkelerin Kürdistan'dan politik güçlere kapılarını açması ve sınırlı da olsa belli olanaklar tanınması ilişkinin boyutlarını açıkça gösteriyor. Kuzey Kürdistan'ı güçleri ile Batı Avrupa sosyal demokratları arasındaki ilişkinin başını TKSP'nin çektiği TEVGER yapıyor. Sözünü ettiğimiz bu güçler, emperyalizmin desteğini alarak Kürt halkının özgürlüğünü gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Oysaki, onlar bunu yap-

makla kendi halkından yabancılaşıyor ve Kürt halkının özgürlüğünü gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Oysaki, onlar bunu yapmakla kendi halkından yabancılaşıyor ve Kürt halkının gerçek özgürlük davasına zarar veriyorlar. Emperyalizm her tür demokrasinin inkarı ve özgürlüğün düşmanıdır. Özgürlük, emperyalizme güvenerek değil, emperyalizme karşı kazanılır.

Irak'taki Kürt önderliğin bölgedeki gerici devletlerle ve Türkiye ile ilişkilerinin durumu. Kürdistan parçalarında, özellikle de Irak ve İran Kürdistan hareketinde uzun zamandır egemen olan anlayış şudur: Düşmanımın düşmanı, benim dostumdur. KDP bu anlayıştan hareketle, Saddam'la arası bozuk olan Faşist Şah yönetimi ile ilişki içinde bulundu. Şahın yerini Molla Humeyni alınca ilişkiler, bu defa Mollalarla sürdürüldü. Her iki defada da Irak Kürt Halkı, İran iktidarları tarafından aldatıldı, ortada bırakıldı. Öte yandan aynı şekilde İran KDP'de Saddamla ilişki içinde oldu. Irak KDP aynı zamanda Saddam'la arası bozuk olan Suriye ile ilişki içinde oldu. Kürdistan'daki geri hareketler her seferinde, sırtlarını bir gerici devlete dayamışlardır. Oysaki onların sırtlarını dayadıkları gerici devletler, her seferinde kürt halkını sırtından vurmuştur. Tüm bu devletler (Irak, İran,

Türkiye ve Suriye) kürt ulusunu ezen, egemen devletlerdir. Bölgedeki, baskıcı egemen devletler gene her seferinde, kürt halkını birbirine düşman etmişlerdir. Bu geri kürt önderleri kendi bölgesel dar çıkarlarını her zaman Kürt Ulusunun, temel ulusal çıkarlarının üstünde tutmuşlardır. Kürt Halkı, bu geri burjuva önderliği aşmadığı sürece, ortak düşmanlarına karşı, birleşik bir mücadele veremez.

KDP ve KYB'nin Türk devleti ile ilişkileri üzerinde durmak gerekiyor. Bunun gerekliliğini şuna dayandırıyoruz: Bu ilişki bölgedeki Kürt, Türk ve diğer halkların gelişen mücadelesine zarar veriyor. KDP ve KYB'nin Türk MİT'i ile ilişkileri eskiden beri biliniyor. Bu ilişki temelde Türk devleti ilişkisidir. KDP ve KYB'nin eskiden beri bölge devletleri ile anlaşması var. Bu anlaşmanın temelinde yatan gerçek şudur. KDP ve KYB bölgedeki devletlerin sınırlarına ve içişlerine karışmayacaklar. Bölgedeki gerici devletler, kürdistan-daki hareketleri ezmek için sık sık "sınır ötesi" denilen saldırılar düzenlerken buna karşılık, KDP ve KYB yapılan anlaşmaya sadık kaldılar. MİT'le sürdürülen ilişkiler Körfez Savaşı sırasında gelişerek TC Devleti ile resmi ilişkilere (doğrudan) dönüştü. Özal iktidarı, Irak'ta çıkar elde etmek için (Türkiye'nin on yıllardır Musul ve Kerkük'te gözü var) Kürt hareketine destek vereceğini vaat etti. Özal iktidarı, KDP ve KYB ile olan ilişkiyi Kürt halkının aleyhine kullandı. Barzani ve Talabani önderliği, faşist ilhakçı egemen Türk devleti ile ilişkiye girerek, Kürt Ulusunun ulusal çıkarlarını, kendi bölgesel çıkarlarına feda etmiştir.

Kürt burjuva önderliği, Saddam güçlerinin ayaklanmayı

"Kürt Konferansı, Kürdistan parçalarında uzun zamandır devam eden "önce Kürtler'in birliği" politikasının bir sonucudur. Kürtler'in birliği Konferansta sağlandı ancak, eylemde, ayaklanmada sağlanamadı. Kürt halkının ayaklanması başladığı sıra, diğer parçalardaki kürt hareketlerinin ayaklanmaya desteği olmadı. Bir kere daha her parçadaki ayaklanma, kendi bölümünde başlayıp, sonuçlandı. Tabi, kürtlerin birliği politikası da sadece sözde kaldı. Kürdistan parçalarındaki politik güçleri ortak mücadeleye sokma ve birlikte hareket ettirme politikası, eylem dışı bir politika olduğu ortaya çıktı."

bastırması ile birlikte, toplu kimyasal imhadan korkan halk kitlelerinin kalıp mücadele vermek yerine, Türkiye ve İran'a kaçışlarına yardımcı olmuştur. Kürt halkının bölgedeki gerici devletlere sığınmak yerine kalıp, savaşması en doğru olanı olacaktır. Ancak, Kürt halkı önderliğin uzlaşmacı tutumu yüzünden, direnemeyip, komşu bölgelere çekilmiştir. Kürt halkı bu süre içinde çok acılı, zor günler yaşadı.

AYAKLANMA VE KÜRT KONFERANSI

Irak ve Güney Kürdistan'daki halk ayaklanmasının doğrudan etkisi ile İsveçte toplanan Kürt Konferansı, Kürdistan parçalarında uzun zamandır devam eden "önce Kürtler'in birliği" politikasının bir sonucudur. Kürtler'in birliği Konferansta sağlandı ancak, eylemde, ayaklanmada sağlanamadı. Kürt halkının ayaklanması başladığı sıra, diğer parçalardaki kürt hareketlerinin ayaklanmaya desteği olmadı. Bir kere daha her parçadaki ayaklanma, kendi bölümünde

başlayıp, sonuçlandı. Tabi, kürtlerin birliği politikası da sadece sözde kaldı. Kürdistan parçalarındaki politik güçleri ortak mücadeleye sokma ve birlikte hareket ettirme politikası, eylem dışı bir politika olduğu ortaya çıktı. Zaten Kürt Konferanslarına ev sahipliği yapan devletler (Fransa ve İsveç) desteklerini, bunun için veriyorlar. Emperyalistlerin amacı kürt hareketlerini eylemden ve halktan koparmaktır. Konferansa önderlik eden Irak KDP ve KYB'nin amacı, politik planda güç göstermekti. Özellikle Avrupa Parlamentosuna ve Avrupalılar aracılığı ile de BM'lere kendilerini kabul ettirmekti. Sonuçta Kürt Konferansının eylemsel bir değeri olmadı.

KÜRT ÖNDERLİĞİNİN SADDAMLA İLİŞKİSİNİN ŞİMDİKİ DURUMU

Dünya kamuoyunun baskısı altında kalan ABD görüntüyü kurtarmak için, Saddama yaptığı baskı sonucu, Saddam, Kürt Önderliği ile görüşmeyi kabul etti. Kürt önderliği ile Saddam

yönetimi arasında yapılan görüşmeler halen sürüyor ve henüz sonuç duyurulmadı. Kürt Önderliği ile Saddam yönetimi arasında yepyeni bir anlaşma beklenmiyor. Yapılan şey 1970 yılındaki "özerklik anlaşması"nın yeniden ele alınması ve Kürtler açısından uluslararası güvencelere bağlanmasıdır. 1970 anlaşması Kürt halkına bölgesel özerklik getiriyor.

Bilindiği gibi, Irak Kürt önderliğinin temel istemi bölgesel özerklik olmuştur. Bölgesel özerklik, egemen devletin egemenliğinin kabul edilmesi ve bu egemenlik altında kimi bölgesel temellerde demokratik hakların kullanılması anlamına gelir. Böylece bölgesel özerklik, merkezi otoritenin üstünlüğü ilkesine dayanıyor. Bu açıdan, özerklik devrimci değil reformist bir istemdir. Çünkü, özerklik ile egemen devletin egemenliği sona ermiyor, tersine kimi demokratik haklar karşılığında güvencelere bağlanıyor. Ancak bağımsız devlet kurma istemi, egemen devletin egemenliğine son

vereceği için devrimcidir.

Bölgesel özerkliğin diğer anlamı (Kürt halkı için) şudur: Kürdistan'ın parçalanmışlığı kabul edilmiş oluyor. Kürt burjuva önderliği her defasında amaçlarının belirlenmiş sınırları bozmak olmadıklarını, tersine mevcut sınırları güvence altına alacak olan bölgesel özerkliği sağlamak olduklarını açıklıyorlar. Böylece bir kere daha bölgedeki gerici devletlere güvence vermiş oluyorlar.

KÜRDİSTAN SORUNU ÇÖZÜLMEDİKÇE BÖLGEDE AYAKLANMA DEVAM EDER

Kürt halkı çeşitli parçalarda ayaklanıyor ve mücadele sürekli olarak geliyorsa bunun nedeni Kürdistan sorunun çözülmemiş olmasıdır. Kürdistan sorunu çözülmediği sürece, geçici olarak yenilsede, yeni ayaklanmalar kaçınılmaz olacaktır.

Kürdistan sorunu ve Kürt halkının haklı mücadelesi dünya

gündemine girmiştir. Bu sorun ara sıra geri planlara düşsede, sık sık dünya gündeminde yerini almaya devam edecektir. Güney Kürdistan'daki ayaklanma, sorunu tüm dünyanın gözlerine çakmıştır. Ayaklanma aynı zamanda halk üzerinde derin izler bıraktı. Bu seferki ayaklanma, Kürt halkının en kapsamlı eylemi oldu. Hemen hemen tüm Kürt halkı ayaklanmaya katıldı. Kürt halkı ayaklanma ile çok şey öğrendi. Bundan sonraki yeni ayaklanmalar, şimdiki ayaklanmanın deneylerine dayanacaktır.

Kürt halkını onurlu yapan şey, özgürlüğü için savaşmasını bilmesidir. Kürt halkı ayaklanmada yenildi ancak, şimdi eskisinden daha özgürdür. Kürt halkı artık daha fazla köle olarak tutulamayacaktır çünkü, bu halk köleliğinin kaldırılması için savaşmasını biliyor. Esas olan Kürt halkına doğru önderliğin götürülmesidir.

Taylan IŞIK

15-16 HAZİRAN SENDİKAL ÇERÇEVEYİ AŞAN EYLEMDİR

15-16 Haziran büyük işçi eylemi, işçi sınıfının uyanışında ve daha sonraki gelişiminde bir kilometre taşı, bir dönüm noktası oldu. Büyük işçi eylemi iki gün sürdü. Her biri on yıllara bedel iki gün! Onbinlerce işçi, bu eylemlerde o zamana kadarki yaşamının en büyük mutluluğunu yaşadı. 15-16 Haziran eylemleri yalnızca katılanları etkilemekle kalmadı, eylem tüm Türkiye işçi sınıfını derinden sarstı. Öyleki, işçi sınıfı bugün hala bu büyük eylemin etkilerini üzerinde taşıyor.

Sosyalistler, kendi üzerlerinde de derin etkiler bırakan 15-16 Haziran eylemlerini değerlendirenken, bu eylemlerin amacının DİSK'in kapatılmasını önlemek olduğu için sendikal eylemler olduğunu belirtirler. Bu değerlendirme, büyük işçi eylemi üzerine yapılabilecek en kötü değerlendirmedir. Doğrudur, işçiler sendikalarının kapatılmasını amaçlayan sendikal yasaların değiştirmesini engellediler ve sonuç olarak da DİSK kapatılmaktan kurtuldu. Ancak, diyoruz, işçiler bunu, sendikal çerçeveyi aşarak yaptılar. İşçiler, eğer sendikal çerçeve denilen, burjuva sendikal yasaları içinde kalmış olsalardı, hiçte böylesine, yasa dışı sokak gösterilerine kalkışmazlardı. Sendikal çerçeve içinde kalmak demek, burjuva yasallığını aşmamak demektir. Oysaki, işçiler 15-16 Haziran günlerinde yasaların ve sendikal çerçevenin çok ötesine geçmişlerdi.

Eylemci onbinlerce işçi, politik iktidar ve ordu-polis güçler ile karşı karşıya geldiler. Hareket, dolaysız politik karakter kazandı. Her politik hareket toplumsal yani sınıfsal bir yan içerir; her sınıf hareketi de sınıf hareketi olarak politik bir hareket halini alır. 15-16 Haziran'da işçi sınıfı, bir sınıf olarak, sermaye sınıfı ve o'nun politik iktidarı ile karşı karşıya geldi.

İşçiler eylemleri ile DİSK'i kesinlikle aştılar. DİSK eylemci işçilerin gerisinde kaldı. Yöneticileri ise, politik iktidar ve ordu-dan yana tutum ortaya koyarak, eylemin kırılması için çaba gösterdiler. DİSK yöneticileri, eylemci işçileri, eylemlerinden vazgeçirmeye çağırarak, işçi sınıfına ihanet ettiler. DİSK ilk çıkışı ile işçi sınıfının gelişiminde önemli rol oynarken, işçi eylemlerinin sermaye egemenliğine karşı yöneldiği zamanlarda da gelişmenin önünde engel oluşturmuştur. 1970'li yılların sonlarına doğru TARIŞ işçilerinin direnişi sırasında da aynı şey oldu. DİSK'in reformist yöneticileri direnişçi işçilere destek vereceklerine, gidip işçilerin eylemini kırmaya kalkıştılar. Tabiki o zamanda işçilerden gereken yanıt aldılar!

Sendikal çerçeveyi aşan 15-16 Haziran işçi eylemleri, kendiliğinden gelme eylemlerdi. Eylemin hazırlanmasında kimi sendika şubelerinin belli bir rolü olmuşsada, esas olarak olaylar aniden ve kendiliğinden patlak verdi. Onbinlerce işçiyi

ayrı ayrı kollardan tam iki gün boyunca sokağa döken şey, yalnızca sendikal yasaların işçiler aleyhine değiştirilmeye çalışılması olamazdı. Yapılmak istenen yasa değişikliği bardağı taşıran son damla oldu. Ancak, bardaktaki su "son damladan" ibaret değildi. İşçilerin on yıllarca birikmiş sorunları vardı. Ekonomik sıkıntılar üst düzeye varmıştı işsizlik, tüm çalışan işçileri tehdit ediyordu, fabrikalar sürekli işçi atıyordu. Sendika değişikliği bile, işten atılmak için yeterli bir neden sayılıyordu. Kısacası, işçiler büyük ekonomik sıkıntılar içinde, sefil bir yaşam sürdürüyorlardı. Bu ara, devrimci gençliğin anti emperyalist eylemlerinin de işçiler üzerinde etkileri olmuştu. Tüm bu etki ve nedenler, işçiyi sokağa çekti. İşçiler, o zamana kadar, tekil olarak pek çok defa eyleme kalkıştılar. Özellikle, 60-70 yılları arasında işçiler, sık sık tekil eylemlere başvurdular. Bu süre içinde defalarca grev ve direniş yapıldı, işgaller yaşandı. İşçiler, ilk defa 15-16 Haziran'da toplu olarak eyleme kalkıştılar. Bu anlamda Haziran eylemleri, işçilerin toplu eylem biçiminin başlamasını getirdi. Bu durum, sermayenin sürekli olarak çok elden çıkıp, daha az elde toplanmasına uygun geliyordu. Sermayenin ve üretim araçlarının belli ellerde merkezileşmesi ile birlikte, daha önce dağınık olan üretim araçlarında çalışan işçiler, üretim araçlarının toplulaşması ile birlikte,

toplulaşmaya ve birlikte hareket etmeye başladılar. Bir kupta sermaye ve üretim araçları merkezleşken, diğer kutupta işçilerde toplulaşmaya ve emek daha fazla toplumsal karakter kazanmaya başlar. Bu gelişme, üretimin, üretim araçlarının ve emeğin toplumsal karakteri ile, üretim araçların özel mülkiyeti ve mülk edinmenin özel biçimi arasındaki, emek-sermaye çelişmesini iyice olgunlaştırır ve keskin duruma getirir. 15-16 Haziran eylemleri sırasında durum böyleydi.

15-16 Haziran büyük işçi eylemleri bir ayaklanmadan çok uzaktı ancak, barışçı sokak gösterilerinden de çok ileri bir şeydi.

SINIF MÜCADELESİNDE SENDİKALARI AŞAN GÖREVLER VARDIR

Sınıf mücadelesinde sendikaların (gerçek işçi sendikalarının) önemli konumu var. Sendikalar, hareketin birçok aşamasında ayakta kalabiliyor. Sendikalar mücadeledeki bu süreklilikten ötürü, işçilerin sınıf bilincinin gelişmesinde ve sermayeye karşı savaş kapasitesinin pekişmesinde önemli görevleri olur. Sınıf mücadelesinin keskinleştiği, politik ortamın kızıştığı devrimci durumlarda, mücadelenin eski ekonomik ve politik yöntemlerinin yetmediği dönemler ortaya çıktığında, devrimci duruma uygun örgütlenmelere gitmek zorunlu olur. Yeni görevler, döneme uygun örgütlenmenin önemi 15-16 Haziran da ortaya çıktı. Mücadele, eski bilinen yöntemleri aşmıştı. Mücadele yeni örgütlenmelere gebeydi. İşçiler, pratik zekaları sayesinde yeni örgütlenme biçimleri olan işçi komitelerini

(eylem komiteleri)ni bulup ortaya çıkarmıştı. Eğer eylemler iki günle sınırlı kalmasaydı ve daha uzun zaman sürebilseydi, işçiler kendiliklerinden bölgesel konseylerde çıkarırlardı.

Sendikal mücadele bir anlamıyla yasal mücadele yöntemi demektir. Devrimci durumun doğduğu, ve devrimin kaçınılmaz olduğu zamanlarda yasal mücadele biçimlerinde ısrar etmek, düzenin yanında kalıp, gelişmeye karşı direnme durumuna düşmek olur. DİSK 15-16 Haziran sokak gösterilerini ve TARIŞ eylemini sendikal yani yasal çerçeveye sokmaya çalıştı. Eylemler, sokulmak istenen dar yasal sendikal kabuğa sığmadı. Şu anda Türkiye ve Kürdistan'da devrimci bir durum yaşanıyor. Mücadelenin eski ekonomik ve politik yöntemleri sınıf mücadelesinin bugünkü sorunlarına yanıt vermiyor. Sermaye sınıfını ve faşizmi yenecek ve proleter örgütlenmenin en kapsamlı biçimi olan işçi komite ve konseylerini örgütlemek dönemin temel devrimci görevidir. Sendikaların önemi bir kenara atılamaz, sendikaların daha yapacakları çok şey var. Bunun yanında esas gelişme gösterecek olan ve önünde büyük bir gelecek olan mücadelenin ekonomik ve politik yöntemlerini birleştiren araçları olan komite ve konsey örgütlenmesi yönünde adımların atılması, sınıf mücadelesinin işçi sınıfının lehine sonuçlanması için yaşamsal değerdedir.

BÜYÜK HAZİRAN EYLEMLERİNİN BAŞKA GÖSTERDİKLERİ

15-16 Haziran'da büyük sokak gösterilerine kalkışan işçiler iki sorunu açığa çıkardılar.

Bunlardan birincisi, o zamana kadar devrim stratejilerinde köylülüğü esas alanların, Haziran eylemlerinden sonra yavaş yavaş bu konudaki görüşlerini terketmeye başlamalarıdır. Bilindiği gibi MDD stratejisini esas alanlar, devrim mücadelesini köylülük temeline oturtuyorlardı. Bu anlayışa göre köylülük devrimin temel gücüydü. İşçi sınıfının öncülüğü ise sadece ideolojik düzeydeydi. Haziran eylemcileri, devrimci mücadelesinin temel ve motor, öncü gücün işçi sınıfı olduğunu gösterdiler. İkincisi de, kurulduğu günden itibaren, barışçı, yasal ve parlamenter mücadeleyi esas olan oportünist TİP'in anlayışının pratikte iflas etmesi oldu. TİP'in politikası, yasal sendikal politikaya denk düşüyordu. Eylemci işçiler ise, Haziran eylemleri ile yasal sendikal çerçeveyi aşmışlardı. İşçiler, parlamento-dışı ve yasa-dışı eylemlerle TİP'i kesin olarak aştılar. Oportünist TİP'in eylemlerdeki rolü DİSK yöneticilerinin eylemlerde oynadıkları uzlaşmacı rolden farklı değildi.

Haziran eylemcileri, işçi sınıfının parlamento-dışı ve yasa-dışı mücadelesinin de ilk büyük örneğini ortaya koydular.

15-16 Haziran eylemlerinin üzerinden 20 yıldan fazla bir zaman geçti, o günden buyana Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı daha deneyimli ve bilinçli oldu. İşçiler, bu yıllar içinde 12 Mart ve 12 Eylül faşizmini yaşadılar. İşçi sınıfının kapitalizme karşı savaş kapasitesi pekişmiştir. Büyük Haziran'ın yıldönümünde, yeni Haziran'lar değil; faşizmi ve sermayeyi yenecek daha örgütlü ve ileri eylemler...

Özgür AYDIN

İŞÇİ HAREKETİNİN BUGÜNKÜ GÖREVLERİ

İşçi hareketinin bugün ulaştığı eylemlilikleri tek tek, işyeri, işyeri açıklamanın imkanı kalmadı. Bu nedenle işçi hareketinin eylemliliklerini ulaştığı düzeyi, gelişim yönünü, amaçlarını, taleplerini bir bütün olarak ortaya koymaya neredede olduğunu, nereye gitmesi gerektiği açıklamaya çalışacağım.

Zira işçi hareketi tüm Türkiye'den K.Kürdistan'a kadar eylem içinde faşizme ve sermaye egemenliğine karşı yaşam savaşı veriyor. Türkiye ve K.Kürdistan'ı kapitalizminin tekelci egemenleri 12 Eylül'den beri yoğunlaştırarak sürdürdükleri yoğun baskı zulüm ve sömürü düzenini sürdürmek, kendilerince istikrarlı sömürü istiyorlar.

İşçi sınıfımız, emekçi halklarımız ise 12 Eylül'le birlikte sokulduğu, içinde kıpırdamadığı dar askeri elbiseyi parçalamak, üzerine atılan ölü toprağını savurup atmak istiyor, hem de uğruna kavga vererek. Kaybetiği, Ekonomik, Demokratik, Politik haklarını geri alma mücadelesini başa baş, dışa dış misali gösteriyor. Yönetenler eskisi gibi yönetmek için yeni önlemlere baş vuruyor. Anti terör yasasını çıkararak, kendi terorist düzenini meşrulaştırmaya çalışırken, tüm emekçi yığınların hak arama mücadelesini terör suçu sayarak, baskı altına almayay, suskun ve boyun bü-

ken anlamsız yığınlar haline getirmeye çalışıyor. Bunlara uymayanların da derhal infazını gerçekleştirerek kan dökmeye devam ediyor. Sınıflar mücadelesi keskinleşerek büyüyor. Yönetenler istedikleri gibi yönetemiyor, yönetilenlerde eskisi gibi yönetilmek istemiyor. Eskisi gibi yönetilmek istemediklerini de eylemleriyle dışa vuruyorlar. Ancak henüz bu dışa vurma burjuva politikalarından ve onun düzeninden bağımsız tarihsel eylemine kalkışma düzeyine de varmış değil, fakat hızla bu noktaya doğru ilerliyor.

Sınıflar mücadelesinde sendikalar tarafsız değildir. Ve olamazlarda. Sendikalar temsil ettikleri kitlelerin çıkarlarını koruyup geliştirirlerken esas olarak sömürünün ortadan kaldırılması mücadelesinde işçi sınıfının bilimsel dünya görüşüyle donatılması, işçi sınıfının öncü partisinin yanında onun yol göstericiliğinde nihayi kurtuluşu olan sosyalist düzene ulaşma mücadelesinde verimlidir.

Tabi bu bahsettiğimiz sendikal anlayış sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışıdır. Oysa bugün sendikacılığı harekete egemen olan anlayış sermaye egemenliğiyle işbirliği yapan burjuva sendikacılık anlayışıdır. Bu haliyle işçi sınıfının önünde en büyük engellerden biridir. İşçi sınıfının her ileri çıkışında onu geri çeken, eylem-

lerinin içini boşaltan, sınıfın enerjisini sürekli boşa harcayan bir işlev üslüyor ve burjuvazinin yanında yer alıyor.

İşçi sınıfının ilk aşması gereken engel sarı sendikacılık zincirini parçalamaktır. Türk-İş'in ortaya koyduğu son eylemliliklerde de öncekilerden farklı olmadığı görüldü, kavrandı. Şevket yılmaz ve Şurekası'nın maden işçilerini arkadan hançerlerken, 3. ocak Genel eylemiyle de Genel Grev'in içini boşaltarak özünden saptırması, işçi sınıfının etkili silahı GENEL GREV silahıyla sınıfın kendisini vurmaya kalkması oynunu bozulamadı. İşçi hareketinin morali bozuldu. Genel Grev'in de sorunlarını çözemeyeceği anlayışı verilme istendi. Kısacası dün TÜRK-İŞ'in niyetinin ne olduğunu sadece işçi sınıfının en ileri kesimi devrimci işçiler görüyordu. Bugünse istisnasız tüm işçiler TÜRK-İŞ'in niyetinin ne olduğunu sadece işçi sınıfının en ileri kesimi devrimci işçiler işçiler görüyordu. Bugünse istisnasız tüm işçiler TÜRK-İŞ'in kimden yana olduğunu görüyor ve anlıyor. Bir diğer anladığı şeyde ne kadar iyi ücret alırsa alsın yüksek enflasyon karşısında çok kısa sürede eriyeceği ve eski konumuna döneceği şeklinde. İşçiler bunu politik olarak değil, pratik olarak yaşayarak kavıyor. Sorunun ekonomik mücadele verilerek çözülemeyece-

ğini el yordamı ilede olsa anlıyor. Yapılması gereken ekonomik mücadelenin, politik mücadeleyle bütünleştirilerek kalıcı hale getirilmesinin işçilerin gözünde somutlandırılmasıdır. Çözümün, politik iktidarın bir devrimle yıkılarak işçi sınıfının kendi iktidarını kurması emekçi sınıf ve tabakaların çıkarlarının kendilerince güvence altına alınması şeklinde olmalıdır. İşçi hareketi bugün pratik olarak bunu kavrarken politik olarak yorumlayıp kavrayamıyor ve mücadele hep ekonomizm temelinde kalıyor. İşçilerin büyük bir bölümünde sendikal rekabetin gerekliliği yönünde, daha açık bir deyimle söyleyecek olursak DİSK'in açılmasına TÜRK-İŞ'in tutumunu gördükçe kavradıkça daha sıcak daha sempotiyle bakıyor ancak bu sempatinde altında rekabetten doğacak ücret artışı yatıyor. Elbette sınıf bilincini alamamış işçi yığınlarının bakışı

bu olacaktır. Ancak devrimci işçiler bu durumu sağlıklı değerlendirebilir ve alternatif üretebilirler.

Sadece bu durum bile işçi hareketinin el yordamı ile bile olsa doğruyu bulduğunu gösteriyor. Sendikal planda bunu düşünen işçilerin siyasal planda da devrimci alternatifleri istediğini, ancak bunu dışı vurmamış olduğunu kavramalıyız. İşçi sınıfının saflarında radikalizm rüzgarları esmeye başladı bile...

Kısacası sarı sendikacılığın ve burjuva sistemin manevra alanları daralıyor, sendikal ve siyasal burjuva sistemi sıkışıyor, çatırıyor.

Son Bursa mitingi bunu açıkça ortaya koydu. Öyleyse ne yapmalı? herşeyden evvel devrimci işçiler, sendikacılar bu duruma hazır olmalı bugünden komiteler temelindeki örgütlenmeler, konseyler, meclisler şeklinde gelişmelere

ayak uyduracak düzeye yükseltilmeli. Muhalefet hareketleri koordine edilmeli, işkolları arasındaki kopukluk giderilmeli, Devrimci işçilerin mücadele birliği tüm ülke sathına yayılmalıdır.

Dikkat edilirse TÜRK-İŞ'in ücretleri veya sosyal hakları belirleyen Toplu-İş sözleşme koordinasyon komitesi vardır. Bu komite sendikalar arasında ücret ve sosyal haklarda koordineyi sağlarken o sendikalarındaki işçilerin arasında eylem birliği, göz ardı ediliyor. Bu sendikalar aynı ücret, aynı sosyal hak konusunda koordineyi sağlarken işçilerin eylemlerini neden koordine ederek güçlerini birleştirip mücadele etmelerini görmezden geliyor. Örnek vermek gerekirse. Pazartesi Tersane, Salı Karayolları, Çarşamba Dikimevi, Perşembe Tekel vb. iş yerleri ayrı ayrı günlerde eylem yapıyorlar. Yoksa dikkatlice tüm işçilerin

mücadele birliğinin sağlanmasından mı korkuluyor. Bana göre işçilerin birleşik mücadelesi sarı sendika ağalarını en az burjuvazi kadar korkutuyor. İşte bu noktada sorumluluk gene devrimci işçilerin omurlarındadır. Bütün iş kollarından devrimci işçiler bir araya gelmeli güç ve eylem birliğini yaratmanın adımlarını atmalıdırlar. Sarı sendikacılık sıkışıyor kabuk çatırıyor! bu duruma hazırlıklı olmalıyız. Zira bunu gören sadece biz değiliz. Bu durumu dün DİSK'in mirasını SHP gibi burjuva partilerine peşkeş çeken Abdullah Baştürk ve Şürekası da görüyor. DİSK'in mirasına ikinci kez sahip çıkmak istiyor. Üstelikte DİSK'in geçmişte ortaya koyduğu kısmi Devrimci eylemlilikleri eleştirerek geçmişten ders çıkardığını kısacası akıllandığını, y uslandığını bir yerlere iletiyor. Oysa DİSK onun ilkelerine, mücadele ruhuna sahip çıkan, onu sürdüren devrimci işçileridir. Bir daha asla burjuvaziye yattaklanarak Türk-iş'in çizgisine getirilmeye çalışılan reformist unsurlara teslim edilmemelidir. Bu, devrimci işçilerin, onurlarına sahip çıkması gereken bir durumdur.

Sınıf ve Kitle Sendikacılığını savunan, Sendika yöneticileri, D.Muhalefet hareketleri, tek tek devrimci işçiler bu duruma hazır olmak, Sınıf ve Kitle Sendikacılık anlayış ve örgütsel işleyişini reformist unsurlara bırakmadan insiyatifi ele almak zorundadır. Aksi halde sonrada yakınmalar işe yaramayacak tıpkı daha önce Disu'te yaşananlar gibi olumsuzlukları düzeltmeye çalışarak enerji kaybına neden olacaktır.

Zira Devletçi Sendikal anla-

yışın klasik temsilcileri TÜRK-İŞ ve benzerlerinin bir tek amacı var. İşçi sınıfını sürekli oyalayarak, yanlış yollara yöneltmek ve Kapitalist düzende emekle sermayenin kardeşçe yaşama-larını sağlamaktır.

TÜRK-İŞ vb. leri sadece ülkemiz işçilerini oyalayıp aldatmaya çalışmıyor. Aynı zamanda ILO (Uluslararası Hür Sendikacılık) hareketinide oyalıyor. Aslında Türkiye işçi sınıfı başkalarına güvenerek değil, doğrudan kendi gücüne ve yeteneklerine dayanarak haklarını elde etmeli ve korumalıdır. Şevket Yılmaz'ın ILO'ya gönderdiği Son mektupta % 10 barajına karşı çıkmaması memurların sendikalaşmasına, 1402 liklerin sorununa bakışı utanç vericidir.

Devrimci İşçiler bir yandan TÜRK-İŞ'i İşçi sınıfının taleplerini savunmaya zorlarken diğer yandan da onu aşmalıdır. Bu sadece öznel bir niyet değil aynı zamanda gerekliliktir.

Zira bugün yüzbinlerce İşçi Grev aşamasına gelmiş durumda. Daha önce yaşanan Grev ve mücadeleler göz önüne alınırsa örneğin (Zonguldak maden işçilerinin Grevi) durum çok daha açık bir şekilde ortaya çıkar.

Zonguldak işçilerinin talepleri sadece ekonomik değildi, aynı zamanda demokratik hatta son çıkışlarıyla politik demokrasinin kazanılmasında da önemli yol göstericilikleri oldu. Burjuva basını bile "bu bir halk hareketidir" diye manşet atıyorsa çok fazla düşünmeye gerek yoktur. Yapılması gereken, işçi sınıfın kendi kurtuluşuyla birlikte tüm toplumu kurtuluşa götürecektir. Devrim, Sosyalizm kavgasını yönetecek önderliğin geliştiril-

mesi güçlendirilmesi kısaca, işçi sınıfı hareketinin tek bir merkezde toplanması yığınların mücadele birliğinin yaratılması ve iktidara yönlendirilmesidir.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi İşçi yığınları el yordamı ile de olsa sorunun ücret sorunu olmadığı, ne kadar ücret alırsa alsın ne kadar İyi Sözleşme imzalarsa imzalsın, Üç, beş ayda yüksek enflasyon nedeniyle eski durumuna düşeceğini biliyor. Bu şu anlama geliyor sorun ücretlerin yükseltilmesi sorunu değil Enflasyonun düşürülmesi sorunudur. Bu da politik bir sorundur. Politik öncüler enflasyonun nasıl düşürüleceğini, nedenlerini çok net bir şekilde emekçi kitlelerin önüne koymak zorundadır.

İthal ikameci politikalara alışkın olan Tekelci Sermaye İç Pazara yönelik üretimiyle az üretip çok kâr yapmaktan başka yeteneği olmayan tekelci burjuvazi onlarca yıldır devlet desteğine, yoğun baskı ve sömürüye rağmen, ihracata yönelik üretim yapmayı bir türlü gerçekleştiremiyor. Emperyalizme olan bağımlılık ilişkilerinden kurtulmadan, dış borçların silmeden, Tekelci egemenliği yıkmadan ne enflasyondan kurtulabilir, nede kalkınmasını gerçekleştirilebilir. Bu ise bir devrim sorunudur. Devrimci güçler, işçiler, Emekçiler, Yoksul köylüler, Devrimci gençlik.

Devrimci Demokrasinin kazanılmasında yerlerini yavaş, yavaş ama yığınsal olarak alıyor ve harekete geçiyorlar el yordamıyla da olsa sorunun politik olduğunu kavriyorlar. Biz düşünse politik sonuçlarımızı çıkarmak hazırlıklarımızı ona göre yapmaktır.

CEVİZLİ TEKELDE TOPLU SÖZLEŞME GÖRÜŞMELERİ SÜRÜYOR

İŞÇİLER SATILMAK İSTEMİYOR

Kamu işyerlerinde yaklaşık 600-Bin işçi adına sürdürülen toplu-iş sözleşmesi 1-OCAK ve 1-MART tarihlerinde başlamıştı.

Sözleşme başlamadan 6-Ay önce mevcut şb. yönetimleri kendilerine bağlı temsilciler ve onların yanında yer alan bir avuç işbirlikçileri tarafından taslak çalışmasına başlamışlar sonuçta 17.şb'nin, oluşturduğu taslaklar bölge şbde tek taslak haline getirilmişti. T.İ. sözleşmelerinin gündemde olduğu bir dönemde esas yapılması gereken T.İ. sözleşme taslaklarının geniş işçi katılımlı tartışmalarla belirlenmesi gerekirken, Tekgıda-iş 6.No: şb yönetimi işçilerin gündemini değiştirerek seçimlere 1yıl gibi bir zaman olmasına rağmen aniden seçimleri gündeme getirdi. Sözleşme şb. yönetimi tarafından ikinci plana itildi aynı durum 3.Nolu sb.de yaşandı. Sadece bu durum bile, şube yönetimlerinin niyetini ortaya koyuyordu. Sözleşmeden sonra yönetimde kalmayacaklarını düşünüyor olmalıydılar. Bu da Sözleşmenin olumsuz sonuçlanacağını ilk işaretlerini veriyordu. Taslak çalışmasının al el acele bir avuç insanla tartışmasız bir şekilde şb.ler tarafından hazırlanmasının arkasındaki gerçek

ise D.Muhalefete fırsat veremektir. Ve bundada kısmen başarılı oldular. Ancak D.Muhalefet birliği'de taslağın yanlış ve eksik yanlarını tesbit ederek Genel Merkez yöneticilerine sunmuşlardı.

Genel Merkezin açıkladığı T.İ.Sözleşme taslağında talep maddeleri kısaca şöyleydi:

1- Ücret olarak mevcut saat ücretlerine 2.500 TL. İlave + %130 - için (İlk altı ay için) ikinci 6 Ay. mevcut saat ücretlerine 1.250 TL. İlave + %50

Üçüncü ve Dördüncü 6 aylar içinse % 50 şeklindeydi.

Sene zammı olarak senesine 10.Bin H. üçlü paket olarakta 250.Bin H. diğer demokratik haklar ise neredeyse yok gibiydi ya da göstermelikti.

D. Muhalefet Birliği ise hazırladığı taslak temel taleplerinde;

Sözleşme 1- yıllık olmalıdır, hızlı enflasyon kısa sürede ücretler eritiyor.

Ayrıca çaykur işçileri ile bütünleşmeli. Çaykur işçilerinin sözleşmesi 1 Ocakta başladığı için sözleşme 10 Aylık olmalı. Bütün İşçilerin saat ücretleri 4500 TL. Çıkarılmalı + Seyyanen 25. bin TL Yüzdeli uygulamalar işçiler arasında ücret ve eylem uçurumu yarattığı için yüzdeli uygulamalara

karşı çıkılıyordu.

3- Sözleşme işçilerin onayına sunulmalı işçiler emeğinin üzerinde söz ve karar sahibi olmalıdırlar.

4- 1 Mayıs birlik mücadele ve dayanışma günü olarak ücretli izinli hale getirilmeli, 8 Mart D.Emekçi kadınlar günü aynı 1 Mayıs gibi ücretli-izinli hale getirmeli işçiler özgürce bu günlere katılarak kutmalıdır. Disiplin kurulunda İşçiler Çoğunlukta olmalı, yada dönerli, kura ile beşinci belirlenmeli, Yakacak Bayram paralarında şb.nin taslağından çok daha ileri idi. Kısaca böyle özetlenebilir.

Şube yönetimlerinin o günkü aceleci ve tabandan kopuk hareketlerinin mantığını hangi amaca hizmet ettiğini sözleşme uzadıkça Çıplak bir Şekilde pratikte görmeye başladık. Esas güç olan İşçiler devreden çıkarılmış İşbirlikçi, uzlaşmacı TÜRK-İŞ ve Tekgıda-iş yukarıdan aşağıya baskı altına alınmış, işçilerin tabandan kalkışıkları her eylem şb.ler ve bölge tarafından etkisiz hale getirmiş, adeta tabanın gelişimine set çekilmiştir.

Geçtiğimiz Toplu-İş Sözleşmesi döneminde tabandaki Devrimci İşçiler D. Muhalefet birliğinde örgütlü olduğu için işçi eylemlerinin basını çeki-

yor yönlendirip yönetiyordu.

demokratik muhalefet birliği bu sözleşme döneminde kimi gurupçu sekreter arkadaşlar sayesinde zayıflatıldı ve büyük oranda da dağılık olduğundan Şimdi yönetimlerce işçi eylemleri engellendiği gibi örgütlenen eylemler şb. yönetimlerince örgütleniyor, içi boşaltılıyor kısacası eylemler anlamsızlaştırılıyor. Ve işçiler eylemsizliğe itiliyor. Devrimci İşçilerse geçen dönemki örgütlülükleri olmadığı için onların arkasından yürüyor. Sormak gerekir bu durumu içlerine sindirebiliyorlarmı? Kimi Sakat anlayışlar da geçen dönem biz yaptık bu dönem onlar yapsın işçiler Devrimcilerin farkını görsün diyor. Bu tabii eylemsizliğin teorisidir. Ve mahkum edilmelidir.

Herşeye rağmen Bir çok işkolunda olduğu gibi Tekelde de işçiler kendiliğinden eyle-

me geçti şb. yönetimleride katılmak zorunda kaldı cevizli Tekel'de başlayan üretimi durdurma eylemi kısa sürede tüm tekelle yayıldı ve 2 gün sürdü, Adanada-Malatya'da İzmir'de tekelle işçileri tabanını sesini yükselttiler.

Bunu gören şb. yönetimleri insiyatifi ele geçirmek ve sürdürmek için bölge yönetimleriyle ki (İstanbul bölgesinin dışında hiç bir bölgenin eylemlere katılmadığını Genel merkeze sözleşme dahil tam yetki verdiklerini söylemişlerdi yalancılıkları ortaya çıktı.) göstermelik pasif eylemlere öncülük etmeye başladılar. Bunu dostlar alışverişte görsün diye ve kongre hesaplarıyla yapıyorlardı. Bu da tabanın çok sert eleştirilerine uğradı. 2 saat iş durdurmayla başlayan eylemler Sözleşme 4.cü ayına girdiğinde başladı ertesini gün. 2 saat daha sonra 4 saat ve 2.

kez Vizite eylemi yapılacak ancak bölge şb.nin ertelemesini protesto eden 6. No:şb. yönetimi 4 saatlik iş bırakma eylemini kaldırdı. Yani eylemsizliği protesto eden şb. yönetimi eylemi iptal etti nasıl ki yıkıcı döğüşü değilmi arkasından Vizite eylemide iptal edildi.

Bu sefer muhalefetteki arkadaşlar İşçileri Genel merkezi işgal etmeye Çağırıldı, işçilerden de destek görünce şb. yönetimleri Arkadaşlar öncimiz gidelim olmaz ise hep beraber gideriz deyince işçiler buna uydular. Ancak Genel Merkeze giden tüm yöneticiler Baştan iş yerlerinde durum karışık işçiler genel merkeze gelmek istiyor zor engellediler işçiler buraya gelmeden sizle iş yerlerine gelin açıklamalar da bulunun diyerek işçileri ve muhalefetin genel merkeze gitmesini boşa çıkarıyordu

Zira işçiler genel merkeze gittiklerinde nasıl kamu oyu oluyor. Genel merkezin nasıl zorlandıklarını biliyorlardı. Böylece Genel merkeze bir korumaya duvar oluşturuyorlardı.

Sendika Genel Başkanı Orhan Baltayı iş yerlerine getirerek işçilere artık genel merkeze gitmeye ne gerek var Genel başkanı buraya getiriyoruz ya diyerek kendilerine pay çıkartıyorlardı.

Genel Başkan işyerimize geldiğinde işçiler tarafından soru yağmuruna tutuldu. Bir taraftan Greve hazırlanın derken öbür taraftan olan size olur Sendikamız Grevde sizlere para veremez olan size olur bana bir şey olmaz diyerek göz dağı veriyordu arkasındada bu iş sokakta çözülmür diyerek radikal bir tutum ortaya koyuyor ancak hiçbir eylemede sıcak bakmıyordu, tam bir iki yüzlülük ancak bu iki yüzlü tutumu işyerimizde çalışan arkadaşımız Yılmaz Ekşi çok açık bir şekilde ortaya koyunca Genel başkan oldukça rahatsız oldu. Arkadaşımız geçen toplu-ış sözleşmesinden %15, Körfez krizinde %40 oranında işçilerin ücretlerinde erime olduğunu, Şevket Yılmaz'ın talep edeceğimiz, sözünü hatırlatarak %40 Körfez krizinden, Üç aylık enflasyonun da yaklaşık %10 olduğunu devletin resmi rakamlarıyla açıkladıktan sonra sadece geriye dönük %65 alacağımızın olduğunu söylediğinde Orhan Balta olayı saptırdı: Bakan arkadaşlar Ekşi %65'e razı, deyince olayı iyi kavrayan işçiler Orhan Balta'yı protesto

ederek Arkadaşımızı alkışladılar. Bu durumdan rahatsız olan Şb. yönetimi Orhan Baltayı başka işyerlerinede gidecek diyerek kaçırdı.

Bölge ve şb. yönetimlerinin aldıkları eylem kararları tabanın taleplerine Cevap vermedi ve işçileri pasifizme itti. Çünkü eylem biçimlerinin sonunda işçilerin kaybı kayıpları fazlaydı. Üretime yönelik fazla etkisi yoktu. Bir taraftan üretim durduruluyor öbür taraftan şb. yönetimi iş verenin kayıplarını örtmek için işçileri fazla mesaiye kalmaya teşvik ediyordu. Bu ne lahana turşusu, bu ne perhiz diye İşçiler şaşkına döndüler ne yapacağını şaşırıyorlardı.

Genelde üretime yönelik birimleri etkili bir biçimde bilinçli olarak eylem dışı bırakıyordu. Organize yoktu bu pasif eylemler işçileri bıktırıyor. İşçiler öyle noktaya geldiler ki ya yaparsak adam gibi eylem yapalım ya da hiç yapmayalım bu ne biçim eylem diyerek morali bozuluyor giderek eylemsizliğe yöneliyordu.

TÜRK-İŞ'in Hükümete tanıdığı sürenin sonunda %80+450 açıklaması işçilerde büyük bir tepkiye dönüştü ve ikigün Cevizli Sitesinde üretim durduruldu. Ortalık bir anda karıştı. Bunun üzerine Bölge şb. ve şb. yöneticileri işi geçiştirmek ve işçilerin Genel merkeze gitme taleplerini hedef saptırmak için işçilerden imza toplayarak taslak talebi olan %150+250 Bin de ısrarlı olacaklarını dile getiren bir açıklamayla imza topladılar. Ve Ankaraya TÜRK-İŞ toplantısı-

na gittiler burarada işçilerden yoğun bir şekilde Genel merkezi işgal edelim, orada kitle-sel açlık Grevlerine başlayalım E-5- karayolunu keselim şeklindeki talepleri geçiştirdiler.

Böylecene rahat bir nefes aldılar hemde Genel Merkez teşhirden kurtarıldı. Orhan Balta tekgıda-iş Genel başkanı aynı zamanda TÜRK-İŞ'in genel Sekreteri olduğuna göre genel merkez yerine Ankaraya gidilmesi yöneticilerin hem eylemden kaçma hem de işçilerin eylemsiz kalması anlamına geliyor. İki sefer ankaraya gidip geldiler böylece 10.gün rahat ettiler. Zira iş yerine gelip bilgi bile vermediler iş yerine gelseler İşçiler kendilerini sorguya çekecekler onun için iş yerine bile doğru dürüst uğramıyorlar.

29- Temmuzda Greve Çıkacak bir sendika ne bir pankart ne bir Grev önlüğü sipariş vermişti. Halbuki Tekel, işyerleri için binlerce pankart ve Grev gözcüsü önlüğü gerekli bunların hazırlaması bile oldukça uzan zaman olur bütün bunlardan çıkan sonuç ise Grev bile göstermelik

Beş aylık bir süre sendikaların İşçileri oyalamasıyla geçti Devrimci işçilerde bu oyalamaya karşı çok fazla bir şey yapamadı. Geline Nuktada olumsuz olduğu kadar artık Sendika yönetimlerine işçilerin güvensizliği açıkça ortaya çıkıyor giderek işçilerin Sarı sendikalarla Hesaplaşması bu olumsuz duruma aşması güncel sorun haline geliyor.

**TEKEL NAKLİYAT İŞÇİSİ
KÂZIM AYHAN**

MÜCADELE İŞYERLERİ TEMELİNDE ÖRGÜTLENECEK KOMİTELERLE BAŞARIYA ULAŞACAKTIR

Dünya genelinde Sosyalist sistemin dağılması ve özel olarak Türkiye'de 12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğünün kitleler üzerinde yarattığı yığınların aşılma süreci devam ediyor.

Bilindiği gibi Dünya Sosyalist sisteminin dağılması emperyalizmin ideologlarınca dünya halklarına toplumsal kurtuluşun artık "düş" olduğunu artık geçerli olanın "bireysel kurtuluş olduğu kaba örgütlemeleri ile empoze edilmeye çalışılıyor. Bunu ise kendilerinin bile açıkça ağızlarına alamadıkları kapitalizmin sonsuz egemenliği için yapıyorlar.

Emperyalizmin Türkiye'deki işbirlikçileri ise yabancı ortaklarından geri kalmadılar. Onlar birkaç yıldır bütün propagandalarını sosyalizmin öldüğüne ayırdılar.

Ama Türkiye gerçeğini en iyi kendileri bildikleri için bu ideolojik saldırıları yaparken büyük sıkıntı çekiyorlar.

Devletin en üst makamı hergün işçilere tehditler, hakaretler savururken, Zonguldak işçileri Ankara'ya yönelince köşkünün etrafını tanklarla korumaya almadı mı? Maden işçileri mücadeleye ekonomik taleplerden çıkmışlardı. Ama karşılarında bizzat sermayenin siyasi temsilcisi bir cumhurbaşkanı buldular. O madencileri işsiz bırakmakla tehdit ediyordu. Ve bunları her zamanki gibi "açık ve seçik" olarak söylüyordu.

Madencilerin siyasi bir önderliği yoktu. Ama onlar sınıf içgüdüleri ile çözümün nerde

sağlanacağını anladılar. İşte o günlerde işbirlikçi tekelci sermaye tarihinin kabuslu günlerini yaşadı. Çünkü bir "kaza" olabiliyordu. Bunun üzerinde hükümeti ve muhalefeti birleştiler. İşçileri "sağduyuya ve itidale davet ettiler.

Evet kapitalizmin sonsuz egemenliği masalını yırtıp atacaktır bir "kaza" olabiliyordu.

Bugün, 91 yazında burjuvazi gene tehditler ve hakaretler savuruyor. İşçi sınıfı gene ekonomik taleplerden yola çıktı.

Aylardır imzalanmayan T.İ.S.'nin insanca yaşayacak bir ücret artırımını ile imzalanmasını istiyor ve gene cumhurbaşkanı, sınıfı kavgaya davet ediyor.

Peki biz sınıf olarak bu kavgayı bilinçli ve örgütlü biçimde verebiliyormuz. Ben bir karayolları işçisi olarak buna olumlu cevap veremiyorum. Sanırım en büyük eksikliğimiz kendi işyerlerimizde doğan dinamiğimizi özgürce birleştiremiyoruz. Sınıfın üzerinde hala kendine güvensizlik var. Şüphesiz bu bugüne kadar verilen mücadelelerin somut bir kazanımla sonuçlanmamasından. Salt ekonomik mücadele ile kalıcı bir kazanım elde edilemeyeceği açıktır. Burda biz Sosyalist işçilere düşen görev artık sınıf tarafından da bilinçli çıkarılmış olan siyasi mücadelenin gereklerini yerine getirmektir.

Çünkü işçiler 2 yıl da bir aldıkları ücret zamlarının kısa sürede yok olduğunu, en yüksek ücretin dahi bir işe yaramadığını görüyorlar. Onlar artık siyasi ik-

tidarın her gün tüketim maddelerine yaptığı zamlara işten atmalara özelleştirmelere karşı mücadele istiyorlar.

Bütün bu mücadeleyi örgütleyecek olanlar, işyerlerindeki öncü-sosyalist işçiler olmalıdır.

Kanımcı bugün, özellikle büyük işyerlerinde bu mücadeleyi verecek unsurlar oluşmuştur. Eksik olan bu işçiler arasındaki mücadele birliğinin sağlanamamasıdır.

Örnek olarak Anadolu yakasındaki Karayolları, Tekel As Dikimevi, Tersane işçileri aylardan beri etkili eylemler yapmalarına rağmen, aralarında bir eylem birliği sağlanamadı. İşçiler kendi üretim alanlarında doğan devrimci dinamiklerini özgürce ortaya koyup alanlarda, ana yollarda birleşemediler. Bunun en büyük engeli çeşitli sarı sendika şubeleri ve işyeri temsilcileri oldular. Öncü işçiler işyerleri temelinde komiteler biçiminde örgütlenerek diğer işyerleri komiteleri ile mücadele birliği sağlayarak bu engelleri aşabilirler.

Bu mücadele birliği ise bugün sendikal alanda eksikliğini duyduğumuz sınıf ve kitle sendikacılığının konfederasyon olarak örgütlenmesini yaratabilir. Bu açıdan bazılarının sandığı gibi DİSK'in açılması her derde deva olmayacaktır.

İşçi sınıfının devrimci sendikal birliği ekonomik ve siyasi mücadelelerin bizzat başladığı yerlerden örülecektir.

BİR KARAYOLLARI İŞÇİSİ

KRİSTAL-İŞE BAĞLI CAM-İŞ KOLUNDA SÖZLEŞMELER GREVDEN SONRA İMZALANDI

Kristal-İş sendikasının örgütlü olduğu Paşabahçe, Çayırova, Çerkezköy ve Mersinde kurulu bulunan fabrikalarda çalışan 16 bin cam işçisinin 1 Ocak'da başlayan toplu-ış sözleşmesi imzalandı.

Toplu-ış sözleşmesiyle elde edilecek hakları cam işçileri işyerlerinde örgütlü bulunan işçi komitelerinin tümünün katılımıyla doğrudan işçilerin kendi aralarında tartışarak hazırladıkları toplu-ış sözleşme taslağıyla kendileri belirlemiş ve işçilerin talepleri olarak sendikaya sunulmuştu.

Bizler bugün tüm işçilerin sorunu olan iş güvencesini toplu iş sözleşmemizin en temel maddesi olarak en başa koyduk. Öyleki iş güvenliğini kabul ettirme uğruna makul bir ücret talebiyle uzlaşmaya hazırдық. Çünkü işveren açık açık şu kadar işçiyi işten, çıkartırım diyerek tehditler savuruyordu. Öyle ya çok iyi bir zam bile alsak işten çıkartıldıktan sonra ne anlamı olur.

3-4 oturum olmasına rağmen iş güvenliği maddesini işverene kabul ettirememiştik sendika genel merkezimizin uzlaşmacı teslimiyetçi tutumu işverenin cesaretini artırıyor. İstedığınız parayı veririm 300 işçiyide kاپıya koyarım diyerek uzlaşmaz tutumunu sürdürmesi üzerine grev yolu görüldü. Sendikamız hem greve çıkmadan önce hemde grev süresince pasif bir tutum sürdürerek işçilerin üretimden gelen gücünü kullanmasını en aza indirmenin teorilerini yaptı. İşçilerin gücüne güvenme ve direnme yerine teslimiyeti seçti.

Toplu iş sözleşme taslağımızda tabandan belirlediğimiz 18 bin TL. saat ücreti talebimizden bir çırpıda hiç bizlere sormadan danışmadan 15 bine, daha sonra 13 bine, en sonda 9.200 TL'ye indi. Bütün bunları sendika kendi iradesine dayanarak yaptı. İşçilerin iradesini yok saydı.

Sendika genel merkezimiz toplu iş sözleşme taslağını, bizlere tabanın iradesine başvurma diyerek demok-

ratik sendika olduğunu söylüyordu. Ancak greve çıkarken işçilere grev istiyormusunuz diye danışmadı bile. Halbuki grevi yaşayacak, omuzlayıp götürecektir her türlü baskıya, yokluğa katlanacak bizlerdik, neden irademize başvurulmadı?

Bundan grev istemediğimiz anlamı çıkarılmamalıdır. Paşabahçe cam işçilerinin 1960'lardan beri hak almanın bir yolu olarak grev istenci, mücadele anlayışı ve en önemlisi tecrübesi vardır. Cam işçisi bugüne kadar HAK VERİLMEZ ALINIR şiarıyla mücadele ederek haklarını elde etti. Neredeyse greve çıkmadan sözleşmesi bitmiş rahat yılları olmadı gibi.

Benim esas söylemek istediğim GREV, amaç değil haklarımızı elde etmenin bir aracıdır, eğer amaç iyi saptanamaz ve mücadele edilmezse araç amacına hizmet etmez.

Demokratik sınıf ve kitle sendikacılığının en temel ilkesi, tabanın söz söyleme karar verme hakkını özgürce kullanmasıdır. Öyleyse neden işçileri ilgilendiren tüm kararlarda işçilerin iradesine başvurulmuyor, esas eleştirimiz budur. Alınıp satılan EMEK bizim emeğimizse emeğimizin üzerinde söz söyleme, karar verme ve denetleme hakkından daha haklı ne olabilir?

Başında da belirttiğim gibi sendika genel merkezi şubemizi de bir kenara iterek kendi iradesiyle birinci yıl 7.400 TL. ikinci yıl 9.200 TL. saat ücretiyle toplu-ış sözleşmesini imzaladı. Sözleşme süresince hiçbir konuda işçilere danışmayan genel merkez, sözleşmenin satılmışlığını işçilere kendi elleriyle onaylatmak için sandığa başvurdu. Bizim iş yerimizde 2.300 işçi çalışıyor. Yapılan oylamada 700 işçi işbaşı yapma, 400 işçi greve devam, geriye kalan 1.200 işçide sendikamızın teslimiyetçi tutumunu protesto ederek oylamaya katılmadı, oylamaya katılmayan arkadaşlarımızın yanlış tutumunu kullanan genel merkez, çoğunluk işbaşı

istiyor diyerek grevi bitirdi. Oylama sırasında son derece gergin anlar yaşandı. İşçiler genel başkan İbrahim EREN'i şiddetle protesto ederek neredeyse dövceklerdi, zor kaçtı.

Cam işçilerinin büyük bir çoğunluğu, greve çıkmalarına ve haklarını almak için sonuna kadar direnmekte kararlı olmalarına rağmen, sendika tarafından satıldıklarına inanıyor ve şöyle diyorlar:

"Hak elde etmenin en uygun olduğu dönem toplu-ış sözleşme dönemidir. Halbuki biz bu dönemde bırakın yeni haklar elde etmeyi mevcut haklarımızdan bile büyük kayıplar verdik".

Sendikamız daha greve çıkmadan 14 gün önce işverenin üç vardiyayı dört vardiyaya çıkarma teklifini kabul ederek sekiz saatlik çalışma süresini altı saate indirdi. Ancak dördüncü vardiyada çalışan işçilerin parasını işverenin cebinden değil işçilerin cebinden ödeyerek. Yani her işçi iki saat az çalıştırılarak (1200 kişi) dördüncü vardiya istihdamı gerçekleşti. Sendika, işverenden birşey koparamayınca, işçilerin iki saatini kopardı.

Çok önemli diğer bir kayıbımızda Goble kısmına özgü olan protokol anlaşmasının sözleşme sonrasına bırakılmasıydı. Oysa bugüne kadar yapılan sözleşmelerde önce protokol yapılır, sonra sözleşme imzalanırdı. Şimdi bunun tersi yapılırca, doğrudan işverenin insafına terkedildik. Şimdi işveren sendikacıları kovuyor ve protokolle yanışmıyor. Böylece bu kısımda çalışan her işçinin ayda 300.000 TL. kaybı oluyor. Şimdi bütün bunlara ne ad verilir, siz adını koyun. Bu düşünceler sadece benim düşüncem değil, Paşabahçe cam işçilerinin çok büyük bir bölümünün düşünceleridir. Kısacası cam işçileri bu dönemde de ucuzca satıldıklarına inanıyor bu genel merkez ve anlayış değiştirilmeden de düzelmeyeceğine inanıyor.

Vedat ESKİÇIRAK
Paşabahçe Şişe ve Cam Fab.

VE DİYARBAKIR...

Türkiye ve K.Kürdistan'da burjuvazi bir süredir yönetmiyor, savaşıyor. Diyarbakır olayları, Nişantaşı, Balmumcu ve Dikilitaş katliamları ve öncesinde Türkiye'de süregelen olaylar dizisi bu savı tartışmasız kanıtıyor. Evet, Türkiye ve K.Kürdistan'da egemen sınıf ve onun iktidarı yönetme olanaklarını yitirdiği için, artık yönetmiyor ama egemenliğini sürdürebilmek için savaşıyor. Savaşın hızı, kapsamı ve derinliği döneme göre değişse de genel çizgileriyle sürüp gidiyor. Bazen "hücre evi" baskınları biçiminde, bazen sokaktan adam kaçırma biçiminde, bazen Kürt yurtseverlerine karşı hava akımları destekli çatışmalar biçiminde, bazen Diyarbakır'da görüldüğü gibi, kitle katliamı amaçlı çatışmalar biçiminde ve bazen de İstanbul-Balmumcu, Nişantaşı, Dikilitaş-da olduğu gibi bir gecede Onlarca Devrimciyi katlederek sürüp gidiyor.

"Hücre evi" baskınları son dönemlerde birden bire artış göstermeye başladı. Ataköy, Cihangir, Ümraniye, İzmir, Hasanpaşa ve Balmumcu - Nişantaşı - Dikilitaş olayları dönüm noktası oldu sayılır. Hasanpaşa olayından sonra, polis yaptığı tüm "ev" baskınlarını ölümle sonuçlandırmış, teslim olmak isteyenleri dahi kurşuna dizmiştir. Bunlarla hemen aynı dönemde, K.Kürdistan'da bombalama, tehdit, pusu kurarak katliam gibi yöntemler belirmeye başladı. Son bir ay içinde K.Kürdistan'da gerçekleşen bu tip olayların sayısı bile bir hayli fazla. Artık karakollarında, işkencede öldürme olayları sıradan bir vaka haline dönüştü.

Vedat Aydın olayı, faşist devlet örgütlenmesinin çapını ve derinliğini göstermesi bakımından diğerlerinden ayrılıyor. Polis oldukları tartışmasız olan dört kişi, bir partinin yöneticisini alıp kaçırıyor, işkence ediyor ve öldürüyor. Bölgede "kuş uçurtmamakla" övünen devlet, silahlı telsizli dört kişinin kaçırdıkları bir adamla birlikte, Diyarbakır'dan Elazığ'ın bir ilçesine kadar gidişini göremiyor(!) ve olayın faillerini bilmiyor(!)

Dahası var. Devlet, katledilen bir

devrimcinin cenaze töreninde(!) önlem olarak yüzleri maskeli kişileri tepelere mevzilendiriyor, helikopter uçuruyor, binlerce polisini yığıyor ve sonra tüm bu silahlı birimler, binlerce kişilik kitleye ateş açıyor. Burjuvazinin günümüzdeki yönetme(!) biçimi bu oluyor.

Tekelci burjuvazi bu savaşta her şeyi belirleyebilme ve mutlaka muzaffer çıkma gücünde değildir. Egemenliğini sürdürmek için giriştiği her vahşet ve katliam yığınlarında öfke ve kin birikimine yol açıyor. K.Kürdistan'daki katliamlar artık, toplumun en uyuşuk kesimini de siyasal çatışmaların ortasına çekiyor. Esnafın kepenk kapama eylemi, günlük eylem biçimine dönüşmüş durumdadır. Toplum, normal dönemlerin ağır uyuşuk durumundan sıyrılmış, öfke ve kinle tepkisini ortaya koyuyor. Katledilen Kürt yurtseverlerin cenazeleri, devrimci karakterli gösterilere dönüşüyor. Gösteriler, bir anaför gibi, toplumun tüm kesimlerini içine çekiyor. Gösterilerin eşzamanlı olmayışı, ne zaman, nerede ve nasıl patlak vereceğinin belli olmayışı üzerinde yükseldikleri temelini sağlamadığını ve kalıcılığını kanıtıyor. Artık, neyin ne zaman patlak vereceğini hiç kimse kestiremiyor.

K. Kürdistan'daki olayların derinliği ve şiddetini bir kaç adım geriden takip eden, işçi sınıfı ve memurların eylemleri, yönetme acizindeki sermaye sınıfını daha da köşeye sıkıştırıyor. İşçi sınıfı, TÜRK-İŞ ve reformizmin engellemelerine rağmen, tüm örgütsüzlüğüne ve geri bilincine rağmen sokağa çıkma yönünde güçlü bir eğilim gösteriyor. Daha doğrusu, koşullar, bilinç ve örgütlülük yönünden en geri işçileri bile eylemin ortasına itekliyor. TÜRK-İŞ barajına rağmen yayılan eylemlerin çapı bunu gösteriyor. Geri işçilerin TÜRK-İŞ yönetimine gösterdikleri gözü kapalı bağlılık olmasa, olayların çap ve derinliğinin çok daha ilerde olacağından kuşku yoktur. Bu bağlılık bile TÜRK-İŞ yönetimini kurtarmaya,

işçileri açıktan ve hemen saltmalarına yetmiyor.

Öte yandan, memur eylemleri giderek genişliyor. Memur eylemleri, kararlılık ve kapsayıcılık açısından, önceki yıllardan çok daha ileri düzeye sıçramış durumdadır. İşten atılma, işsiz kalma rizikosunu göze alarak eylemlere katılmaları, memurların kararlılık durumunu göstermesi açısından önemlidir. Binlerce memur bu riski göze alarak işini bırakıp eylemlere katılmaktadır. Bu olgu, memur tabakasının alt kesimlerinin yaşam koşullarının dayanılmaz hale geldiğinin ifadesidir. Eylemlere, devrimci memurların yanı sıra, sıradan memurlar da yoğun biçimde katılmaktadır. Üstelik, bu yılın memur eylemleri, işçi eylemleriyle aynı döneme denk gelmiş, Türkiye çapında eylemlilik görüntüsünü güçlendirmiştir.

Ve tüm bunlara burjuvazinin bulduğu tek çare; cop, sopa ve silahtır. Ankara ve İstanbul'da ekonomik hakları için sokağa çıkan memur karşısında devletin polisini bulmuştur. Burjuvazi memur hareketini nötralize etmek için çareler ararken, onu kızıştıran ve politize eden yöntemlerden başka yol bulamıyor. Cop ve sopa siyasetinden sonra maaşlara yaptığı zam, memurları tatmin etmekten, onların yaşam koşullarını biraz olsun iyileştirmekten bir hayli uzak. Bu nedenle, zamlar açıklandıktan hemen sonra, toplumun bu kesimi yeni eylem arayışlarına girmiştir.

ORTAMIN DEVRİMCİ KARAKTERİ VE DEVLET

Diyarbakır olayları ve İstanbul operasyonu, polisin son dönemlerde gerçekleştirdiği tüm katliamları bir anda bir kenara attı. Sayısız öldürme, ev basma, adam kaçırma gibi olaylar, bombalama ve tehdit gibi yöntemler, son iki olayla yeni bir boyut kazandı. Devletin maaşlı polisleri, maske takarak, dünyanın gözül önün-

VE İSTANBUL...

de onbinlerce insana ateş açtı. Bunları diğer polisler ve helikopterler destekledi. Devletin bir katliam planı içinde olduğu tartışılmaz.

Daha bu olaya ilişkin tartışmalar kamuoyunda sürerken, İstanbul'da 12 Temmuz'da polis aynı saatlerde Balmumcu, Dikilitaş Nişantaşı, Bakaköy ve Fikirtepe'de giriştiği "hücre evi" baskınlarında 10 devrimciyi birden katletti. Hemen arkasından da, basın aracılığıyla "bu teröristlerin" ne kadar kanlı planlar içinde olduklarını açıkladı.

Özellikle K.Kürdistan'da, sonra Türkiye'nin diğer kesimlerinde yığınlar artık eskisi gibi yönetilmek istemiyor. Bunu görmek için son bir ayın yığın eylemlerine toplu bir bakış yetecektir. Öte yandan egeen sınıf olarak tekeli sermaye, eski yöntemlerle yönetme yeteneğini kaybetmiş durumdadır. Sadece kendi koyduğu yasalara dayanarak toplumu yönetmenin mümkün olmadığını kendisi de görüyor ve bir süredir bunun önlemlerini alıyor, polise sonsuz yasal yetki veriyor, kendi yasalarını da aşan eylemlere girmesini istiyor, teşvik ediyor, ve yapıyor. Bu da yetmeyince son kozlarından birini, Özel Harp Dairesini, diğer adıyla Kontr Gerilla çetelerini harekete geçiriyor.

Mayıs ayında yayınladığımız sayımızda dönemin özelliğine ilişkin şunları söylemiştik: "Polise verilen bu yetkiyle bir anlamda Türkiye artık yeni bir döneme girmiş sayılabilir. Dönemin özelliği, polis ile devrimci güçler arasındaki çatışmanın artık tamamen kendi kurallarıyla süreceğindedir. Latin Amerika ve Afrika ülkelerinde örnekleri sıkça görülen bu uygulama bundan böyle Türkiye'de yasal güvence altında başlayacak. Polis Takip ettiği izini bulduğu, devrimcileri sorgulama ihtiyacı duymuyorsa kaçırabilecek, ıssız bir yerde işkenceye çekebilecek ya da kurşuna dizilecek. Devletin buna tepkisi ise eğer yapanlar ortaya çıkarılabilirse, olayın failerine avukat tutmak, tutuklan-

malarını engellemek, yargılanmalarını, süresince maaşlarını düzenli ödemek vb." (Devrimci Emek sayı-4 sayfa 30-31)

İki ay önce yazdıklarımız, Vedat Aydın ve İstanbul olaylarında ortaya çıktı. Vedat Aydın gece evinden alınıyor, kaçınıyor, ıssız bir yerde işkenceye çekiliyor, ardından kurşuna diziliyor. Aynı günlerde gece İstanbul Balmumcu, Nişantaşı ve Dikilitaş'ta "hücre evi"ni basan polis 10 devrimciyi katlediyor, bu da yetmiyor, cesetlerinin üzerine çıkıp tepiniyor. Devlet yetkilileri ve iktidarın başı kendi yasalarını hiçe sayan bu belirsiz(!) kişileri bulmaya çalışacaklarına, tersini yapıyor, onları koruyacak demeçler veriyorlar. İşte bir örnek: Diyarbakır'da devletin maskeli görevlileri yığınlara ateş edip 10'dan fazla insanı öldürdükten, yüzlercesini yaraladıktan sonra başbakanın açıklaması şöyle oluyor: "Devlet güçlerine asılsız suçlamalar yöneltmek suretiyle, halkımız tahrik edilmektedir. Devlet güçleri bölgede asayışı yeniden sağlamak için, canla başla görevlerini yerine getirmektedirler... Bu tür bölücü tahriklere kapılanlar, bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaklar ve hesap verecekler" (Gazeteler, 10 Temmuz)

Önce, katliam yapanlara arka çıkılıyor, bunlar "canla başla görevlerini yerine getiriyorlar" deniyor, arkasından bir tehdit: "bu tür bölücü tahriklere kapılanlar, bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaklardır". Durum ve İktidarın tutumu bu kadar açık.

Bundan böyle, Latin Amerika'da "Ölüm Mangaları" diye adlandırılan faşist çeteler, Türkiye ve K.Kürdistan'da kendilerine özgü isimleriyle ortaya çıkacaklar. Adları ne olursa olsun, devletin bir parçası ve onun desteğindeki faşist çetelerin faaliyetleri bir gerçeği ortaya koyacak: Polis ve diğer faşist çeteler ile devrimci güçler arasındaki çatışma, kendi özel yöntemleriyle sürecektir.

Devletin faşist karakteri söz gö-

türmez biçimde ortaya çıkmıştır. İktidar, devletin bu karakterini "çözmek" ya da "iç başkalaşıma" uğratmak bir yana, onu daha da pekiştirmenin arayışı içindedir. Diyarbakır ve İstanbul olayları ve hemen ardından yapılan açıklamalar bunu bir kez daha gösteriyor. 12 Eylül ve öncesinde gerçekleştirilen faşist örgütlenme, ANAP iktidarı döneminde güçlendirilmiş, düzenlenmiş, vurucu gücü artırılmıştır. Geçmişin MHP'li faşist kadroları bugün "Özel Harp Dairesi" adı verilen faşist örgütün vurucu gücü durumundadırlar.

Tüm bu gerçekler ortadayken "sol" geçinen bazı çevrelerin devleti demokratik gösterme çabalarına işaret etmeden geçmek olmaz... Reformist "EMEK" dergisi ve sürekli yazarlarından Teslim Töre, ANAP iktidarını faşizmi çözmeye çalışan bir iktidar gibi göstermeye çalışıyor.. Ama bu çevrenin talihsizliği şudur ki; nesnel ortam tekeli burjuvaziyi her geçen gün, artan biçimde kan dökmeye, devletin faşist karakterini pekiştirmeye zorluyor.

Tekelci sermayenin yönetemediğini ama savaştığını tüm kanıtlarıyla ortaya koyduk. Devrimci ortamda başka yapacak bir şey de yok. Ve savaşan bir sınıfın elindeki devlet aygıtlarını demokratikleştireceğini söylemek ya sınıf mücadelesinin diyalektiğinden bi haber olmak ya da işçi ve emekçileri aldatmak, burjuvaziye yaranmak için bilinçlice yalan söylemek anlamına geliyor.

Diyarbakır ve İstanbul olayları bir yandan ortamın devrimci karakterini, öbür yandan devletin faşist yapısını ve tekeli sermayenin planlarını açığa çıkarma açısından oldukça önemlidir. Yıllardır örgütlenilen faşist çeteler işbaşına geçmiştir. Vedat Aydın olayının ve İstanbul Katliamının münferit bir olay olmadığını görmek için çok şeye gerek yok. Olaylardan sonra burjuva yazarların satır aralarında ve iktidarın açıklamalarında bunu rahatça görmek mümkün. Sorun, devrimci güçlerin bu sürece hızla hazırlanmaları sorunudur.

CEZAEVLERİNE YÖNELİK YENİ SALDIRI PLANLARI BOŞA ÇIKARILMALI

12 Eylül askeri faşist dikta-törlüğü ve onun takipçisi ANAP hükümetleri, tekelci sermayeyi içine düştüğü bunalımdan çıkarmak amacıyla, tüm toplum kesimlerinin üzerine, süreklilik kazandırdıkları azgın bir terör, dizginlenmemiş bir baskı ve sindirme politikalarıyla saldırdılar. Bu saldırılar en azgın biçimiyle işçi sınıfına ve onun örgütlü güçlerine yöneldi. Bu kudurgan saldırıdan, devrimci yapılar ve faşizme tutsak düşen devrimciler de paylarını aldılar, alıyorlar.

12 Eylül faşizminin en kaba saldırı yıllarında gündeme getirilen devrimci tutsakları "rehabilite etme" çabaları, devrimcilerden gereken cevabı aldı ve geri tepti. Onlarca devrimci, ölüm oruçlarında, süresiz açlık grevlerinde şehit oldu, yüzlercesi sakat kaldı, ama boyun eğmediler, onurlarını çiğnetmediler. Her saldırı karşısında DİRENMEK YAŞAMAKTIR! şiarıyla çıktılar faşizmin karşısına. Çığlık çığlık kanıyordu cezaevleri ve faşizm, sokaklarda, dağlarda, darağaçlarında, işkence tezgahlarında, cezaevlerinde kan içiyordu. Faşizmin yudumladığı her damla kanla direniş, daha bir güçleniyor, yığınsallaşılıyor, yankı buluyordu. Başta Diyarbakır ve Metris'in yanı sıra bir çok cezaevi, binlerce devrimcinin kanıyla, canıyla direndiği onur kaleleri haline geldiler.

Toplumsal muhalefetin en azgın terör yöntemleriyle bastırıldığı 12 Eylül'ün en karanlık yıllarında cezaevleri sınıf kavgasının en sert biçimiyle sürdürüldüğü birer devrimci merkez haline geldiler. 12 Eylül'de toplumun üzeri-

ne serpilen ölü toprağını silkelemeye ve üzerinden atmaya çalışan işçi sınıfı, özellikle 1985'ten sonra toplumsal muhalefette ağırlığını yeniden hissetirmeye başladı. Ve cezaevleri, devrimci mücadelede odak olma konumunu giderek yitirdi. Mücadele, kendi doğal mecrasında ilerlemeye devam etti:

Bu süreçte 12 Eylül'ün takipçisi ANAP hükümeti ve politik iktidar, "rehabilitasyon" politikalarına bir yenisini ekleyerek, "1 Ağustos Genelgesini" yayınladı. Bu genelgeyle 12 Eylül'ün yapmadığı yapılmaya, devrimci tutsaklar kişiliksizleştirilmeye çalışıldı. Bu saldırı karşısında 1988 yılında Eylül'den Aralık ayına kadar yayılan, içerde başlayıp, dışarda da yoğun destek bulan açlık grevleri yaşandı. 30'lu 40'lı günlerle sayılan açlık eylemleri sonucunda "1 Ağustos Genelgesi" pratik olarak uygulanmamaz hale geldi. Ancak, haklar kalıcı hale getirilemedi. İktidar, bu genelgeyi, bir Demokles Kılıcı olarak, sürekli siyasi tutsakların başında salladı, sallıyor. Yine bu genel gaye karşı direniş sürecinde yaşanan Eskişehir-Aydın ölüm sürgününde, eylem 50 gün sınırını da aştı.

Cezaevlerindeki politik tutsaklar, açlık grevlerinde artık, bir açmazla karşı karşıya; eylemler ancak, 30'lu 40'lı günlerde kamuoyuna mal oluyor, ses getiriyor ve kamuoyu harekete geçtiği noktada eylem kitlesel ölüm sınırına dayandığından, istenen sonuç alınmadan bitirilmek zorunda kalıyor.

Cezaevlerinin sınırlı koşulları

altında açlık grevi ya da ölüm oruçlarının yerine ikame edilecek eylem türleri de yaratılmadığından artık açlık grevleri bir kısır döngü halini almak üzere: Üstelik politik iktidar, içerde kalan tutsakları yoketmenin ya da fiziki olarak yıpratıp işe yaramaz hale getirmenin bir yolu olarak bu yöntemi, dönem dönem uyguladığı biliçli saldırı politikalarıyla sürekli hale getirmeye çalışıyor.

Tekelci sermaye 1982 Anayasasıyla topluma giydirdiği deli gömleğinin artık parçalanmak üzere olduğunu farkında. Bir yandan bu, öte yandan içine düştüğü yapısal bunalımını aşmanın bir yolu olarak AT'ye girme çabaları ve göstermelik de olsa imzaladığı uluslararası sözleşmelerle girdiği yükümlülükler sonucu artık 1982 Anayasa'sını değiştirip vitrini düzenlemek istiyor. Özde baskıcı politikalarında hiç bir değişiklik yapmadan 141-142'yi kaldırma masalı ile çıkardığı Anti-terör yasası da bunun en somut uygulamalarından birisi.

(Anti-terör yasası ile ilgili daha geniş bir yazı dergimizin diğer sayfalarında yer aldığından, burada sadece bir yönü şartlı tahliye üzerinde duracağız.)

Kamuoyunda 2 yıldan beri tartışılan TCK'nın 141-142. maddelerinin kaldırılması da vitrin düzenleme gayretlerinden başka birşey değildi. Ülkemizin gündeminde 141-142'den daha canalcı bir biçimde yer alan demokratik talepler, bu kadar sınırlı bir yasayla çözümlenemez. Kaldı ki 141-142'yi kaldırma adına çıkartılan Anti-terör yasası, devlet terö-

rünü daha bir katmerleştirmiş, TC'nin yasal prosedürünü kabul eden reformistler dışında kalan tüm kesimleri "Terör Suçlusu" ilan ederek keyfiliği daha da artırmaktan başka birşey yapmamıştır.

141-142'yi de aratır hale getirilen Anti-terör yasasını kamuoyu gündeminde tartışmadan çıkarmak isteyen iktidar, "12 Eylül defterini kapatma" diye göstererek, cezaevlerini boşaltacağını açıkladı. Ama her zaman olduğu gibi, yine "Dağ fare doğurdu" Cezaevlerinde 10 yılı aşkın bir süredir yatan politik tutsakların ancak %10 kadarı sus payı olarak bırakılırken, daha yıllarca yatırmak istediği siyasi tutsakların kanı, canı pahasına elde ettiği haklarına da açık bir saldırı başlattı. Yıllardan beri aileleriyle, yakınlarıyla yılda birkaç kez hasret giderebildikleri açık görüş hakkını bir kalem de gaspetti. Politik tutsaklar ve devrimci demokratik kamuoyu elbette buna sessiz kalmaz, kalmamalıdır.

Daha da önemlisi, çıkarılan yasada, bütün hukuk kurallarını çiğneyerek akla ve mantığa aykırı bir biçimde ikili ölçü kullanıp, 12 Eylül öncesinin sivil faşist terö-

ründen sorumlu onlarca insanın katilleri, Kahraman Maraş'ta yüzlerce insanı, ana karnındaki bebeye varana kadar katledenler, kahvelerde oturan insanların üzerine kurşun yağdıranlar, okuldan çıkan öğrencileri tarayanlar, hatta hatta "canımız sıkılınca çıkıp öldürecek adam arıyorduk" diyebilecek kadar insanlıktan çıkmış halk düşmanı faşistler serbest bırakılırken, biz afiş yapıştırmak gibi basit demokratik hakkını kullananlar terörist ilan edilip onlarca yıl cezaevlerinde tutuldu.

12 Eylül mahkemelerinde yargılanan cezaevlerinde yatan dönün işçi "önderleri" demokratları, devrimcileri, bugünün parlamenterleri, bugün aynı parlamentoda yanyana oturdukları dönün sıkıyönetim komutanlarıyla, 12 Eylül mahkemelerinde savcılık yaparken "elbette işkence yapılacaktı, pastamı ikram etseydik" diyebilecek kadar insanlıktan çıkanlarla beraber böylesi bir yasa ya kabul ya da ret biçiminde oy verenler bu ayıbı uzun yıllar taşıyacaklar.

Bütün bunların ötesinde bir olay daha var. Tek kişilik hücre cezaevleri! Uzun zamandan beri

politik tutsakları yalnızlaştırmanın, kişiliklerini yok etmenin hesaplarını yapan politik iktidar, bir süreden beri bu amaçla gündemde tuttuğu tek kişilik hücre cezaevlerini de bu yasa kapsamına alarak uygulamanın hazırlıklarını artırdı. Politik tutsakları tek kişilik mezarlara hapsederek devrimci mücadeleden soyutlamaya, en doğal hakları olan kendi özgürlüklerini kendilerinin kazanmasını engellemeye, giderek ailelerinden bile soyutlayıp, insan psikolojisi üzerinde onarılmaz derecede bozukluklara yol açacağı bilinen yalnızlaştırma yöntemleriyle 12 Eylül'ün zorla yapamadığı "rehabilitasyon"u gerçekleştirmeye çalışıyor.

12 Eylül artığı iktidar, bu amaçla politik tutsakların politik kimliklerinden öte, onların insan olma özelliklerine doğrudan bir saldırı başlatmıştır. İnsan, çevresiyle insandır, sosyal bir varlıktır. İnsanın yalnızlaştırılması bu temel özelliğine doğrudan bir saldırdır. Bu saldırıya sessiz kalınmaz. Faşizmin politik tutsaklar üzerine sessiz sedasız uygulamak istediği bu oyun da boşa çıkarılmalıdır.

EĞİT-SEN MÜCADELESİ NETLEŞME YOLUNDA...

Eğit-Sen 29 Haziran 1991 Cumartesi günü tabana açık bir toplantı düzenledi... "Toplantı" düzenledi diyoruz, çünkü bu toplantının adını koymakta güçlük çekiyoruz ve zaten bu yazının asıl amacında bu toplantıyı her yönüyle değerlendirebilmek olacak.

Önce bu toplantıya neden gerek duyulduğunu irdelemek gerekir... EĞİT-SEN yeni kurulmuş bir sendika... Mevcut yönetimde kurucular kurultayınca belirlenen kurucu yönetimdir. Bilindiği üzere kurucu yönetimler, kuruluştan sonraki ilk altı ay içinde I. Olağan Genel

Kurulu toplamak ve seçimli bir kongre ile organlarını teşekkül ettirmekle yükümlüdürler. Eğit-Sen kurucu yönetimi de görevi devraldığı 13 Kasım 1990'dan sonraki altı aylık süreci tüketmeye yakın yani 13 Mayıs 1991'den önce gerekli evrakları hazırlayarak, kongre talebini İstanbul valiliğine bildirdi. İst. Valiliği'nin Eğit-Sen'e karşı bilinen baskıcı tavrı gereği kongre talebine olumlu yanıt alınamayınca, yaşanan bu altı aylık süreçte ki gelişmeleri, gösterilen etkinlikleri, bunların sonuçlarını görülen eksikleri ve tabanın taleplerini görüşmek üze-

re bir toplantı düzenlenmesinin gereği kendini dayattı... Bu toplantı aynı zaman da, bundan sonra neler yapılabileceğinin de saptanacağı bir toplantı olacaktı. Kısacası, yapılamayan resmi kongrenin yerine, yönetimin etkinlik raporunun sunulacağı, tartışılacağı yapılamayanların nedeninin, niçinin tesbit edileceği, bundan sonra nasıl yapılacağı ve yeni hedeflerimizin tartışılacağı, yasal olmayan fakat MEŞRU bir toplantı olacaktı. Yasal bir kongre yapmanın olanakları bulunmadığı (ki buda tartışılır) için seçim maddesinin gündeme konulmayacağı,

(Yönetim-Denetim ve Onur kurulu organlarının seçimi) şube açma yetkisinin verilmeyeceği bir toplantı. Yapılması bizce de zorunlu olan bu toplantının önce adını belirlemek gerekir... Tabii ki yukarıda saydığımız gereklere ve amaca uygun bir adla, yaşanan toplantının adı arasında ki farkı da açıklarak.

Bu tür açıklamaları doğru yapabilmek için, önce toplantı türlerinin incelenmesi, kavram olarak anlam ve yetkilerinin bilinmesi gerekir....

GENEL KURUL (KONGRE) NEDİR?

Genel Kurul ait olduğu kuruluşun yada örgütlenmenin en yetkili organıdır.... Bu tanım EĞİT-SEN Tüzüğü'nün 19. Maddesinde de aynen böyledir ve 14 şıkla yetkileri detaylıca belirlenmiştir.... Genel kurullar en yetkili organlar olduğu için genel kurulun yetkileri, başka organlarca kullanılamaz....

KURULTAY NEDİR?

Sonuçları itibarıyla ne yasalarca nede yetkili kurum ve makamlarca hiç bir resim sıfatı olmayan, sadece kuruluş yada örgütün iç işleyişinin ve sorunlarının tartışıldığı genişletilmiş kitle toplantıdır... Bu tanımlamayla uzun süredir yanlış ifade edilen "Tüzük kurultayı"

kavramının olmadığını işaretlemek gerekir... Zira Tüzük değişikliğinin nasıl yapılacağına EĞİT-SEN Tüzüğü'nün 67. maddesi ile 19.Maddenin 2.şıkı yanıt veriyor... Yani Tüzük değişikliği ancak ve ancak genel kurulca yapılabilir..

Bu tanımlamalar ve açık tüzüksel ifadelerden sonra toplantıyı değerlendirelim. Bu toplantı bir GENEL KURUL (Kongre) değildir... Çünkü ne gündeminde seçim maddesi vardır, nede şube açma yetkisinin verilmesi... Ki zaten yönetim kuruluda yasal kongre izni alamadıkları için kongre yapılamıyor... (Eğit-Sen yönetiminin özellikle Sayın Başkanının "Kamu sendikalarını tanımlayan bir yasa yok, mevcut yasalar bizi tanımlamaz onları tanımıyoruz" gibi söylemlerini dikkate almazsak) Öyleyse genel kurulca kullanılacak bir yetki olan, Tüzük değiştirme yetkisi, kurultay gibi resmi sıfatı olmayan bir toplantıda nasıl ve hangi mantıkla kullanılmak istenir... Tabii ki aynı şey program içinde geçerlidir... Tüzük sendikayı resmiyette program ise meşruiyette ifade eder... Hele hele mevcut düzenin yasalarını bile aşmayı hedeflemiş "Sınıf Sendikası" gibi bir niteliğinin var olduğu söylenen

bir sendikada program mücadeleye biçimini ve anlayışını tesbit ettiği için tüzükten daha da önemlidir... Deneyimin tam anlamıyla program örgütün rehberidir... Toplantıya çağırıldığınız insanlara toplantı resmi değil gerekçeyle yönetim-denetim ve onur kurulu seçme, tüzük değiştirme, şubeler açabilme hakkı tanımayacaksınız, ama programı değiştirme hakkı tanıyacaksınız... Bu tam bir çifte standarttır... Üstelik 333 kurucusu ve Genel merkezden yetki belgesi almış..... resmi temsilcisi bulunan bir sendika salt çoğunluk bile sağlamadan, resmi divan tutanağına göre 178 oy kullanma hakkına sahip delegenin bulunduğu bir toplantıda, 350-400 kişi oy kullanıyor vede bu oy kullanan insanlar içinde sendika üyesi olmayanlarda bulunuyorsa oturup düşünmeden de öte birçok soru sormak gerekmez mi?

Kaldı ki program sorunu diye bir sorun yokken sun olarak üretilmiş ve tabanın gündemine sokulmuştur.... En yetkili kurul olan "Kurucular Kurulu" EĞİT-SEN programını, Tüzükle birlikte, hatta tüzüğü eleştirdiği halde programı oybirliğiyle onaylamamıştı... Yönetim kurulu hangi yet-

kiyle kurucular kurulunun iradesinin üzerinde yetki kullanmıştır.... Bu tüzüksel bir yetki gasbı değildir? Bu söylemizden Tüzük, program ve Yönetim değiştirilemez anlamı çıkarılmasın.... Elbette değiştirilir. Ancak bunun yöntemi "oldu bitti" yöntemi değildir... Kurucular Kurulunun kabul ettiği programı bastırıp çoğaltarak tüzük gibi tabana sunmadan, tabanın düşüncelerini almadan, taban adına karar verilemez.... Program değiştirilecek ise taban tartışması açılır, tüm temsilciliklerden incelenen programın eleştirisi yazılı raporlar biçiminde istenir, bu raporlar bir komisyonca değerlendirilerek, yeni bir taslak hazırlanarak, Genel Kurul'a onaya sunulur..

Peki yapılan nedir? Yedi ay boyunca program tabandan gizlenmiş sendika programsız yönetilmiştir... Toplantıya da apar topar bir program taslağı sunulmuştur... Örgütsel suç işlenmesini engellemek amacıyla karşı çıkılmasa, tabanın yaşanan tartışmalardan haberi olmadığı için kabul edilecek... Ama karşı çıkılınca hemen fark edip tartışmaya açtık, siz geliştirin bizde yapma yetkisi verin.. Olamaz öyle şey, bu sendikayı bizler

yolda bulmadık... 333 kişi herşeyi göze alarak kurdu.... Binlerce insanı yedi ay sonra yeniden program tartışmasına geri çekmek doğru değil, doğru olan bundan sonra neler yapacağımızı tartışmaktır...

Zaten bu toplantıda onun için düzenlenmişti... Düzenlenirken bu toplantının adı "Kurultay"dı... Çünkü yönetim kurulunun çalışma raporu tartışılacak, bundan sonraki örgütlenmemizin yöntemleri incelenecekti... Ama yaratılan bu suni sorun tüm bu yapılması gerekenleri bilinçli bir biçimde engelledi...

Bir gecede program taslağı basıp toplantıya yetiştiren yönetim faaliyet raporunu her nedense bastırıp yetiştiremedi.. Şimdi soruyoruz. 29 Hazirana faa-

liyet raporunu yetiştiremeyen yönetim 11 Mayıs'ta İst.Valiliği kongreye izin verseydi, kongreye neyi sunacaktı.... 29 Haziranın da üzerinde bir ay geçmiş olmasına rağmen hala ortada olmayan tartışmaya sunulmayan raporu mu?... Bu yönetim İst. Valisine izin vermediği için teşekkür etmelidir.

Bizler Emekçi Öğretmenler olarak yönetimden en kısa sürede (Eylül-Ekim) bir kurultay düzenlemesini, faaliyet raporunu en az 15 gün önceden tüm temsilciliklere yeterli sayıda ulaştırmasını... Kurultay da;

a- Faaliyet raporunun tartışılması.

b- Gelineen noktada sendikanın hukuksal konununun tartışılarak, meşruiyet temelinde de olsa

bir Genel Kurul'un yapılabilmemesinin organizasyonu

c- Anayasal düzenlemede sendikamızın tanımlanması.

d- Örgütlenme modelimizin incelenmesi

e- Baskılara karşı mücadele yöntemlerimiz...

f- Toplu sözleşme hakkının elde edilmesinin yöntemlerinin tartışılarak uygulamaya konulması.

g- Eğitim faaliyetlerinde işlenecek konuların tesbiti.

h- Uluslararası ilişkilerimiz.

i- TÖB-DER'e yaklaşımımız.

j- İLK-SAN ve Öğretmen Evleri Sorunu

k- ÖYAK Sorunu ve Tavrımız

l- Ders kitapları ve Dergiler sorunu.

m- Anadilde Eğitim hakkı için neler yapılabilir.

n- Ocak zamlarına karşı genel eylemlilik.. gibi önemli sorunların en az iki gün boyu tartışılmasını sağlamak üzere gündemine almalı..

Antiterör yasınının sokak infazlarına dönüştüğü bir dönemde her şeye rağmen sağlıklı bir biçimde organize edilen 29 Haziran toplantısının bir sürü anlamsız önergelerle, suni sorunlarla ve hatta Tüzüğün 19. Maddesinin 10. şikkına rağmen birlik sorununu gündeme sokarak, verimsizleşmesini sağlayan, asıl sorunların tartışılmasını engelleyen yönetim özeleştirisi vermelidir...

Düzenlenecek kurultay ve kongrelerde kurucu,

temsilci yada delegelere haziran cetveli uyarınca adlarına yazılı davetiye gönderilmeli, katılmayanlardan gerekçesi sorulmalıdır...

Bu tür toplantılarda, sansür, baskı, gasp ve müdahale gibi yöntemlerden vazgeçilerek, her delegenin özgürce düşüncesini söyleyebildiği demokratik bir tartışma ortamı yaratılmalıdır...

Zira örgütlülük geleneğimizden biliyoruz ki, hatta ve zaafaların üzerinden atlayarak çözüm bulamayız.. Örgütsel sorunlarımızı "örgütün selameti" adına tartışmaktan kaçamayız... Bu yöntemler yeni zaaf ve sorunlar doğmasına yol açar.. Örgütü daraltır ve parçalar... Sorunlarımızı tartışarak (kitle önünde) çözümleyebiliriz... Örgüt içi demokrasi bunu gerektirir... 29 Haziranın toplantısının en somut kazanımı özgür tartışma sürecinin başlamasıdır.....

- SINIF SENDİKACILIĞI İLKELERİ İLE İLERİ...

- YAŞASIN EĞİT-SEN

EMEKÇİ
ÖĞRETMENLER

DİRENMEK YAŞAMAKTIR!..

1976-1979 tarihleri arasında yayınlanmakta olan Emeğin Birliği Dergisi Yazı İşleri Müdürlüğünü yapan ve 12 Eylül'den sonra tutuklanıp, Yazı işleri müdürlüğünün yanısıra, TKEP davasından yargılanarak 10,5 yıl cezaevinde yatan, Anti-Terör yasasının infaz düzenlemesiyle serbest bırakılan ve şu anda Dergimizin Genel Yayın Yönetmenliği görevini üstlenen Mehmet R.Güvenilir ile Mayıs ayı sonunda yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz..

DEVRİMCİ EMEK: 12 Eylül döneminin yarattığı düşünce suçlularından birisiniz. Kendiniz hakkında kısaca bilgi verirmisiniz?

M.R.GÜVENİLİR: 1979 yılı içerisinde Emeğin Birliği Dergisi'nin Yazı İşleri Müdürlüğünü yaptım. 12 Eylül 1980'den önce, devrimci mücadelenin toplumsal meşruluğu yasal sınırları çoktan aşmış bulunduğundan, yargılanmak bir yana, biz yargılıyorduk. 1979'da sıkıyönetim mahkemeleri artık, 141-142 gibi bir yasanın yürürlükteki Anayasaya aykırı olduğunu kabul etmiş ve iptali istemi ile Anayasa Mahkemesine göndermişti.

12 Eylül'den 1 ay kadar sonra yakalandım. Yakalandığım zaman Birlik Yolu'nu çıkarıyorduk. Yargıladılar... Tabiki biz de onları yargılamaya çalıştık kendi kürsülerinde. Sayısını benim de karıştırdığım davalar açıldı. Bunlardan toplam 31,5 yıl ceza verdiler. Sonuçta 10,5 yıl içeride değişik cezaevlerinde kaldıktan sonra, Anti-Terör yasasının 141-142 üzerindeki yeni düzenlemesiyle birlikte dışarıya çıktım.

D.E.: 10 yılı aşan bir süre tutuk kaldınız. İçerdeki bir insan gözüyle dışarıyı nasıl değerlendirirsiniz?

M.G.: 12 Eylül'ün toplumsal muhalefete yönelttiği saldırıyı çok

yakından yaşayan, onu göğüslemeye çalışan bir "sıra neferi"ydım. Yani dışardaki mücadelenin geriye düştüğünü çok iyi biliyorduk. Deyim uygunsuzsa, o yıllar yenilgi yıllarıydı. Devrimci hareket kesin kapışmaya girmeden ciddi darbeler almış, yenilmişti. (Tabii, bunun çok boyutlu nedenleri var. Ama bunun en önemlilerinden birisi, komünist hareketin dağınıklığı ve örgütlenmenin yetersizliğiydi. Bunun bedelini ülkelerimiz emekçi halkları çok ağır ödedi, ödüyor.)

Bu durum, faşist diktayı daha da cesaretlendirdi ve bu kez, içerdekilere yöneldiler. Onların kişiliklerini yoketmeye çalıştılar. Elbette direnecektik, direndik. Dolayısıyla mücadelenin ağırlık merkezi ce-

zaevlerine kaydı. Cezaevlerinde yükselen direniş bayrakları tek şiarlıydı: DİRENMEK YAŞAMAKTIR! Bunlar dışardaki mücadele için birer kaldıraç, birer halka oldular. Özellikle 85'lerden sonra dışardaki mücadelenin yeniden yükselmeye başlaması, cezaevlerindeki ağırlık merkezini yavaş yavaş olması gereken yere, yeniden dışarıya çekti. Şunu da hemen belirtirim; İçerdeki mücadele en üst noktasına 1988'de yaşanan 1 Ağustos Genelgesi'ne karşı mücadelede ulaştı ve bu genelgeyi, pratikte işlemez hale getirdi.

Bu süreçte içerden dışarıya birçok arkadaşımızı, yoldaşımızı yolladık. Dışarıya ilişkin tepkileri, "dışarı bildiğiniz gibi değil. Hiçbir şey yok." vb. oluyordu. Bunun nedeni, deminde söylediğim gibi mücadelenin geri düşmüş olması ve devrimci hareketin henüz aldığı yaraları saramamış olmasıydı. Ben bu açıdan biraz şanslıyım. Zira, mücadelenin yükseldiği bir dönemde çıktım ve gördük ki, hiçte bize yansıtılan gibi değil dışarı. Hele hele 1 Mayıs hazırlıklarının olduğu bir dönemde çıkmış olman ve o yoğun devinimi görmek benim için çok heyecan vericiydi. Sanki kaldığım yerden devam ediyormuş gibi hissettim.

D.E.: 142 ve 146. maddelerden yargılanan bir düşünce suçlusu olarak yattınız. "Demokrasiye geçiyoruz, 12 Eylül defterini

kapatıyoruz" diye, hatta 141-142'yi kaldırmak için 3 yıl tartıştıktan sonra, toplumda giderek yükselen "Siyasi Tutsaklara Özgürlük!" talebiyle de bütünleştirip, Anti-Terör Yasasını çıkardılar. Siz de bu yasadan faydalanıp çıktınız. Bu konuya nasıl yaklaşıyorsunuz?

M.G.: Evet. Bir siyasi tutsak olarak içerde kaldım. 12 Eylül'ün takipçisi ANAP Hükümetinin, Türkiye'yi demokratikleştirme gibi bir kaygısı yok. Ancak, Tekelci Sermayenin ekonomik krizi aşmak için AT'ye girme yönelimi, AT ülkelerinin yerleşik yaşam biçimlerinin ülkemiz şartları ile olan fark uçurumu, onları vitrini düzenlemeye, gerçekte değil, ama göstermelik düzenlemelere zorladı. Bunun da ötesinde, radikal temellerde gelişen Kürtlerin mücadelesi ve giderek Türkiye'de de yükselen devrimci mücadele; özellikle de nesnel şartları olgunlaşan devrimci durum, sermayeyi, kabaran toplumsal muhalefeti bastırma yolları aramaya itti. Çıkardıkları KHK'lar yetmedi, bu kez de Anti-Terör Yasasını çıkarttular. Yasanın temel mantığı, radikal sola bütün gücüyle yüklenmek ve reformist sola yasal çalışma olanakları vermek. Yani, devrimci harekete "Ya yasal çalışma ya da resmi terör" dayatılıyor.

Bu arada yeri gelmişken söyleyeyim: Hepimizin bildiği gibi, 141-142'nin kaldırılması doğrultusunda bir kampanya yaşandı yakın geçmişte. Bu kampanyada hedefler yanlıştı. Sorun 141-142 değil, 1982 Anayasası ve 12 Eylül rejimi olmalıydı. Böyle bir sorunumuz halen de var. 141-142'nin varlığı ya da yokluğu değil önemli olan. Asıl sorun devrimci mücadelenin toplumsal meşruluğunda yatıyor. 141-142'nin kaldırılması talebi, düzenin sınır-

larını aşmayan onu bazı rötuşlarla devam ettirmeye çalışan reformist bir talepti.

Kaldı ki, bugün artık bu maddeler yok. Yerini Anti-Terör Yasası aldı ve bizim için hiçbirşey değişmedi, hatta daha da ağırlaştırıldı.

"Siyasi Tutsaklara Özgürlük!" talebi gerek ülkemizde gerek dünyada iktidarı zor durumda bırakan bir noktaya gelmiş bulunuyor. İnsan hakları ihlalleri almış başını gidiyor. Buna da bir çözüm gerekiyordu ama gerçek çözüm olamayacağı için de göstermelik bir çözüm olarak bu yola başvuruldu. Üstelik bu yolla 12 Eylül öncesinin sivil faşist çeteleri serbest bırakılıp, aynı oyunun tekrarına başvurulabilirdi. Yani esas hedef, faşizme karşı mücadelede tekelci sermaye gözardı edilip, sivil faşist çeteler başka görüntüler altında halkın üzerine yeniden sürülerek hedef şaşırtılabilirdi. Bundan daha güzel ne olabilirdi ki onlar için.

Basit bir örnek; afiş yapıştırıp, bir korsan gösteriye katılan bir devrimci, bu yolla içerde bırakılırken; Maraş Katliamı'nı gerçekleştirenler, ana karnında bebeği katledenler, ellerinde onlarca devrimcinin kanı bulunanlar dışarıya salıverildi.

D.E.: Son bir soru. Dışarıya çıktığınız zaman neler duyumsadınız? Bundan sonraki yöneliminiz ne olacak?

M.G.: Bu soruyu bana, dışarıya çıktığım ilk saatlerde burjuva basından birisi de sormuştu. Ama ne yazık ki söylediklerimle ala-

kası olmayan, hatta tam tersi şeyler yazıldı. Gönderdiğim tezkir yazısı da yayınlanmadı. Tabi, sorun yine sınıf bakış açısıyla doğrudan ilgili. Burjuva basın elbette Anti-terör yasınının şakşakçılığını yapacak, onu topluma iyi diye yutturmaya çalışacaktı ve bunu da yapmaya çalıştı, çalışıyor.

Şimdi sorunuzun cevabına geliyorum. İlk duyduğum şey, kin olmuştu. Yani sınıf kinim, daha da artmıştı. Üstelik, benden 10,5 yılı burjuvazi gaspetmiş durumda, başka ne yapabiliirdim ki. Bir de, arabaya binip Ceyhan'dan uzaklaşırken, gözalabilirdiğine yeşillerini giymiş Çukurova'nın güzelliği, gözlerimi yormuş bakmamıştım.

Bundan sonraki yönelimimi, bir önceki soruda vermişim aslında. Ben de hemen her devrimci gibi bu mücadeleye girerken bir muhasebe yaptım kendimle ve bir karar verdim. "Bedeli ne olursa olsun, sınıf kavgasında safım bu" dedim. Bu kararımı değiştirmem için de hiç bir neden göremiyorum.

D.E.: Bu söyleşi için teşekkür ediyoruz.

M.G.: Ben teşekkür ediyor, Devrimci Emek'e onurlu ve haklı kavgasında başarılar diliyor, herkesi bu kavgaya omuz vermeye çağırıyorum.

KÜRDİSTAN'IN SİYASAL STATÜSÜ

Ülkemizde uzun zamandır Kürdistan Üzerine süregelen "İlhak" mı, "Sömürge" mi tartışması sürüp gidiyor.

Kürdistan ulusal hareketinin kabarıışı ve kendini dayatması, ayrıca bu hareketle somutlaşan PKK, duruma geçmişten gelerek getirdiği siyasal çözüm ve tanımlamaları da yoğunlukta dayatmış görünüyor.

1984'e kadar ulusal sorun konusunda kemalist ideolojinin sınırlarını pek aşamamış "Türk Solu"da, başta TKP, TİP, TEP, THKP ve bu hareketlerden doğan değişik örgüt, çevre ve guruplar: şimdi HAKKA TESLİM OLMUŞ görünümündedir. 84'le birlikte ulusal hareketin yükselişi ve kendini dayatması karşısında bu çevreler, sessiz sitemsiz, bu alanda söz söylemekten, hak iddia etmekten çekilmişlerdir. "Bu alanlar bize ait değildir", atı alan Üsküdar'ı geçmiş" türünden ifadelerle kendilerini bu alanın dışında saymış ve bu tutumla: geçmişteki duyarsızlıklarının özleştirisini vermiş (ayırımı örtmüş) olduklarını düşünüp, özünde kendilerini tatmin ve avutma yolunu seçmişlerdir.

Marksist klasiklerden, çok aydınlanma, yararlanma şansına sahip bulunan bu çevreler (özellikle TKP ve oradan gelenler): özellikle Lenin'in, Stalin'in bu konulardaki siyasal açılım ve tartışmalarından habersiz olamazlar. Bu, tamamiyle onların Kürdistan konusunda duyarsız ve egemen ideolojiyle bütünleştiklerini gösterir.

Ama bugün, hepsinin, Kürdistan konusunda elpençe divan durması, dünya ve özellikle Türkiye gerçeğinde varolmanın "olmazsa olmaz" koşuludur.

Asıl önemli olan nokta şudur: bugüne kadar bu konuya Marksist bilimsel duyarlılığı gösteremeyen bu çevreler, bugün de bilimsellikten uzak bir davranışla, PKK'nın varlığını tanımakta ve Kürdistan için bütün siyasal alanı PKK'ya (ki çoğu komünist görmemesine rağmen) terketmekle kendini gösteren tutumları da bilimsellikten uzaktır.

Bu insanlarla, ulusal sorunu Leninist temelde tartışmanın olanağı yoktur. Çünkü Lenin'in ulusal soruna yaklaşımda gösterdiği duyarlılığı anlama ve kavrama yeteneğinden yoksun bulunmaları yanında, olaylara kitabi yaklaşmanın sorunu kavramaya yetmeyeceğini söyleyenler çıkacaktır. Veya size "pragmatik" yaklaştığımızı söyleyeceklerdir. Bizim Lenin'in saptama ve görüşlerini temel almamızın sebebi, Lenin'in tartışılmazlığı değil, tam da bu görüş ve tezlerin günü-

müz dünyasına ışık tuttuğu, mutlak doğruluğunu koruduğu içindir. Olaylara yaklaşıırken, durumun tarihsel sınıfsal analizini yapıyor ve Marksist mirasımızın var-sa bu konudaki öneri ve deneyimlerini örnek alıyoruz. "Pragmatik" olmadığımız gibi şabloncu da değiliz.

Çok sık olarak da Kürdistan'a "SÖMÜRGE" veya "ilhak" tanısının pek de önemli (ayrimsal) siyasal sonuçlara yol açmaması gerektiği söylenmektedir. Oysa "Sömürge" ve "İlhak" tarihsel sınıfsal savaşımın ve özellikle sınıfların iktisadi yaşamına tekabül denetim ve kapsamları birbirinden farklı iki kavramdır. Biz komünistler sınıfsal temelde ve bilimsel doğruların nesnel verilerine dayanarak örgütleneceğimizden: sınıfsal farklılık ve savaşım açısından farklı iki durumu tanımlayan "Sömürge" ve "İlhak" kavramlarını doğru kavramalıyız ve bu doğru temelde örgütlenmeliyiz.

TARİH BOYUNCA SÖMÜRGE TİPİ DEVLET NASIL OLMUŞTUR?

Beşikçi, "Devletlerarası Sömürge Kürdistan" adlı eserinde sömürgelerin iki ana grupta incelemektedir: "Tam Sömürgeler" ve "Yarı Sömürgeler." Tam sömürgeler henüz devlet kurma aşamasına gelmemiş toplumlardır. Yayılma sürecine giren ve emperyalist nitelik kazanan kapitalist bir devlet, nüfuzu altına aldığı geleneksel bir toplumun ekonomisini kendi ekonomisine bağlayıyor, bağımlı kılıyordu. Sömürüyü siyasal bakımdan kolaylaştırmak için de sömürgeleştirdiği ülke topraklarında siyasal bir örgüt kuruyordu. Bu örgüt kuşkusuz, tam anlamıyla, emperyalist devletin yani sömürgeci devletin ürünüydü. Siyasal, idari, askeri, kültürel ve ekonomik bakımdan onun denetimi altındaydı. Bu örgüt kanalıyla sömürgeye, sömürgeci devletin organları taşınıyordu. Bu organların başında Genel Vali, komiser, Naip, Askeri Vali gibi adlarla adlandırılan yöneticiler bulunuyordu."

Sömürge ülkelerin zenginlik kaynaklarının talanı sadece sömürgeci devlet burjuvazisine aittir. İktisadi yaşam bütünüyle sömürgeci devlet burjuvazisinin kontrolündedir. Sömürülen ülkenin işbirlikçi burjuvazinin, doğal zenginlikleri bağımsız kullanma, hammadde üretimine katılma, pazar sürecine eşit olmasa da, bağımsız da girme olanağı yoktur. O, sadece: sömürge ülke halkının daha kolay yönetilmesi ve kontrol edebilmesi için, biraz daha elit ve bolluk içinde ya-

şayan bir katman konumundadır.

Sömürge ülkelerde, sömürge ulusun hukuksal statüsü ile sömürgeci devlet ulusundan olan insanların hukuksal statüleri birbirinden çok farklıdır. Sömürge ulus için farklı yaptırımlar uygulanır. Aynı ülkede, farklı uluslardan bu insanlar, çok farklı hukuksal statüye sahiptir.

Sermayelerine ve özellikle emeklerini pazarlama koşulları bakımından birbirinden çok farklıdır. Sömürülen ulusun burjuva elit tabakası pazara giremezken, işçisi de, işgücünü sömüren devletin işçisine göre çok daha az değerde satabilir. Hatta bu durum, sömüren devletin kendi iç sınırlarında da böyledir.

Sömüren ve sömürge devlet insanların sosyal kurumları da ayrıdır. Farklı kurumlarda eğitim görürler, yarı okulları vardır. Lokantalar, eğlence yerleri ayrılmıştır. Sömürülen ulus bireylerinin bu tür kurumları başkadır. Farklı alışveriş merkezleri vardır.

Kısacası, sömüren devlet sömürge ulusu kendinden kabul etmez ve böylesi bir durumda aşağılandığını duyar.

Sömürge devlette iki farklı idari sistem vardır. Mekanizma, sömüren devletin insanına ayrı, sömürüleninkine ayrı bir şekilde işler.

İLHAK EDİLMİŞ BİR ÜLKENİN-ULUSUN STATÜSÜ ise: Lenin "Ulusların Kaderini Tayin Hakkında"nda İlhak olgusunu şöyle ifade eder: İlhak kavramı genellikle şunları içerir: (1) Zor kavramı (Zorla kendine bağlama): (2) başka bir ulus tarafından ezilme kavramını (yabancı bölgelerin ülke topraklarına katılması v.b) ve bazen da (3) statükonun bozulması kavramını. gene de ilhak, bir ulusun kendi kaderini tayin etme hakkının çiğnenmesidir, halkın iradesine karşı olarak devlet sınırlarının saptanmasıdır.

Bugünün Kürdistan gerçeğine bakalım: Bu ülke, ulusuyla, çok devletler tarafından bölüşülmüş-paylaşılmış ve bugüne kadar ulusal varlığı da İnkâr edilerek yok sayılmıştır. Kendi iradesi dışında ve emperyalistlerle bölüşülerek sınırları çizilmiştir. Bir sömürge devletin niteliklerini taşıyan özellikleri yoktur. Sömürge devletin özellikleri incelendiğinde, Kürdistan'ın siyasal statüsünün sömürge olmadığı, ilhak olduğu çok açık ve net bir şekilde görülür.

İ. Beşikçi, "Devletler Arası Sömürge Kürdistan" adlı kitabında: "Kürdistan'ın durumu tam sömürge ve yarı sömürge statülerinden hiç birine uymamaktadır. Kürdistan sömürge bile değildir. Kürt halkı sömürge bile olamamıştır. Kürdistan'ın ve Kürt ulusunun siyasal statüsü sömürgeci devletten bile çok aşağıda durmaktadır. Kürdistan'ın hiç bir siyasal statüsü, siyasal kişiliği yoktur. Kürtler köleleştirilmek, kişiliksizleştirilmek,

adıyla sanıyla diliyle kültürüyle tarihten ve yeryüzünden silinmek istenen bir halktır. Amaç Kürt kimliğini tamamen yok etmektir. Türkiye, Irak, İran, Suriye gibi devletlerin işbirlikçiliği aynı zamanda işgalcilik olarak belirmektedir. *Bu devletler Kürdistan'ı işgal ve İlhak etmişlerdir*" diyor.

İ. Beşikçi Kürdistan'ın siyasal statüsünün sömürge olmadığını açık ve net bir şekilde ortaya koyarken, getirilen: sömürge tanımlarının yalnışlığına hiç değinmemektedir. Kitaplarının genelinde, bu iki kavramın ayırımına varma isteğinde görünmüyor. "Devletlerarası Sömürge" derken, özdeş bir şekilde "İlhak" kavramını da çok az da olsa kullanmaktadır. Ulusal sorun üzerine bu denli döküman ortaya koyan bu bilim adamı, "İlhak" tanısından ve bu konuda Marksist literatürün verilerinden habersiz olamaz.

Ama, bizim için durum farklıdır. Bizler sınıfsal mücadelemizi oturturken, eğer sağlam temelde yükselmesini ve mutlak geleceğini yaşamak istiyorsak: durumların sınıfsal-siyasal analizini seçmeli değil, objektif nesnel temelde yapmalıyız.

Bugün, Kürdistan (özellikle kendi özgülümüzde), yok sayılmış, burası benimdir denip kendi bütünlüğünden sayılmıştır. Ulusal sorunun varlığı inkâr edilmiştir. Kürt ulusunun iktisadi yaşamı (burjuva ve işçi sınıfının) "İlhakçı" ulusun yaşamıyla bütünleşmiştir. "İlhak" edilmiş ve "İlhak eden ülke sınırları içinde: işçiler emeğini aynı koşul ve şartlarda pazarlamakta ve yine burjuvazi ulusal köken anlamında pazar ve pazarlama sorunu yaşamamaktadır. Yine farklı uluslardan İnsanlar, aynı eğitim ve diğer sosyal siyasal kurumlardan aynı koşullarda yararlanmaktadırlar. Aynı işyerinde çalışan Kürt ve Türk işçiler, farklı hukuksal, sosyal, ekonomik ve siyasal haklara haiz değiller. Aynı koşulları paylaşmaktalar.

Duruma, ulusal asimilasyon - yok etme eklence: aynı haklara haiz olmak ulusal kimliği inkardan geçiyor.

Kürdisatan'ın sömürge statüsüne uymayan, İlhak edilmiş olduğu gerçeği bu kadar açık ve nettir.

Bu durum, çok önemli, şu gerçeği beraberinde getiriyor: Türk ve Kürt ulusunun (ve diğer azınlık ulusların) İktisadi, sosyal ve siyasal yaşamı bütünleşmiştir. Bu da, şu gerçeği dayatmaktadır: Türk ve Kürt ulusunun, farklı sosyal, siyasal örgütlenme koşulları yoktur. Aynı örgütlenmesinin siyasal-sınıfsal dayanağı bulunmamaktadır.

ÖRGÜTLENME ÜZERİNE: Kürdistan'da yalananması gereken iki halka görünmektedir. Biri ulusal boyut: bu, Kürt ulusunun sadece ulusal varlığından kaynaklanan ve dört ayrı devlet tarafından paylaşılmış

olmasının verdiği uluslararası durum eklenince: proleter karakterli, ulusal, bağımsız komünist bir örgütlenme, iki: Kürdistan'ın ayrı ayrı her bir parçasındaki, Kürt ulusunun "İlhakçı" devlet ulusuyla daha çok bütünleşen, siyasal yaşamının dayattığı, ortak sınıfsal konumudur: bu da birleşik örgütlenmeyi gerektirmektedir.

Bugün, aynı fabrikada, aynı koşullarda çalışan Türk ve Kürt işçisinin farklı siyasal örgütlerde örgütlenmesinin ne anlamı olabilir.

Proleter örgütlülük ulusal temelde değil, sınıfsal temelde yaşam bulur. Nihayetinde, proleteryanın ulusallık gibi bir hedefi de yoktur. o, "Dünyanın bütün işçileri birleşin" şiarında somutlaşan bütün dünya proleteryanının birliktelik ve dayanışmasını, ve tüm ulusların eşit, kardeş olduğu, ezen ve ezilen sınıf ve ulusun bulunmadığı bir dünya özlemi ve çabası içindedir.

Kürdistan'ın varolan ulusal sorununun çözümü: proleteryanın sınıfsal kurtuluşu gerçekleştireceği bir toplumsal devrimle birlikte gerçekleşebilir ancak. Bugün burjuva önderliğinde ve sadece ulusal kurtuluşu hedefleyen bir hareketin başarı şansı yoktur, ki bu gerçek anlamda emperyalist boyunduruktan ve sömürden kurtuluş olmadığı gibi, proleteryanın hedefi hiç değildir. Ayrıca, bugün burjuva önderliğin ulusal kurtuluşun siyasal konumunu teorik anlamda dahi kavrama yeteneği görünmüyor.; en belirgin strateji: uluslararası kaygan dengelerden yararlanmak (daha çok alet olmak), başka ulusların burjuvazisine dayanmak; hatta bu o kadar öyle ki: kendi ulusuna her türlü zulüm, baskı ve soykırımı yapan bir diğer ülkenin burjuvazisiyle işbirliğine kadar. Özellikle İran - Irak Kürdistan'ındaki durum buna çok açık bir örnektir. Bu durum, Suriye ve Türkiye'nin de dışında değil.

Emperyalizm, olsa olsa kendi selameti için (zorunlu kaldığı zaman), kendisine kukla olacak bir Kürdistan'a razı olur, veya gerekirse kurabilir de. Ortadoğuda ikinci bir israil. Ki bugün, İsrail Araplara karşı bir Kürt hareketine sıcak bakabilmekte ve hatta desteklemektedir.

Burjuvazinin önderliğinde toplumsal - siyasal bağımsızlığa gitmenin olanağı kalmamıştır. Bunu ancak proleteryanın yapma yeteneği vardır. Bugün savunulması gereken: Kürdistan proleteryanının Komünist örgütlenmesinin ve önderliğinin yaratılmasıdır. Ancak bu önderlik sınıfsal ve ulusal kurtuluşu, birlikte alarak, çözüme götürebilir.

Yaygın olarak Kürt solu birlikte mücadeleyi: dayanışma lojistik destek v.b şeklinde algılamakta ve önermektedir. Bu yalıştır. Birleşik mücadeleyi yaratmanın yolu birleşik örgütlenmekten geçiyor. Bu örgüt-

lenme ulusal temelde değil, sınıfsal temelde olmalıdır. Aynı zamanda kürt solunda da örgütlenme yöntemi ulusalcılık temelinde değil, sınıfsal temelde olmalıdır.

Kürdistan gerçeğini geç kavrayan bazı çevreler: Kürdistan halkının ayrılma ve bağımsız devlet kurma hakkı'nı doğru olarak savunurken, "Kürtistan halkının bunu nasıl ve hangi araçlarla gerçekleştireceği kendi sorunudur gibi hiç de doğru olmayan bir tutum içine girmekteler. Gelişmelere müdahale etmek her komünistin görevi olduğu gibi, hele yaşamı Kürt proleteryanıyla bu denli bütünleşen Türk proleteryanının duruma müdahalesini düşünmemek mantık dışıdır, karşı diyalektiktir.

Lenin, "Ulusların Kaderini Tayin Hakkı"nda şöyle demektir: "İlkin ulusal görevler, ondan sonra proleteryanın görevleri, diyorlar burjuva milliyetçileri, ve onların ardından Yurkeviçler, Dostsovlar ve öteki yalancı - marksistler bunu yineliyorlar. Biz, her şeyden önce proleteryanın görevleri diyoruz, çünkü bu görevler, yalnızca emeğin ve insanlığın sürekli ve hayati çıkarlarını karşılamakla kalmıyor, ama aynı zamanda, bunlar demokrasinin çıkarlarına da uygun düşmektedir." (S.31 - 32)

"Bir yandan da ezilen ulusların sosyalistleri, ezilen ulusun işçileriyle ezen ulusun işçilerinin tam ve kayıtsız şartsız birliği, örgütsel birlik dahil olmak üzere savunmak ve uygulamalıdır. Bu olmadan, burjuvazinin her türlü entrikaları, kalleslikleri ve hileleri karşısında proleteryanın bağımsız siyaseti savunulamaz ve işçi sınıfı öteki ülkelerin işçileriyle sınıf dayanışmasını gerçekleştiremez." (S.154)

"..... İlhaklarda ayrı ayrı ulusların proleteryanının birbirine yaklaşmasının koşullarını görmek gerekir.

Biz diyoruz ki sosyalist devrimi başarabilmek ve burjuvaziyi devirebilmek için işçiler sınıfsal birleşmelidir, ve ulusların kaderini tayin hakkı uğruna savaşım, yani ilhaklara karşı savaşım, bu sıkı birliğin gerçekleşmesine yardımcı olur." (S.186)

1- İ. Beşikçi "Devletlerarası Sömürge Kürdistan S.10

2- V.i. Lenin : Ulusların Kaderini Tayin Hakkı S.175 - 176

3- s. 186

4- İ. Beşikçi. Aynı eser S.11

Uygar TAŞKIN

ANTI TERÖR YASASI MI DEVLET TERÖRÜ MÜ?

12 Eylül askeri faşizminin getirdiği dayatmacı ve dikta baskı politikaları, bugün toplumsal muhalefetin ekonomik ve demokratik hak ve taleplerinin kazandığı ivmeyi kırmaya ve sindirmeye yönelik olarak, sistemli bir şekilde burjuvazinin dışındaki halk kitlelerinin kültür yozlaşmasını ön planda tutarak, proletarya ve küçük burjuva katmanlarını kendi kültürel yapısına ve yaşam tarzına özendiriyor. (Özellikle kitle iletişim araçlarıyla ve tüketimi özendirmeyle) Böylece zaten sömürülen emekçi kesiminin, burjuvazinin kültürel yapısına ve yaşam tarzına ulaşabilmek için daha çok çalışmasını böylece daha fazla sömürülmesini hedeflemiştir.

Burjuvazi ve dikta rejimi, bu hedefi önlerine koyarken iki türlü yöntem izlerler. Birincisi halkı uyutma politikaları, ikincisi bu

uyutma politikalarına aldanmayanları baskı ve şiddet (birincil) olarak işkence yöntemleri denenecek) de kullanılarak yıldırma yönüne giderler. Uyutma politikaları, çeşitli, taraflı ve anti-demokratik yöntemlerle denir. Bunlar tüketime özendirme (tüketim hastası bir toplum yaratma, gerçekte toplum reel ihtiyaçlarını karşılayacak gelir seviyesine hiç bir zaman ulaşamamıştır.) Medyanın tekellerince gerçek dışı propaganda yapılması; Bu propaganda-larda toplumun duygusal olarak sömürülmesine yol açan mezhep, tarikat, din olgularının şovenist bir yaklaşım içerisinde işlenmesi önemli rol oynar. Bunlar ve daha benzeri sayabileceğimiz etkenler, kapitalist savurganlıkla kullanılarak halkın sosyal, siyasal ekonomik ve demokratik hakları birle-rinden mal kaçırırçasına gaspedil-

mektedir.

İkinci olarak şiddet (Türkiye'de şiddet, "yani devlet terörü" işkenceyle özdeşleştirilmiştir). Evet, devlet dediğimiz "tekeli burjuvazi" haksız yere, her türlü haksızlığa ve vurdum duymazlığa karşı gelen, tek amaçları toplumların demokratik katılımı zemininde oluşan, sınıf bilincini, sınıfsız bir toplum yaratma temelinde arayan, onurlu ve haklı bir yaşamı ilke edinen, insanların barış ve sosyal güvenlik içerisinde yaşamaları için mücadele eden devrimci-demokrat insanlara ve Demokratik Kitle Örgütlerine yönelttiği saldırılar had safhaya ulaşmıştır. Bunu özellikle ekonomik ve demokratik hakları her geçen gün biraz daha sömürülen işçi ve memur örgütleri bazında görebiliyoruz. İşçilerin insanca yaşamak için ve birer köle olmadıklarını

ortaya koymak için verükleri mücadele, tekelci burjuvazinin uşakları tarafından engelleniyor. Yapılan grevler, anti-demokratik birer eylem gibi gösteriliyor ve grevlere katılan insanların suç işledikleri söylenerek ve çeşitli iş kollarında (tek suçları, insanca yaşamak istiyoruz, Emegimizin karşılığını istiyoruz" dedikleri için) yüzbinlerce işçi işten atılarak, işçiler üzerindeki baskı ve sindirme politikaları sistematik olarak yaygınlaşıyor.

Devletin, memura karşı tutum ve davranışı farklı değildir. Kamuya bağlı birçok işkolunda büyük bir özveriyle kurulmuş olan sendikaların kapılarına bir süre önce hiçbir gerekçe gösterilmeden, keyfi bir takım uygulamalarla kilit vurulmuş ve halen kurulma aşamasında olan, önüne "grevli toplu sözleşmeli sendika" hedefini koymuş bir çok demokratik kitle örgütüne karşı yürütülen baskılar her geçen gün dozajı artırılarak sürmektedir.

Kurulma aşamasında olan bu sendikal örgütlenmelerin tabandan gelen ve teorik süreçte güçlü olan destek potansiyeli, memurlar üzerindeki baskıların yoğunlaştırılmış olması dolayısıyla pratiğe dönüşmemektedir. Memurları sürme, aylığını kesme, disiplin cezası verme, haklarında soruşturma açılması uygulamaları ve sözleşmeli olarak çalıştırılan memurların sözleşmelerinin feshedilmesi polemiklerinin yaratılması, bu mücadelenin önündeki engellerin bir kısmıdır. Ama bunlar aşılamayacak engeller değildir. Son zamanlarda toplum üzerindeki siyasal baskılar giderek meşrulaştırılmaya başlamıştır. Uyduruk rejim, kendisi kadar uyduruk ve anti-demokratik düzenlemelere giderek, halkı yanıltarak, "düşünce" suçlarını (141-142'yi) kaldırarak, özgür düşünebilen bir toplum yaratmaya çalıştıkları imajını verme-

yi istemektedir. Bir oldu bittiye getirip, "anti-terör" yasasını çıkararak kendilerinin işleyecekleri terörizme yasal bir zemin oluşturmuşlardır. Evet bu yasa kendisinden önceki düşünce suçlarını içeren yasaları bir ayak geride bırakmıştır. Bu yasanın kapsamı geniş tutularak terörden maksadın ne olduğu yoruma bırakılmış; en basit ve doğal bir hak arama talebinde bulunmak bile bu yasayla terörle özdeşleştirilmiştir. Böylece devletin güvenlik güçlerinin keyfi olarak uyguladıkları baskıların yolu açılmış ve devlet güvenlik güçlerinin işleyecekleri suçları sorgulayacak, engelleyecek merciler de ortadan kaldırılmıştır. Bu yasanın çıkmasından sonra devlet terörü şiddetle artmıştır. Suçsuz insanlar devlet televizyonunda terörist olarak tanıtılmakta, çeşitli zamanlarda çeşitli yerlerde baskınlar düzenlenerek insanlar vurulup, terörist adı takılmaktadır. Artık toplum üzerinde korku ve kuşku bulutları kümelenmiştir. İnsanlar geceleri evlerinden alınarak öldürülüp kaya diplerine atılmaktadır. Bu yasayla halkın can güvenliği ortadan kaldırılmıştır. Bunun son örnekleri Diyarbakır'da HEP il başkanı Vedat AYDIN olayı, İstanbul'da 10 masum insanın katli, Ankara'da ve İzmir'de aynı keza. Artık insanlar her an polislin evini basıp kendilerini götürmesini bekliyor. Bu durum faşizmin iç yüzünü bir kez daha açığa vuruyor.

Birde bu olaylara Türk GLADİO (Özel Harp Dairesi)sinin karıştığını varsayarsak, ki öyledir; insanların can güvenliğinden söz edilmesi gülünçtür.

Özellikle bu baskılar devrimci-demokrat insanlar üzerinde yoğunlaşmıştır. Acaba bu özel harp dairesi kimin ve neyin özel harp dairesidir. Tabiki gelişen toplumsal hareketi bastırmakta kullandıkları

ları kobay insanlardan oluşturulmuş ve burjuvaziye hizmet eder, onların hizmet erleridir.

Emekçi kesime yapılan baskılarla birlikte emperyalist ülkelerin de işbirliğiyle, Kürt Halkı üzerinde de faili meçhul oyunlar oynanmaktadır. İstanbul Avcılar'da bir müzikholde, bir başkomiser eğlenen bir kaç kişiyi sırf Kürt oldukları için, Kürtçe konuştukları için kurşun yağmuru tutmuş ve iki kişi suçsuz yere öldürülmüştür. Yine yukarıda da değindiğimiz üzere Vedat AYDIN'ın öldürülmesi Kürt halkını sokağa döküyor ve güvenlik güçleri işbaşında; silahlar patlıyor. O'nun üzerinde ölü, yüzlerce yaralı. Gazeteciler dövülüyor, milletvekilleri yaralanıyor. Onbinlerce Kürt'ün sokağa dökülmesi, tepkisini dile getirmesi Kürt halkı üzerinde oynanan oyunların, kendilerini sömüren ve zulmedene karşı öfke dolu patlamalarından başka birşey değil. Kürt halkı doğal zeminde kendi meşru müdafasını gerçekleştirmek için eylemlerini yoğunlaştırmıştır. Bunu kepenk kapama ve alanlara taşmakla göstermiştir. Kürt halkı üzerindeki oynamak istenen oyunun en çarpıcı boyutu ise güneydoğuda çevik güç (Hazır Çekiç) oluşturulmasıdır. Bu hazır çekiç kimin kafasına inecektir? Emperyalist devletlerin askerlerinden oluşturulan bu güç kimi kime karşı savunacaktır. Kendilerinin katletmeye çalıştıkları ve kendi güdümlerine sokmaya çalıştıkları halkı kendilerine karşı mı savunacaklardır?

Bu güç dengesi olayı Türk burjuvazisinin Kürdistan'da gelişen toplumsal muhalefetin başına bir çekiç misali dayatmasıdır. Ve bundan diğer emperyalist güçler de faydalanacaktır.

Özgür SON ER

KAMU EMEKÇİLERİ PRATIĞI ZORLUYOR

Kamu çalışanları düzene rağmen 1990 yılında başlayan sendikalaşma sürecinde 1991 yıllarda da devam etti. Ve diğer işkollarında da sendikal faaliyetin devam ettiği gözlenmektedir.

1980 sonrasında bırakalım sendikayı, derneği kabul etmeyen egemenler; toplumsal muhalefetin karşısında ve dayatmasıyla derneği sineye çekmek zorunda kaldı. Sendikal odaklaşmalar da her geçen gün dayatmacı olmakta ve egemenler bunu kabul etmekten başka çarelerinin kalmadığını açıkça görmekteler.

Evet neydi memuru sendikalaşmaya zorlayan; taban ve tavan ilişkisi sendikalarda nasıl gelişiyor veya nasıl başladı. Kısa bir değerlendirme yapacağım. Kamu emekçilerinin yıllardır her geçen gün biraz daha ekonomik çıkmaza girmesi, bunu geçmişte ikinci ve üçüncü bir işle telafi etme yöntemine veya diğer yöntemlerle, yani rüşvet vb. şeylerle kendine kaynak sağlayarak yaşamını idame edip işi bir yerlere kadar götürmeye çalıştı.

O süreçte memurun ağzını açması ekonomik temelde bile olsa biraz zordu. Çünkü 12 Eylül askeri faşizmi hemen tepesine iniyordu. Bu süreç kamu emekçilerini kabuklarına çekilmeye, kişiliksizleştirmeye, despot ve apolitik yapılanmaya götürdü. Böylece memur toplumsal muhalefete katılmaktan geri kaldı. Sürecin ilerlemesi ve çarpık sistemin her geçen gün biraz daha çarpıklaşması, kamu emekçisine yapılan ücret zamamını da o yönde cüce duruma getirdi.

Kapitalizmin çürütmesinin bir göstergesi olan işsizler ordusunda bu arada bir hayli çoğaldı. Bu çoğalma ile eskiden ikinci bir işte çalışan memur bu alanları diğer insanlara zoraki bir şekilde bıraktı. Tabii ki burada ucuz emek yine sürüp gitti. Bu sistemin işsizlik sorununu çözüme ulaştırır bir yapılanma olarak doğmamıştı. Bunu gelişen sürecin bir zorlanması olarak ele alabiliriz.

Kamu emekçilerinin ikinci bir iş olanağı her geçen biraz daha ölüyor ve yerini (bu iş alanındaki) diğer insanlara bırakıyordu. Böylece kamu emekçisi verilen sadakalarda ay sonunu getiremez duruma geldi, her geçen gün biraz daha köşeye sıkışıyor, ekonomik çıkmazlara giriyordu. Bunun neticesinde, çevremizde gördüğümüz gibi kamu emekçilerinin bunalımları sonunda ya intihar ettiği yada cinnet geçirdiği gibi haberler gazete manşetlerinde görülmektedir. Eskisi gibi, memuru devletle özdeşleştirme politikaları gelişen süreçte bir yana atıldı. Bu sadece kamu emekçilerini sarsmamıştı; İşçi sınıfı ve öğrenci gençliği, çiftçileri bu nesnel durum direk etkilemiş. Bu süreçte bunu işçiler genel grev ve sokak gösterileri şeklinde gösterdi. Öğrenci hareketi ise yine genel boykot ve formlarla bu çıkmaz ve uygulamaları anlılarında kampüslerinde net bir şekilde dile getirdi. Çiftçiler bir taraftan ürünlerinin bedelini alamazken diğer taraftan maliyetin yükselmesi kendi ürünlerine verilen taban ve tavan fiatları arasındaki fiat dengesizlikleri alıp başını gidiyor, diğer hareketlere göre memur eylemliliği cılız kalıyordu. Bu cılız yapının etkenleri neydi? Kendi ölçütlerimde de bunu biraz açayım; 12 Eylül askeri faşizminin memur ve diğer emekçi sınıf ve katmanlar üzerindeki baskı mekanizmasının bugün de kendini sivil yönüyle göstermesi ve gerçekten memurların idealist bir eğitim yapıyla eğitilmesi, kadercı ve şükürcü konumlarına sokulması; birlikte mücadele perspektifine girmelerini engelliyor. Dayanışma ruhundan yoksun olan kamu emekçileri dönemsel noktalarda sınıfın bilincini alamaması veya sınıfın yanında onunla birlikte hareket edememesi bunun yerine devamlı güçlüyle birlikte onun güdümünde olması, izleyecek yolu hep başkalarının göstermesi gelinen so-

nucu iyi açıklayacaktır kanısındayım.

Ama yine 2.500.000 memurdan alanlarda ancak 10.000'leri vardı. Bunlar tepkilerini gösteriyor ve sadaka değil "SENDİKA" gibi istemlerde bulunuyor. Ankara'ya yürüyorlardı. Aruk memurların tepkileri netleşiyor ve sistemle uyumsuzlukları somutlaşıyor. Bu süreçte de görüldüğü gibi yeni memur örgütüllüklerinin yakalandığına işaret ediyor.

Acaba diyorum yine milyonların içinden onbinlerin alanlara çıkması, olayın somutlaştığını gösterir mi? Genel kitlenin bir hoşnutsuzluğu var ama bunu tepkisellik noktasına getirememekte sadece sözlü anlatımların ötesine taşımamakta oda yukarıda bahsettiğimiz gibi, faşist uygulamalar ve 657 gibi ilkel bir yasanın zincirini kıramamaktan kaynaklanıyor. Öne çıkan ve eylemlilere ön ayak olan kişiler, bir ölçüde bunu aşmışlardır. Bu sosyo-ekonomik yapının bir dayatması sonucunda olmuştur. Bunuda artık memurlar açıkça görmektedir. Yavaş yavaş kamu emekçileri de diğer emekçiler gibi eylemlilik ruhuna erişmektedir. Bu eylemliliklerimizi işyerlerinde komite ve konseylerin oluşumuna sokup; gelecek gücü bir odak noktasında toplayarak tekelleri-kapitalistleri zayıflatmanın pratiğini yaşamalıyız. Diğer bir anlatımla genel kitlenin bu hoşnutsuzluğunu iyi değerlendirip bunun kendi memur örgütüllüğümüz içerisinde toparlayarak egemenlere gereken uyarıların verilmesi artık bizlerde gerek kurulmuş sendikaların örgütüllüğünü yaymak, gerekse kurulacak olan diğer memur sendikalarında gerçek gücümüzü göstererek varlığımızdan haberdar etmek düşüyor. Bu da işçi eylemleri gibi, iş yavaşlatma ve grevlerimizin dayatması sonucunda gerçekleşecektir.

Deniz YURTLUK
Devrimci Emek Okuru

TOPKAPI ORPAŞ'TAN HABER

Orpaş işyeri Topkapı da kurulu otomobil için örgütlü olduğu bir iş yeridir. Bu işyerinden günde 400 ton civarında inşaat demir türleri çıkarılır. Sahibi Fener bahçe kulübü yönetici VEFA KÜÇÜKTÜRK. İş yerinde 250 civarında işçi çalışır. Aynı işverenin birisi Mahmutbey köyünde ORPAŞDÖKÜM, birisi İzmit'te CENKDEMİR tesisleri vardır. İşyerinde daha önce Faşist Türk-Metal yetkili idi. daha sonra otomobil-iş de örgütlenme olmuştur. Şu anda sözleşme görüşmeleri var ancak Mayıs ayının sonlarında 53 işçinin iş akitleri fesh edildi, yani yeni yapılacak zamanı gelmiş sözleşme 53 işçi arkadaşımıza gösterilmedi. Sendika sessiz kaldı, hiçbir tepki göstermedi. Atılan işçilerin yerine asgari ücretle 50 taneye yakın yeni işçi alındı. Bu işçilere ise girerken çok cazip rakamlardan bahsedildi ve o işçiler de daha işe girerken kandırılmış oldu. Yani 8. ayda toplu sözleşme var o zaman elinize 1-1.5 milyon civarında para geçer dediler. Ve bu arada sendika işverenle işçilerin haberi olmadan 2, 3 kez görüştü. Sendika sürekli olarak çalışan işçilere işyerimiz kapanacak, onun için biz kötude olsa bir sözleşme yapalım kapatacağını söylüyor işve-

ren biz de "siz bu işletmeyi kapamayın ama bizde o kadar yüksek ücret istemeyiz dedik" diye 9.6.1991 tarihinde sendikada işçilerin çoğunluğunun olmadığı toplantıda söylediler. Hatta şube başkanı açık açık benim için hava hoş siz kendinizi düşünün Eğer burda bu işi bitir, ne veriyorsa alın" diyorsanız, işverene ne veriyorsanız arkadaşlarımız kabul ediyorlar" derim. Fakat Fabrika kapansın biz çok iyi sözleşme yapacağız gerekirse greve gideriz diyorsanız işverende sözleşmeye iki gün kala Fabrikayı kapatır. Sizde işinden atılan 53 arkadaşımız gibi aç sefil kalırsınız dedi. Biz üç işçi arkadaş olarak diyoruz ki Otomobil İş sendi-

kasının diğer sarı reformist hatta işverenle kol kola yürüdüğüne göre Faşist de diyebileceğimiz bir yapısı var. Yani adı istediği kadar demokrat sosyalist hatta devrimci olsun yaptığı iş ve anlayışı önemlidir. O açıdan otomobil için örgütlü olduğu işçiler çok dikkatli ve uyanık olmalıdır. Yani işyerlerinde kimin yanında neyi konuşuyorlar çok dikkat etmelidir. Ve sendika ne kadar gerici yoz ve sınıftan uzak olursa olsun devrimci ve sınıf önderi bilinçli işçiler örgütlenmelerini mücadelelerini ona göre yapmalıdır.

D. EMEK Okur ve Çalışanlarına selam.

Orpaştan 3 işçi.

DANDY ÇİKLET FABRİKASINDA YAPILAN HAKSIZLIKLAR

1989 tarihinden önce işçi arkadaşlar Tek-Gıda İş sendikasına bağlıydı, ama sendika tarafından işçiye sahip çıkılmadı ve işçi arkadaşlar Hak-İş'in kolu Öz-Gıda İş sendikasına üye oldular, işveren bu sendikaya büyük tepki gösterdi 70'şeye yakın arkadaşlar ekmeğinden oldu. Geride kalan ar-

bonçelik şirketlerinde çalıştırdı. Hiç bir haktan yararlandırmadı. Dandy 2,5 yılı aşkın sendikatsız kaldı. Şu anda üç şirket var: Kromaşarp, Kromçelik ve DANDY, yalnız Dandyciler sendikaya kayıtlı 60 kişi. İşverenin sözü sekiz ayda bu şirketleri tekleştireceğim demesi, tek umut olarak o gün bekleni-

ama bunun bilincinde değiller. Bilinçli olan ve onlara doğruyu anlatan arkadaşları ispiyon edip ekmeği ile oynuyorlar. Bütün işverene bu kozu veren haklarını elinden aldırarak yine böyle duyarsız işçi arkadaşlar. Ama artık gerçeği görmeleri gerekli, çünkü yine ezilen kendileri. DANDY'de işçi arkadaşlara yoğun baskı var ama buna rağmen hala duyarsız sessiz kalıyorlar, bu çok yanlış çünkü işveren bizleri sömürüyor. Bir makinadan bütün işçinin maaşı çıkıyor ama arkadaşların aldığı maaş bir haftalık harçlık. Ama Dandy'de Atilla GÖKAY genel müdür artık ambalaj daire şefi Cengiz BAYRAKTAR her pisliği yapan bunlar ve ustalarda işçi arkadaşlara baskı yapıyorlar. Tek yapılacak şey bu baskılara karşı kendimizi ezdirmeyerek durur olup haklarımıza sahip çıkmak ispiyoncu arkadaşlarda gerçeği kabul ettirmek

kadaşlara zorla para karşılığı ve işten atılma tehdidi ile istifa ettirdiler, ama mahkeme buna rağmen devam etti. Daha öncekilerin üye sayısıyla Öz-Gıda sendikası yetkiyi aldı ve 60 kişi sendikaya üye oldular. Ama işveren sürekli sezonluk işçi alıp, iki yıldır işçi arkadaşlara her üç ayda ve altı ayda bir imza atıp yeni işçi yaptı. Şirketler Kromçelik, Kromaşarp, Kar-

yor.

Ama işverenin yağcılar çok Dandy'de her olanı işverene bildiriyor. Arkadaşlar işinden olma korkusundan sessiz kalıyorlar ve aynı zamanda Dandy'de birlik yok. Arkadaşlar çok duyarsız, hiç bir hakkını aramıyorlar. Sendikaya üye arkadaşlar sendikalarına sahip çıkmıyorlar. Sendikalarına derken, tabii ki bu kendi hakları

YAŞASIN DANDY İŞÇİLERİNİN BİRLİĞİ,

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ.

Dandy'den Bir Genç Emekçi

TÜRK-İŞ'İN BURSA MİTINGİ

Günümüzde Şevket YILMAZ ve şürekası gelişen toplumsal işçi hareketinin başına geçmek istiyor. Diğer bir açıklamayla yerini DISK'e bırakmamak için işçi eylemlerini sıcak tutmaya çalışıyor. Türk-İŞ'in esas kaygısı tabanın DISK'e geçmemesi onun için de yukarıda belirttiğimiz gibi işçilerinde teşvikleriyle, eylemliliklere girişmeye soyundu. Çünkü alternatif olmasını çok iyi bilmesi gerekiyordu. Burada böyle algılamakta yanlış olur. Çünkü tabandan gelen bir işçi hareketinin hoşnutsuzluğu yanı sıra, emek-sermaye çelişkesinin her geçen gün biraz daha açılmasıyla, düzenle uzlaşmak yerine alternatif politikalar getiriyordu. Ve bunun sonucunda da Türk-İş yöneticileri tabana kulak vermek zorundaydı. Bu eylemlilikler sırf işçi sınıfının zorlamalarıyla hayata geçirildi ve geçirilmeye devam ediyor.

Bursa mitingi de bu eylemlerden biriydi. Ama Türk-İş Bursa'da aradığını bulamamıştır. Aradığını bulsaydı, yani aradığından maksat (kendi sürecine işçileri katmak) söz verdiği gibi diğer illerde de bu eylemliklerine devam edecekti. Ama somut olarak ortalıkta da bir şey yok. Ve şunu gördüler: TÜRK-İŞ'e işçi güven duymuyordu. Orada en iyi şekilde örgütlen-

dikleri Türk-Metal bile so-luksuz kaldı. Öyleki, miting öncesi faşist yöneticili Türk-Metal işçileri, alana taşınmış ve Şevket Yılmaz'ı çevrelemişlerdi. Ön saflarda Türk-

Metal işçileri vardı. Bol bol yaşa varol söylemlerinden öteye gidemediler. Ama devrimci önderli işçi sendikalarının işçileri ve sosyalist dergilerde buradaydı.

Biraz önce yazdığım gibi, ön saflarda kümelenmiş Türk-Metal işçi ve yöneticileri de var olan diğer güçlerden irkilmisti. Ve atılan sloganlar hep politik içerikliydi. Bundan tedirgin oluyorlardı. Bunuda şu şekilde gösterdiler. Sosyalist Dergilerin, işçilerin gündemine ilişkin özel sayılarını dağıttıkları gözlenirken, diğer işçilerce tepkisiz bir şekilde alınırken, Türk-metal işçileri ve yöneticileri, verilmeliydi, dağıtılan özel sayı ve bildirilerin alınmaması ve bir kaç adımında bu konuda görevli tutarak, Türk-Metal işçilerinin içinde özel sayı dağıtılmasına izin verilmemeliydi. Özel sayı dağıtan bir kaç sosyalist derginin taraftarlarının sert bir şekilde karşılandığı gözlenmiştir. Biz de DEVRİMCİ EMEK taraftarları olarak, Bursa mitinginde pankartlarımız altında disiplinli haykırışlarımızla genel kitleye en iyi şekilde işçi sınıfının yanında olduğumuzu varlığımızla ve sesimizle duyurmaya çalışıyorduk. Bunda da başarılı olduk. Hatta yer yer konuşlandırdığımız, yanımızdaki diğer sendika iş-

çileri söylediğimiz sloganlara eşlik ediyorlardı. Bu da başka bir güzellikti.

Yine DEVRİMCİ EMEK okurları, işçilere yönelik özel sayıyı dağıtırken diğer işçiler "bana da ver bana da ver" dercesine alıyordu, ama Türk-metal işçileri ve yöneticileri özel sayının dağıtılmasına izin vermedi, okurlar dağıtırken "bunlardan birşey almayın" "bunlar bölücü vb." şekilde söylemlerde bulundular. Buna rağmen Devrimci EMEK okurları, "bunlar yasal özel sayı ve işçi sınıfına yönelik. Herhangi bir sakıncası yoktur", demelerine rağmen, yöneticiler tarafından önce özel sayılar toptan ellerinden alınıp imha edilmek istendi. Ama buna direnen iki arkadaşta Türk-Metal yönetici ve işçileriyle saldırdılar ve arkadaşlar çeşitli yerlerinden yaralandılar. Tabiki D.Emek okurları saldırganlara gerekli yanıtı en iyi şekilde verdiler. İşçi sınıfının aydınlanmasını ve bilgilenmesini sekte vuran geri adımlar, her zaman yanıtını alacaktır. Devrimci Emek taraftarları hayatın her alanında, işçi sınıfının yanında, kamu emekçisinin yanında öğrencinin yanında, ve yoksul köylünün yanında ve içindedir. Hayatın her alanında tüm emekçilerle dayanışmada olacağımızı bir defa daha yazarak ve eylemliliklerimizle gösteriyoruz, göstereceğiz.

Yaşasın işçi sınıfının mücadele birliği,

Fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar herşey emeğin olacak.

Bir Devrimci Emek Okuru.

EMEKÇİ KADINLAR DERNEĞİ (EKD) 'nin GEZİSİ YAPILDI.

EKD'nin katkılarıyla düzenlenen yaklaşık 250 kişinin katıldığı kır gezisi coşkuyla geçti.

Faşist terör sonucu katledilen Diyarbakır, İstanbul ve daha önce şehit edilen tüm devrimciler için saygı duruşu yapıldıktan sonra gezinin programında yer alan çeşitli etkinlikler düzenlendi.

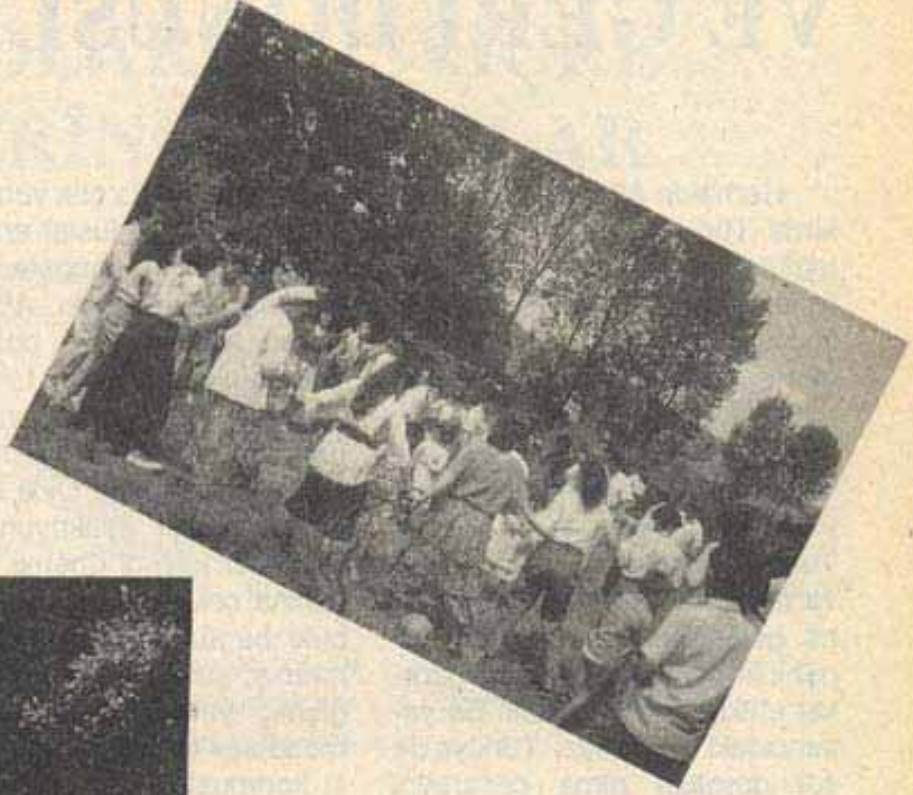
Halayların, türkülerin coşkusu hep birlikte yaşanarak paylaşmanın verdiği heyecan geziye katılanları daha bir yakınlaştırdı, daha bir sarımaladı.

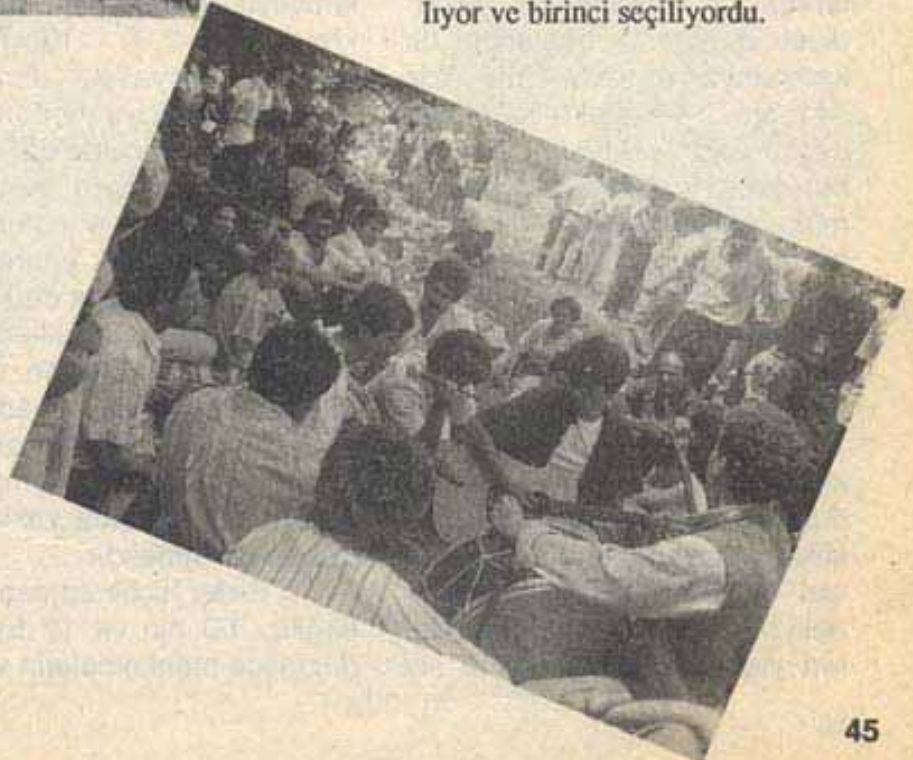
Daha sonra yapılan tartışmalarda katılanın ve ilginin yoğunluğu dikkat çekiciydi. Özellikle ulusal sorunun yine tartışmanın ağırlıklı bölümünü kapsaması bu konudaki duyarlılığında bir göstergesiydi.

Gün boyu ilginin ve coşkunun devam ettiği gezi, yeni yeni insanlarla tanışmanın, ortak paylaşımın verdiği heyecanla sona ererken, gelecek beraberlik ve dayanışmaların habercisi oluyordu.

BİR EKD'İ

Gezinin en ilgi çekici yanı, düzenlenen bilgi yarışmasıydı. Katılanların bir sınav heyecanı yaşadığı yarışmada çocuklar grubu hiç eksiksiz puanlarını alırken, işçiler grubu burada da öncülüğünü ispatlıyor ve birinci seçiliyordu.

AVRUPA'DA MÜLTECİLİK VE GERİ DÖNÜŞLER

Herhalde Avrupa'da son yıllarda Türkiyeli ve T.Kürdistanlı mülteciler arasında en çok tartışılan konulardan biri oldu. Tabii ki burda yine her zaman ki gibi sağ anlayışları teslimiyetçi anlayışları bir kez daha eleştirmek gerekiyor. Çünkü T.C. hükümeti her ortaya attığı yeni bir yasaya göre tavrını veya Türkiye'ye dönüşle ilgili kararını verme veya vermeme durumuna gelenlerin burjuvazinin gününbirlik politikasına bağlı hareket ettikleri bir gerçektir. Bu yazımızdaki sözümüz, Türkiye'de sol dergileri alma cesaretini gösteremeyip, daha sonra Avrupa'ya gelip keskin gözüklenlere değil çünkü bu tip insanlar muhatabımız olmayacaktır.

Günümüzde Avrupa'da, özellikle Türk burjuva gazetelerinde ve kendine "demokrat" diyen dergilerde başlatılan bir kampanya var. Oda Türkiye'de 141 ve 142 kalktı dönüşler başlamalıdır şeklinde. Tabii bunun ardında Avrupa'da yıllardır mülteci durumunda bulunan bir sürü "dar kafalı aydınlar"la yapılan röportajlarla bu yasanın "gecikmiş bir yasa" "yerinde bir karar" "artık dönebiliriz" şeklinde açıklamalarla adeta TC devletinin bu tutumunu alkışlar duruma girmişlerdir. Bu durum TC Devletinin genel politikasından ayrı tutulamaz. Faşist TC bugün, gerek ülke içindeki muhalefeti ezme sağ güçleri yanına çekme radikal sol

güçlere daha da çok vurma gereği, gerek ise uluslar arası durumda yeni dengeleri göz önünde bulundurma, AET yollarının açılması gibi politikalar gereği, ülke içinde bir takım sözümona "demokratikleşme" görüntüleri altında politik manevralar yapmaktadır. Öyle ki, burjuvazi bu tür ayakoyunları ile reformist kesimi önemli ölçüde yanına çekip inandırmıştır. Halbuki bugün 141 ve 142 kalkmamış, sadece numaraları değişmiş yerine daha aşağılık maddeler olan Anti-terör yasa konmuştur. Zaten 12 Eylül'den beri birçok devrimci örgüt, 12 Eylül'ün düzmece mahkemelerinde 168. maddelerden dolayı yargılanmışlardır. Bugün burjuvazinin 141 ve 142 kalktı palavralarına inanmamalıyız.

Bugün bir kere daha söylemeliyiz. Avrupadaki her Türkiyeli ve T. Kürdistanlı devrimci-Sosyalist, komünistin hedefi Türkiye'ye dönüş olmalıdır. Ne Avrupa'da durup her devrimci aynı zamanda enternoyalisttir ve bulunduğu ülkede devrimcilik yapmalıdır" diye aslında Avrupa'da kalmanın kılıfını bulup bu ilkenin arkasına sığınmalı nede bugün Türkiye'de ceza maddeleri kaldırıldı deyip yönümüzü burjuva yasalarına göre çizmemeliyiz. Bu konuda yaklaşımımız şöyle olmalıdır.

1. Bizler hiçbir zaman suçlu değiliz. TC nin ve 12 Eylül'ün düzmece mahkemelerin verdiği

cezaları kabullenmiyoruz. Suçlu olan biz değil, TC devletidir ve onun 12 Eylül anayasasıdır. Bizler yönümüzü TC'nin yasalarına göre çizemeyiz. Bulduğumuz ülkelere hangi yollardan geldikse yine aynı yollardan gitmesini biliriz. Bizim güvencemiz bu yasaların kaldırılmış (güya) olması olamaz. Bizim güvencemiz kendi yasamızdır. Zaten devrimciler kendileri gitmesi gereken yollardan gidiyorlar. Bunun için 141 ve 142 kalkması veya gitmemek için anti-terör yasa beklenemez.

2- Türkiye ve T.Kürdistanlı her mülteci mutlaka ülke topraklarına dönmelidir. Bu konuda bugün anti-terör yasa kalkmadıkça dönmeyiz deyip Avrupa'da kalıcılığın teorisi yapılmamalıdır.

3- Özellikle "141 ve 142 kaldırıldı", "düşünce serbestliği" getirildi şeklinde politikalar "yada Kürtçe serbest" şeklinde yapılan sağ propagandalara kanamalıyız, aksine TC'nin açık yüzünü gözler önüne sermeliyiz. Çünkü TC bu yasaları kaldırmamıştır, sadece göz boyama yapıyor. Bu anlayış bizim kavganın içine gitmemize engel olmamalıdır.

Bu konudaki doğru yaklaşımla, bir kez daha "burjuvaziye değil kendi gücüne güven" ilkesinden hareket etmeliyiz.

S. KARATAŞ
İsviçre

"EŞİT İŞE, EŞİT ÜCRET" TALEBİYLE GREVE GİDEN KADINLAR, PROTESTOLARINI İSVİÇRE CADDELERİNE TAŞIDILAR

Kadın-Erkek arasındaki eşitliği öngören maddenin İsviçre Anayasasında yer almasına rağmen, bunun pratikte uygulanmaması, İsviçre'li kadınları protesto eylemlerine itti.

Eşit koşullarda ve eşit işlerde çalıştırılmalarına rağmen erkeklerle aynı ücretleri alamamaları, eşit uygulamalara tabi tutulmaları ve aynı haklardan yararlanamadıkları gerekçesiyle eyleme geçen binlerce İsviçre'li kadın, 15

Haziran'da Zürih, Bern ve Lozan gibi büyük kentlerde yürüyüş yaparak gün boyu protestolarını sürdürdüler.

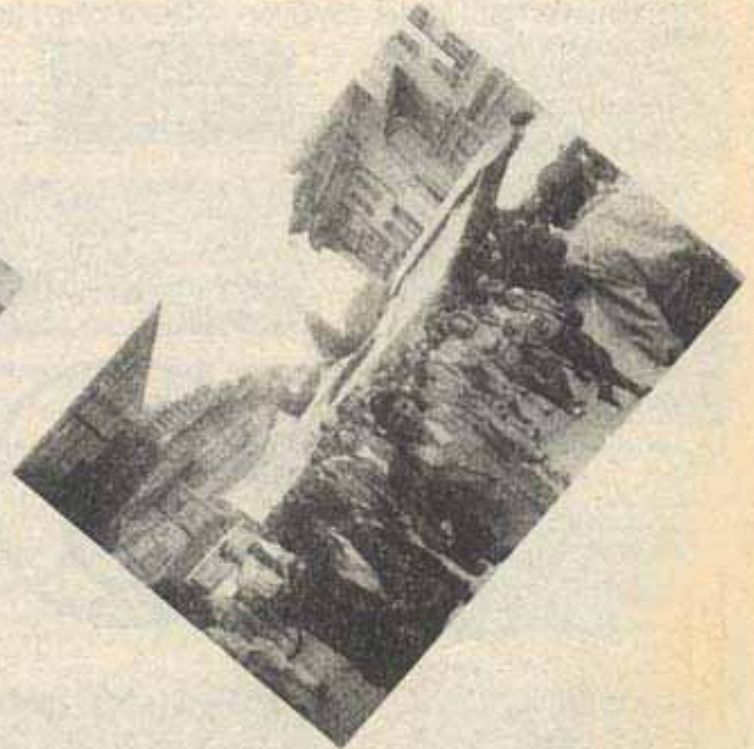
Çalışan kadınların işe gitmeyecek, ev kadınlarının da evlerindeki hiçbir işi yapmayarak katıldıkları protesto eylemlerinde eşit haklarla ilgili pankartlar taşındı, sloganlar atıldı.

Yürüyüş eylemlerinde çeşitli protesto gösterileride düzenleyen İsviçre'li kadınların bu eylemleri-

ne Devrimci Emek taraftarı kadınlarda "Eşit İşe, Eşit Ücret" pankartıyla katılarak eylemlerdeki yerlerini aldılar.

Protesto grevi sırasında Bern'de Parlamento binası önünde de büyük bir gösteri düzenleyen kadınlar, bu eylemliliklerini akşamın geç saatlerine kadar devam ettirdiler.

İsviçre Temsilciliği

FAŞİST BASKILAR BİZİ SUSTURAMAZ

Dergimiz üzerindeki baskılar gün geçtikçe yoğunlaşarak devam ediyor. Dergi ve özel sayılarımıza gelen toplatmaların yanısıra çalışmalarımız gözaltı, baskı ve işkenceyle durdurulmaya çalışılıyor.

Son dönemlerde 13 Mart şehitlerini anmak için çıkardığımız 5. özel sayımız, Nevroz ve Kürdistan konulu 6. özel sayımız, 1 Mayıs geleneği 1 Mayıs alanında yapılacak başlıklı 7. özel sayımız toplatıldı. 4. sayımızda yer alan 3 ayrı yazıdan dava açıldı.

Toplu-iş sözleşmelerinde esas belirleyici güç; işçi sınıfının örgütlü devrimci eylemleri olacaktır başlıklı 8. özel sayımız çıktıktan sonra, 15 Mayıs sabahı işçilerin, cevizli tekel sitesine yoğun olarak girmeye başladıkları sırada bizlerde özel sayımızı işçilere ulaştırmaya başladık. İşçiler özel sayımızı istekle alıyor ve ilgi duyduklarını belli ediyorlardı. Bizleri koruma düşüncesiyle; dikkat edin kapıda polis var, polise yakalanmayın" gibi sözler söylüyor-

lardı. Özel sayılarımızın içeriğinin toplu sözleşmelerde hak almanın yolunu gösteren içeriğe sahip olunması ve tekel işçilerinin de toplu sözleşme dönemi olması, özel sayımıza daha çok sahiplenmelerini ve ilgi duymalarını sağladı. Özel sayılarımızı işçilere vermeye devam ederken, faşizmin kolluk güçleri, ispiyoncu köpeklerinden aldıkları bilgiler doğrultusunda siteye girdiler ve dört arkadaşımıza (Hüseyin Durmaz, Ahmet Olgun, Erhan İ., Adil Paşa) saldırdılar. Dergimizin yasal bir yayın olduğunu, bizi engelleme yetkilerinin olmadığını söyleyerek, polise karşı çıktık. Polis amacının işçi sınıfının mücadelesini bastırarak, bizim bu mücadeleyi desteklememizi engellemek, hak alma mücadelesini durdurmak olduğunu söyledik. Polisler, bizleri alamayınca yardımcı ekip çağırarak sayılarını arttırıp, direnmemize karşı zorla Cevizli Karakolu'na götürdüler. Karakolda ifade vermeyeceğimizi belirttik. Polis, baskılarına rağmen

amacına ulaşamadı. "Yapılan araştırmaya" göre dergimizin özel sayısının yasadışı olduğunu saptadılar(!) Bu iddialar bizi hiç şaşırtmadı. Çünkü faşizm koşullarında işçi sınıfı mücadelesini destekleyen, bu mücadeleye katılan herkes ve her yayın yasadışı ilan edilebilir. Daha sonra Cevizli Karakolu'nda alınarak, işkence merkezi Gayrettepe'ye götürüldük. İşkence merkezinde nelerle karşılaşacağımızı tahmin edebiliyorduk. Götürüldüğümüzün ilk günü saat 11'den 7'ye kadar psikolojik baskı ve dayakla bizleri yıldırma taktiklerine giriştiler. Karakolda başlattığımız açlık grevi ve kararlı tutumumuzu devam ettirdik. I. gün sonuç alamayınca hücrelere götürdüler. II. gün Ahmet, Adil ve Erhan arkadaşlarımız hücrelerinden alınarak sorguya götürüldüler. Adil ve Erhan arkadaşlar geri getirildiklerinde baskı ve dayakla ifade vermeye ve bazı kağıtları imzalamaya zorlandıklarını söylediler. Ahmet arkadaşımız Cuma günü sabaha kadar geri getiril-

PROLETARYA 1 MAYIS'TA,
1 MAYIS ALANINA YÜRÜMLİDİR

1 MAYIS ALANINA YÜRÜMLİDİR

DEVİRİMCİ
emek

1988 YILI
MAYIS SAYISI
15. SAYI
MAYIS AYI
15. SAYI

İŞÇİ SİNİFİNİN SERMAYETE KARŞI MÜCADELESİNDE
YÖRELE İŞÇİLERE KARŞI SAVANILACAKTIR.

İŞÇİ SİNİFİNİN SERMAYETE KARŞI MÜCADELESİNDE YÖRELE İŞÇİLERE KARŞI SAVANILACAKTIR.

DEVİRİMCİ
emek

1988 YILI
MAYIS SAYISI
15. SAYI
MAYIS AYI
15. SAYI

İŞÇİ KOMİTE VE
KONSEYLERİNDE
SİYASAL EYLEMLER

meyince açlık grevini ölüm orucuna çevirerek arkadaşımıza sahip çıktık.

Arkadaşımız cuma günü geri getirildiğinde "iyiyim" demesinin bizim için anlamı büyüktü. Bizden ayrı kaldığı süre içinde nelerle karşılaştığı her halinden belli oluyordu. Sürekli işkence yapıp, dayak atan, psikolojik baskı yapan işkenceciler, kararlı boyun eğmeyen devrimci tavır karşısında amaçlarına ulaşamadılar. Arkadaşımız işkence, yoğun baskı ve dayak karşısında yapılan suçlamaları redderek ifade vermeyecek, reddedip, devrimci bilinç ve devrimci tutum karşısında işkencenin ne kadar anlamsızlaştığını, işkencecilerin yenildiğini tekrar ortaya koydu. Arkadaşımızın D.Ö.B. lideri olduğu, DÖB adına çalışmalar yaptığı, korsan gösterilere katıldığı, pankart astığı, İ.T.Ü. Ayazağa Kampüsünde polis dövüldüğü iddia edilerek, işkence ile tüm bunlar kabul ettirilmeye çalışıldı. Erhan ve Adil arkadaşımıza da benzeri iddialar kabul ettirilmeye çalışıldı. Suçlamalar tüm arkadaşlarımız tarafından reddedilerek kabul edilmedi.

Polis dayak ve işkence ile

ifade alamayınca baskı ve değişik taktiklerle, düzmece ifade imzalatmaya çalıştı. Düzmece ifade de TKEP-LENİNİST adına İSKİ ve Şirinevler'e pankart asmak ve değişik eylemlere katılmak iddiaları yer alıyordu. Polisin tüm çabaları boşa gitti. 6 gün savcılığa çıkarıldık. Polisin düzmece iddiaları yine karşımıza çıktı. "Devrimci Emek TKEP-LENİNİST'in yayın organıdır ve sanıklar da yayın dağıttıkları için örgüt üyesidir" gibi iddialarla bizleri yasadışı konuma düşürüp, çalışmalarımıza sekte vurmaya çalıştılar. Polisin bu iddiaları tutmayınca savcılıktan serbest bırakıldık. Ahmet arkadaşımız işkencecilerin düzmece iddiaları doğrultusunda tutuklandı. Serbest bırakıldıktan 2 gün sonra okulumuzda terör estiren polislerin resmini çekerken, faşizmin kolluk güçleri tarafından gözaltına alınıp, gerekçesiz olarak 1 gün gözaltında tutuldum.

Haziran'da çıkardığımız 15-16 Haziran işçi eylemlerinin yıldönümüne yönelik ve "Devrimci grev daha güçlü daha örgütlü işçi eylemleri yaratmaktır" başlıklı özel sayımız çıkarıldı, dağıtılmaya başlandı. Özel sayımızı Cibali Te-

kel Fabrikası işçilerine ulaştıran Erhan İl ve Ümit Özat arkadaşlarımız polislerin saldırısına uğradı. Arkadaşlarımız saldırıya karşı direnirken, saldırganların sayısı artmaya başladı, sayılarının çokluğundan ve ellerindeki otomatik silahlardan güç alarak arkadaşlarımızı gözaltına aldılar. Faşist celatlar, arkadaşlarımızı karakola götürdükten sonra baskı ve dayakla gözdağı vermeye çalışıp, "bunları tutup getirmeyeceksin, kafasına bir kurşun sıkıp bırakacaksın" diyerek faşist terör yasasının ne anlama geldiğini de açıkça ortaya koymuşlardır. Arkadaşlarımız açlık grevi yaparak, kararlı tutumlarını sürdürdüler. Bir gün sonra serbest bırakıldılar.

Faşizm, işçi sınıfı mücadelesinden ne kadar korktuğunu açıkça göstermektedir. Kendi yasalarını bile çiğneyerek devrimci çalışmalarını engellemeye çalışmaktadır. Yayın yaşamımıza başladığımızdan beri süregelen susturma politikaları son dönemde yoğunlaşmaya başladı. Bu saldırılar faşizme karşı öfkemizi daha da arttırarak, devrim ve sosyalizm mücadelemize ivme katacaktır.

Hüseyin DURMAZ

DEVİRİMCİ emek

MADEN GREVCİLERİYLE SINIFSAZ DAYANIŞMAYI YÜKSELTELİM!

YERİNDEN YERİNE KALAN İŞÇİLERİN VE İŞÇİLERİNİN...

DEVİRİMCİ emek

SINIFSAZ DAYANIŞMAYI YÜKSELTELİM!

YERİNDEN YERİNE KALAN İŞÇİLERİN VE İŞÇİLERİNİN...

EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR! SİNİF SAVAŞINI YÜKSELTELİM!

Emperyalist savaşa hayır! Sınıf savaşını yükseltelim! Emperyalist savaşa hayır! Sınıf savaşını yükseltelim!

DEVİRİMCİ emek

MADEN GREVCİLERİYLE SINIFSAZ DAYANIŞMAYI YÜKSELTELİM!

YERİNDEN YERİNE KALAN İŞÇİLERİN VE İŞÇİLERİNİN...

TİLDİ

BRAGUNSA GİDEN ÜÇ KİŞİNİN...

SİNİF KAYNAĞINI SEMPALARA TAŞIDILAR...

BİR SÜRÜZ RÜZ İDİ

İÇİ SİNİFİN KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR

DEVİRİMCİ emek

MADEN GREVCİLERİYLE SINIFSAZ DAYANIŞMAYI YÜKSELTELİM!

DEMOKRATİK VE ÖZGÜR PROLETARYANIN ÖNDERLİĞİNDEKİ

DİSK YENİDEN AÇILDI **NASIL BİR DİSK?**

12 Eylül faşist diktatörlüğünün kapattığı DİSK, 11 yıl aradan sonra yeniden açıldı. Açılmasıyla beraber büyük işçi kitlelerinin dikatörlerini üzerinde topladı. İşçi sınıfının büyük çoğunluğu DİSK'i tartışıyor; ancak tartışmalar net bir politik perspektiften yoksun olduğu için, ekonomik mücadele ve DİSK çerçevesini aşmıyor. İşçi sınıfının mücadelesi politik iktidar perspektifine oturmazsa, bilimsel sosyalist ideoloji temellerinde yükselmezse, sınıfa kurtuluşunu getiremez.

12 Eylül faşizminin kapattığı DİSK; 11 yıl boyunca "DİSK Açılsın" politik kampanyasının, faşizme karşı verilen mücadelenin bir parçası olarak sürdürülmesi sonucu açıldı. Ama DİSK'in açılmasıyla faşizmle olan hesaplaşma bitmiş sayılmıyor. Tam tersine, faşizmle hesaplaşmada işçi sınıfı şimdi daha örgütlü davranacak, devrim mücadelesi daha sert biçimde sürdürülecektir.

DİSK yönetim kurulunun yaptığı toplantıda ortaya konan görüşlerle, bundan sonra daha mücadeleci değil,

uzlaşmacı ve ılımlı bir DİSK hedeflendiği görülüyor. Reformist yöneticiler, DİSK'i dünkü mücadeleci DİSK geleneginden uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Ama devrimci, mücadeleci işçiler, reformist yöneticilerin bu hedeflerine ulaşmalarına izin vermeyecekler, vermemelidirler. DİSK içinde dün de reformistlerle devrimciler arasında mücadele vardı, bundan sonra da bu mücadele devam edecektir. Ama devrimci işçiler, düne göre daha tecrübeli ve daha bilinçli olduklarından, DİSK'i devrim mücade-

lesinde olması gereken konuma getireceklerdir.

Kuruluşundan bu yana, her zaman sermayenin çıkarlarının bekçisi olan sarı sendika TÜRK-İŞ, 12 Eylül'le birlikte DİSK'in kapatılması sonucu, onun üyelerini de kapsayan bir sendikal birlik haline gelmiştir. Bu birlik, zor yoluyla sağlanmış bir birlik olmuştur. Sermayenin ve faşizmin zor yoluyla sağladığı bu birlik, mutlaka parçalanmalıdır. Kurulduğundan bu yana, her zaman sermaye partilerine destek veren, 12 Mart ve 12 Eylül'de faşizme açıkta destek veren TÜRK-İŞ; sürekli sosyalizm düşmanlığı yapmıştır. Bunun içinde sermayenin ve faşizmin işçi sınıfı içindeki dayanağı olan TÜRK-İŞ'e karşı verilecek mücadele faşizme ve sermayeye karşı verilen mü-

cadeleden bağımsız değildir.

İşçi sınıfı mücadelesinin önünde engel olan bu sarı sendika ve sarı sendikacılık anlayışı parçalanmadan, etkisiz hale getirilmeden sermaye sınıfını yenmek mümkün değildir.

Sol hareket içinde ve daha çok reformist kanatta yer alan çeşitli politik çevreler, DİSK'in TÜRK-İŞ'e katılımını ve TÜRK-İŞ'in birliğinin korunması gerektiğini savunuyorlar. Üstelik bu, işçi sınıfının birliğinin korunması adına yapıyor, Sermayenin ve faşizmin sağladığı bu birliği savunmak, işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğu kadar, işçilerin özgür iradelerine de aykırıdır. Sorun sendikal birliği sağlamak değil, sınıfsal temellerde ve sınıfsal kurtuluş için yaratılacak birliktedir.

DİSK kapatıldığı zaman, onun açılması yönünde mücadele etmek yerine, işçi sınıfına ihanet ederek "Haydi TÜRK-İŞ'e" diyenler, faşizme karşı hiçbir sınıfsal mevzii savunma mücadelesi veremeyenler, şimdi işçi sınıfının birliği üzerine ahkam kesiyorlar. Biliyoruz ki, devrimci işçiler, sınıf bilinçli işçiler, bu reformistlere fırsat vermeyecekler.

Herşey verilecek militan mücadeleye ve sınıfsal örgütlülüğe bağlıdır. Bunun içinde DİSK, sınıf mücadelesi temelinde yeniden örgütlenip, daha mücadeleci bir yapıya kavuşturulmalıdır.

DİSK, sınıf mücadelesi temelinde ve dünkü hatalarından arındırılmış bir biçime dönüştürüldüğünde, sınıf mücadelesinde karşı bir silah haline gelebilir.

DEVİRİM SAVAŞÇILARI

1943 -
Yusuf Ali ERBAY

12 Eylül Faşizminin işkencehanelerinden Pirin'de (Adıyaman) komünist tavrı bayraklaştırarak ölümsüzleştiler.

1958 -
Halil ULUĞ

1957 -
İhsan ÖZSOYLU

O, Gaziantep'de devrimci mücadeledenin önderlerinden biriydi. Mücadeledeki azmi ve kararlılığı örnek olacak.

Mücadeledeki kararlılığın; faşizme, emperyalizme, tekelci kapitalizme ve her türden gericiliğe karşı mücadelemizde azmimiz olacak.

İhsan YILMAZ

1956 -
Kemal ŞAHBUDAK

17 Temmuz 1980'de tekelci sermayenin sivil faşist çeteleri tarafından katledildiler.

1959 -
Kazım ÇAKIR

Mücadelenin taviz tanımadığını, cezaevinde sürdürdüğü örnek tavrıyla bir kez daha gösterip, Mersin Cezaevinde açlık grevi sonrası ölümsüzleşti.

1962 -
Yusuf SAVUN

MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!

1960 -

TEĞMEN ALİ (Cevat Saim Çelen)

11 Ağustos 1986'da Beyrut'ta Filistin'li gerillalarla birlikte, İsrail siyonizmine karşı savaşırken, siyonist İsrail savaş uçaklarının bombardımanı sırasında, uçaksavar başında, savaş yoldaşları Filistin'li gerillalarla birlikte öldürüldü. O, bir proletarya enter-nasyonalizmi savaşçısıdır. Mücadelesini yaşatacağız.

1958 -

İmam Ateş

Lübnan'ı işgaline karşı, Filistin'li ve Lübnan'lı savaşçılarla beraber şeyk kalesini savunurken 6 Temmuz 1982'de şehit düştüler...

1958-.....

Mustafa Çetiner

**ENTERNASYONAL SAVAŞÇILARIMIZI
SAYGIYLA ANIYORUZ**

Daha gün o gün değil,
Derlenip dürülmesin bayraklar
Dinleyin
duyduğunuz çakalların ulumasıdır
Safları sıkılaştırın çocuklar
Bu kavga faşizme karşı
Bu kavga hürriyet kavgasıdır

N. Hikmet

**KİTLELERİN DEVRİMCİ EYLEMLİLİĞİ
FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA
BOĞACAKTIR!..**